

கனல
இலக்கிய
மாத
சஞ்சிகை

100/-

98

ஜீயந்தி

புரதம ஆர்சியர் : க.புரணீதரன்

கார்த்திகை 2016

பேராசிரியர் சபா. ஜெயராசா. அ.யேசுராசா. சங்கரநாராயணன்.
அருண்மொழி வர்மன். தர்ஷன் அருளானந்தன். அர்ச்சனன். வி.ஜீவகுமாரன்.
கெகிறாவ ஸ்லைஹா. த.கலாமணி. புஷ்பராணி சிதம்பரி.
பிபிலை நா. ஜெயயாலன். வெற்றி துவ்யந்தன். ஏ.எம்.எம்.அலி.
மன்னார் அமுதன். வதிரி சி. ரவீந்திரன். செல்லக்குட்டி கணேசன். உ.நிசார்.
மு.யாதவன். அருட்திரு தமிழ்நேசன்.

NOOLAHAM
FOUNDATION

ஈழத்தின் எண்ணிய நூலகம்

www.noolaham.org

ஈழத்து ஆளுமைகள் கலைக்களஞ்சியம் தகவல் கோரல்

ஈழத்து ஆவணப்படுத்தலில் 12 ஆண்டுகளாக ஈடுபட்டு வரும் நூலக நிறுவனம் மிக விரிவான ஆளுமைகள் கலைக்களஞ்சியம் (Biographical Encyclopedia) ஒன்றினைத் தயாரிக்கும் பணியில் ஈடுபட்டு வருகிறது. எழுத்தாளர்கள், கலைஞர்கள், ஊடகவியலாளர்கள், பேராசிரியர்கள், அதிபர்கள், சமயப் பெரியார்கள், சமூக சேவகர்கள், அறிவியலாளர்கள், ஆய்வாளர்கள் என எல்லா வகையான ஆளுமைகளும் இந்தத் தொகுப்பில் உள்ளடக்கப்படுகின்றனர்.

இதுவரை 2,700 க்கும் அதிகமான ஆளுமை விபரங்கள் திரட்டப்பட்டு www.noolaham.org, ஊடாக வழங்கப்பட்டுள்ளன. ஆயினும் இன்னும் பல்லாயிரம் பேர் பற்றிய தகவல்கள் சேகரிக்கப்படாது உள்ளன. மிகவிரைவில் இந்தத் தொகுப்பினை நூல்களாகவும் வெளியிட உள்ளோம். அவ்வகையில் நீங்கள் அறிந்த ஆளுமைகள் பற்றிய தகவல்களை எமக்கு அனுப்பி வைத்தால் அவற்றையும் சேர்த்துக் கொள்ள முடியும். சொந்தப் பெயர், தாய் தந்தையர் பெயர், பிறந்த திகதி, பிறந்த இடம், கல்வி விபரம், தொழில் விபரம், சமூகப் பங்களிப்பு, ஆக்கங்கள் (நூல்கள், கட்டுப்பிடிப்புக்கள்), பெற்ற கௌரவங்கள், வேறு தகவல்களை noolahamfoundation@gmail.com, என்ற மின்னஞ்சலுக்கு அனுப்பி வைக்கலாம்.

தொடர்புகளுக்கு

Noolaham Foundation
95, Vaddakulathady,
Point pedro Road, Kaddapiray,
Kopay, Jaffna.
Phone : 0094 212231292

Noolaham Foundation
No.7, 57th Lane, Colombo - 6
Tel : +94 112 363 261
noolaham.org
noolahamfoundation.org
noolahamfoundation@gmail.com

ஜீயூசி

கட்டுரைகள்

தொல்காப்பியமும் மனவெழுச்சி

உளவியற் சிந்தனைகளும்

பேராசிரியர் சபா.ஜெயராசா..... 03

நிழல்கள் - 5 - நிலம் நடுங்குகிறது

அ.யேசுராசா..... 11

நாழத்தின் முதல் "ஹைக்கூ" கவியேடு

சங்கரநாராயணன்..... 20

வெற்றிச்செல்வியின் "ஒரு போராளியின் காதல்"

அருண்மொழிவர்மன்..... 26

மனிதர் மனிதர்களை தேடல்

சிவப்புநிற பலூன் சொல்லவந்த கனவு

தர்ஷன் அருளானந்தன்.....29

அன்புடன் கவிதைகளை முன்வைத்து...

அர்ச்சுனன்.....43

சிறுகதைகள்

வி.ஜீவகுமாரன்..... 06

கெகிறாவ ஸலைஹா..... 16

த.கலாமணி..... 38

நேர்காணல்

புஷ்பராணி சிதம்பரி..... 30

கவிதைகள்

பிபிலை நா.ஜெயபாலன்..... 19

வெற்றி. துஷ்யந்தன்..... 23

மன்னார் அமுதன்..... 23

உ.நிசார்..... 24

செல்லக்குட்டி கணேசன்..... 24

ஏ.எம்.எம்.அலி..... 24

வதிரி சி. ரவீந்திரன்..... 25

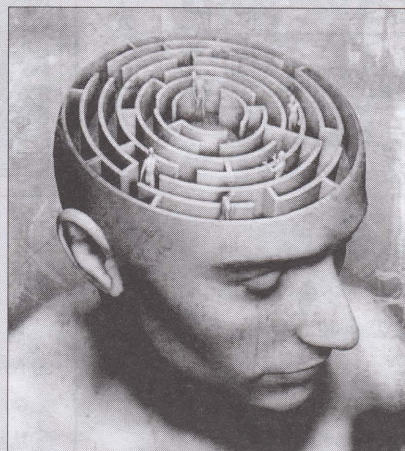
மு.யாழ்வன்..... 42

நூல் மதிப்பீடு

வெற்றி துஷ்யந்தன்..... 22

அருட்திரு தமிழ்நேசன் அடிகளார்..... 46

வேசம் இதயங்கள்

தொல் காப்பியமும் மனவெழுச்சி உளவியற் சிந்தனைகளும்

- பேராசிரியர் சபா. ஜெயராசா -

நேர்காணல்

- புஷ்பராணி சிதம்பரி -

அட்டை ஓவியம்

நன்றி இணையம்

ஜீவநதி

2016 கார்த்திகை இதழ் - 98

பிரதம ஆசிரியர்

க.பரணீதரன்

துணை ஆசிரியர்கள்

வெற்றிவேல் துவீயந்தன்

ப.விஷ்ணுவரீகீதினி

பதிப்பாசிரியர்

கலாநிதி த.கலாமணி

தொடர்புகளுக்கு :

கலை அகம்

சாமணந்தறை ஆலடிப்பிள்ளையார் வீதி

அல்வாய் வடமேற்கு

அல்வாய்

இலங்கை.

ஆலோசகர் குழு:

திரு.தெனியான்

திரு.கி.நபராஜா

தொலைபேசி : 0775991949

0212262225

E-mail : jeevanathy@yahoo.com

வங்கித் தொடர்புகள்

K.Bharaneetharan

Commercial Bank, Nelliady

A/C - 8108021808 - CCEYLKLY

இச்சஞ்சிகையில் இடம்பெறும் அனைத்து

ஆக்கங்களின் கருத்துக்களுக்கும்

அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களே

பொறுப்புடையவர்கள்.

ஜீவநதி சந்தா விபரம்

தனிச்சந்தா - 100/= ஆண்டுச்சந்தா - 1500/=

வெளிநாடு - \$ 60U.S

மணியோடரை

அல்வாய் தபால் நிலையத்தில்

மாற்றக்கூடியதாக அனுப்பி வைக்கவும்.

அனுப்ப வேண்டிய பெயர்/முகவரி

K .Bharaneetharan,

Kalaiahram ,

Alvai North west, Alvai.

வங்கி மூலம் சந்தா செலுத்த விரும்புவோர்

K.Bharaneetharan Commercial Bank - Nelliady Branch

A/C No.- 8108021808 CCEYLKLY

ஜீவநதி

(கலை இலக்கிய மாத சஞ்சிகை)

அறிஞர் தம் இதய ஓடை

ஆழ நீர் தன்னை மொண்டு

செறி தரும் மக்கள் எண்ணம்

செழித்திட ஊற்றி ஊற்றி...

புதியதோர் உலகம் செய்வோம்.!

- யாரதிதாசன்-

நூலக வாரமும் வாசிப்பு மாதமும்

இன்று பிரதேச ரீதியாக வருடந்தோறும் நூலக வாரம், வாசிப்பு மாதம் ஆகியனவற்றைக்கொண்டாடுவது வழமையாகி உள்ளது. பிரதேச சபைகளும் சனசமூக நிலையங்களும் இக்காலத்தில் நூல்களின் கண்காட்சியை நடத்துவதும் குறிப்பிட்ட ஒரு நாளில் இலக்கியவாதி அல்லது பிரமுகர் ஒருவரை அழைத்து சிறப்புரையாற்றச் செய்வதுமே நூலகவாரம், வாசிப்புமாதம் ஆகியனவற்றைக்கொண்டாடும் நடைமுறைகளாகவும் உள்ளன.

இந்நிகழ்வுகளில் கலந்து கொண்டு உரையாற்றுவோர் “வாசிப்பு மனிதனைப் பூரணமாக்கும்” எனப் பதனையே தொனிப்பொருளாகக்கொள்கின்றனர். ஒரே மாதிரியான வார்ப்புக்களாக அமைந்த இந்த உரைகளை வருடாவருடம் கேட்க வேண்டும் என்பது ஒரு சம்பிரதாயமாகப் போய்விட்டது என்று சலித்துக்கொள்வோரும் உள்ளனர். ஈற்றில், இக்கொண்டாட்டங்கள் பற்றிய செய்திகளையும் அவற்றில் பங்கு கொண்டவர்களின் புகைப்படங்களையும் பத்திரிகைகளில் இடம்பெறச் செய்வதோடு இக்கொண்டாட்டங்கள் நிறைவு பெறுகின்றன.

இன்று எழுத்தறிவு (Literacy) என்பது பரந்த பொருள் கொண்டது. பல்வேறு துறைகளிலும் அடிப்படை அறிவை மக்கள் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்ற வகையிலேயே இப்பதம் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. பிரதேச சபைகளும் சனசமூக நிலையங்களும் தமது பிரதேச மக்களின் பரந்த “எழுத்தறிவை” வளர்த்தெடுப்பதில் அளப்பரிய பணிகளை ஆற்ற முடியும். புதிய புதிய திட்டங்களை வகுத்து, அத்திட்டங்களை நடைமுறைப்படுத்தி வருகையில் அவற்றின் வெற்றி குறித்து மேற்கொள்ளக்கூடிய இடையிட்ட மதிப்பீடுகளுக்காகவும் நூலக வாரத்தையும், வாசிப்பும் மாதத்தையும் பயன்படுத்த முடியும். நிதிவளமுள்ள சனசமூக நிலையங்களும் பிரதேச சபைகளும் ஈழத்து எழுத்தாளர்களின் நூல்களை கொள்வனவு செய்து அந்நூல்கள் பற்றிய மதிப்பீட்டுரைகளையும் இக்காலத்தே இடம்பெறச்செய்யலாம்.

- க. பரணீதரன்

ஜீவநதியின் பிரதி கிடைக்கும் இடங்கள்

யாழ்ப்ப - பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை, புக்லப் - திருநெல்வேலி,

கொழும்பு வெள்ளவத்தை - பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை,

படிப்பகம் - ஆரியகுளம்,

பரணி புத்தகக் கூடம் - நெல்லியடி

தொல்காப்பியமும் மனவெழுச்சி உளவியற் சிந்தனைகளும்

● பேராசிரியர் சபா.விஜயராசா

மனவெழுச்சிகள் கற்றலையும் நடத்தைகளையும் நேர்நிலையிலோ எதிர்நிலையிலோ பாதிப்படையச் செய்யவல்லவை. தொல்காப்பியத்தில் இடம்பெறும் மெய்ப்பாட்டியல் மனவெழுச்சியும் கல்வியும் தொடர்பான சிந்தனைகளை ஆய்வு வெளிக்குக் கொண்டு சென்றது.

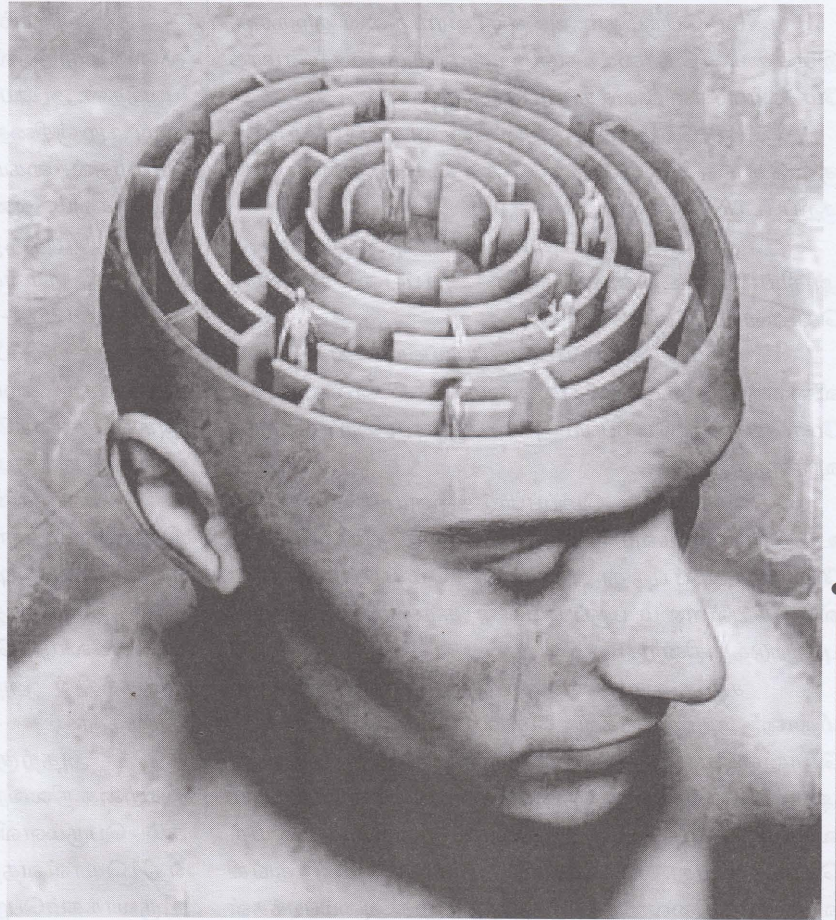
மனவெழுச்சிகள் அல்லது மெய்ப்பாடுகளைப் பாகுபடுத்தும் கல்விச் செயற்பாடு தொன்மையான உலகக் கல்விச் சிந்தனைகளிலும் அழகியற் சிந்தனைகளிலும் இடம்பெற்றுள்ளது.

கிரேக்கக் கல்வி மரபிலே தோற்றம் பெற்ற “கர்தாசில்” என்பதும் வடமொழி மரபிலே தோற்றம் பெற்ற பரதமுனிவரின் “இரசக் கோட்பாடு” என்பதும் மனவெழுச்சிகளை அடியொற்றி மேலெழுந்த கருத்துவடிவங்கள்.

மனவெழுச்சிகள் உயிரியல் பின்புலத்துடனும் சமூக இயல்புடனும் தொடர்புடையவை. கல்வி வளர்ச்சியின் போது அவற்றை வரன்முறைப்படுத்தி ஆராய்தலும் நிகழ்த்தொடங்கின. தமிழகத்தில் வரன்முறைப்பாடு கொண்ட கல்வி வளர்ச்சியோடு எழுதப் பெற்ற நூலே தொல்காப்பியம். தாக்கம் விளைவிக்கும் தூண்டி ஒன்றை எதிர்கொள்ளும் பொழுது கிளர்ந்தெழும் உடல் மற்றும் உள்ளம் சார்ந்த துலங்கலே “மெய்ப்பாடு” எனப்படும். அதன் பண்புகளைத் தொல்காப்பியர் விரிவாக ஆராய்ந்தார்.

தொல்காப்பியப் பொருள்தி

மனவெழுச்சிகள் உயிரியல் பின்புலத்துடனும் சமூக இயல்புடனும் தொடர்புடையவை. கல்வி வளர்ச்சியின் போது அவற்றை வரன்முறைப்படுத்தி ஆராய்தலும் நிகழ்த்தொடங்கின. தமிழகத்தில் வரன்முறைப்பாடு கொண்ட கல்வி வளர்ச்சியோடு எழுதப் பெற்ற நூலே தொல்காப்பியம்.

காரத்தின் ஆறாவது இயலாக மெய்ப்பாட்டியல் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. மெய்ப்பாடுகளை எட்டாகத் தொல்காப்பியம் விளக்குகின்றது.

**"நகையே அழகை இனிவரல் மருட்கை
அச்சம் பெரும்தம் வெகுளி உவகையென்று
அப்பால் எட்டாம் மெய்ப்பாடென்ப"**

அவ்வாறு வகைப்படுத்தலோடு மட்டும் நின்று விடாது ஒவ்வொரு மெய்ப்பாட்டுக்கும் விரிந்த விளக்கம் கொடுக்கும் செயற்பாடும் தொல்காப்பியத்தில் முன்னெடுக்கப்பட்டுள்ளது.

(அ) முதற்கண் நகை என்பது நான்காக வகுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளது. எள்ளல், இளமை, பேதமை, மடன் என்ற நிலைகளிலே நகை தோன்றும் எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

(இ) அழகையும் நான்காக வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இழிவு, இழவு, அசை என்ற தளர்ச்சி, வறுமை என்ற அடிப்படைகளிலே அழகை மேலெழுதல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

(ஈ) இனிவரல் என்பது மூப்பு, பிணி, வருத்தம், மென்மை ஆகியவை பற்றி இடம்பெறுவதாக விபரிக்கப்பட்டுள்ளது.

(உ) மருட்கை அல்லது அற்புதம், புதுமை, பெருமை, சிறுமை, ஆக்கம் ஆகியவற்றால் ஏற்படுவதாகச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது.

(ஊ) அணங்கு, விலங்கு, கள்வர், இறை என்ற நான்கு பொருளைப் பற்றி அச்சம் ஏற்படும் எனச் சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளது.

(எ) பெரும்தம் அல்லது வீரம் கல்வி தறுகண், இசைமை, கொடை என்ற நான்கும் காரணமாக மேலெழும் என விளக்கப்பட்டுள்ளது.

(ஏ) வெகுளிக்கு அடிப்படையாக, உறுப்பறை, குடிகோள், அலை, கொலை, என்பவை குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

(ஐ) செல்வம், புலன், புணர்வு, விளையாட்டு ஆகியவை உவகைக்குரிய அடிப்படையாகக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

தமிழகக் கல்வியில் பகுப்பாய்வும் வகைப்பாடும் வினைத்திறனுடன் நிகழ்ந்தமைக்கு தொல்காப்பியர் மேற்கொண்ட மெய்ப்பாட்டியல் பகுப்பு முறை சான்றாகவுள்ளது.

எண்வகை மெய்ப்பாடுகளையும் அவற்றின் உட்பிரிவுகளாகவும் விளக்கியதோடு நின்றுவிடாது மேலும் முப்பத்து இரண்டு மெய்ப்பாடுகளை விளக்கியுள்ளமை பகுப்பாய்வின் கூர்மைப்பாட்டினைப் புலப்படுத்துகின்றது.

சமூக வாழ்க்கையின் வளர்ச்சியில் பெண்கள் மீதான அழுத்தங்கள் மேலோங்கத் தொடங்கின. தொன்மையான சமூக வாழ்க்கையிலே காணப்பட்ட ஆண், பெண் சமத்துவ நிலையானது வேளாண் மற்றும் வணிக சமூக அமைப்பிலும் நிலை குலையத் தொடங்கியது. பெண்கள் ஆண்கள் மீது தங்கி வாழ்கின்ற நிலையை மேற்குறித்த சமூக அமைப்புகள்

தோற்றுவிக்கலாயின.

பெண்கள் மீது சுமத்தப்பட்ட சமூக அழுத்தங்கள் அவர்களுக்குரிய மனவெழுச்சிகளைக் கிளர்ந்தெழுச் செய்தநிலையில் அவற்றை வரன் முறைப் படுத்தி வகுப்பும் கல்விச் செயற்பாடும் தொல்காப்பியரால் முன்னெடுக்கப்பட்டது. வாழ்க்கையும் வரன்முறைக் கல்வியும் அங்கே இணைப்புக்கொண்டன. தலைவிக் குரிய மெய்ப்பாடுகளை தொல்காப்பியர் விரித்துரைத்தல் அக்காலத்தைய வாழ்க்கை முறைக்கும் கல்விக்கு முள்ள தொடர்புகளைக் காட்டுகின்றது. பெண்களே சமூக அழுத்தங்களுக்கும் மெய்ப்பாடுகளுக்கும் அதீதமாக உட்பட்டிருந்த நிலையைக் களவு வாழ்க்கை துல்லியமாக எடுத்துக்காட்டுகின்றது. களவு சார்ந்த மெய்ப்பாட்டு களை ஆறுகூறுகளாகத் தொல்காப்பியம் விளக்குகின்றது.

புதுமுகம் புரிதல், பொறிநுதல் வியர்த்தல், நடுநய மறைத்தல், சிதைவு, பிறர்க்கின்மை ஆகியவை முதற்கூறாகக் குறிப்பிடப்பட்டவற்றில் அடங்குகின்றன.

இரண்டாம் கூறு கூழை விரித்தல், காதொன்று களைதல், ஊழனி தைவரல், உடைபெயர்த்துடுதல் முதலியவற்றை உள்ளடக்கியது.

மூன்றாவது கூறு அல்குல் வரைதல், அணிந்தவைதிருத்தல் இல் வலியுறுத்தல், இருக்கையும் எடுத்தல் ஆகியவற்றைக்கொண்டுள்ளது.

நான்காம் கூறு பாராட்டெடுத்தல், மடந்த பவுரைத்தல், ஈரமில் கூற்றம் ஏற்றவர் நாணல், கொடுப்பவை கோட்டல் ஆகியவற்றை உள்ளடக்கியது.

ஐந்தாம் கூறு தெரிந்துடம்படுதல், திளைப்பு வினைமறுத்தல், கரந்திடத்தொழிதல் கண்டவழி யுவத்தல் ஆகியவற்றை உள்ளடக்கியதாகவும் ஆறாம், கூறு புறஞ்சிதைத்தல், புலம்பித் தோன்றல், கலங்கி மொழிதல், கையறவுரைத்தல் ஆகியவற்றை உள்ளடக்கியதாகவும், அமைந்துள்ளன.

மேற்கூறியவாறு களவு வாழ்க்கைக்குரிய இருபத்து நான்கு மெய்ப்பாடுகளைக் கூறிய தொல்காப்பியர் (257 - 262) கற்புக்குரிய இருபது மெய்ப்பாடுகளையும் குறிப்பிட்டுள்ளார். (266) இந்த மெய்ப்பாடுகள் களவுக்கும் கற்புக்கும் பொதுவாக அமைந்துள்ளன. அகவாழ்க்கையே தொல்காப்பியரின் மெய்ப்பாட்டு விளக்கத்துக்கு அடிப்படையாயிற்று.

வாழ்க்கையில் எத்தனையோ பிரச்சினைகள் இருப்பினும் களவும் கற்பும் ஏன் தமிழ்ச் சமூகத்திலே முதன்மைப்பட்டிருந்தது என்ற வினா எழலாம்.

மனிதரது அனைத்துப் பிரச்சினைகளையும் பாலியலோடு தொடர்புபடுத்திப் பார்த்தல் வேளாண் சமூகத்தின் அறிகைத் தொழிற்பாட்டோடு இணைந்திருந்தது.

அதற்கு முந்தைய சமூக வாழ்க்கையில் இயற்கை நிலவரங்களோடு தான் மெய்ப்பாட்டுப் பெருக்கம் பெருமளவில் தொடர்புபட்டிருந்தது. அவற்றை எதிர்கொள்வதற்குரிய சடங்குகளும் அவர்களால் உருவாக்கம் பெற்றிருந்தன.

வேளாண் சமூகத்தில் நிகழ்ந்த சொத்துக் குவிப்பு இயற்கை என்ற தளத்திலிருந்து சமூகம் என்ற தளத்துக்கு மனித சிந்தனைகளையும், உணர்வுகளையும், கல்வியையும் நிலைபெயரச் செய்தது சமூக வாழ்க்கை பாலியல் நிலையில் அழுத்தங்களைக் கொடுத்தது (இக்கருத்தைப் பிற்காலத்து உள்பகுப்பு உளவியலிலும் பிற்காலத்து உள்பகுப்பு உளவியலிலும் சுட்டிக்காட்டப்பட்டது) உலகியல் உற்றுநோக்கல் தொல்காப்பியத்தில் முதன்மைபெற்றிருந்தது.

களவுக்கும் கற்புக்கும் பொதுவாய் அமைந்த இருபது மெய்ப்பாடுகள் தொல்காப்பியத்திலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

இன்பத்துக்கு ஏதுவாகிய பொருளைக் கண்டதும் வெறுப்புத் தோன்றுதல் தானே துன்புறுவதாகச் சொல்லுதலும், தலைவனின் தேர் முதலிய வற்றைக் கண்டு வருந்துதலும் வரும் இடையறுகளை நோக்குதலும், பசி வருத்தலும் உணவினை மறுத்தலும், வற்புறுத்தினாலும் உணவினைக் குறைத்துக் கொள்ளலும், உணவு உட்கொள்ளாத நிலையில் உடல் இளைத்தலும் உடலழகை அழித்துக்கொள்ளுதலும், உறக்கம் துறத்தலும், தலைவனைக் கனவிற்கண்டு மயங்குதலும், மெய்யைப் பொய்யாகக் கொள்ளுதலும், பொய்யை மெய்யென்று துணிதலும் தலைவன் கைவிடுவாரோ என்று ஐயுறுதலும் தலைவனின் உறவுகளைக் கண்டு மகிழ்தலும் அறத்தெய்வத்தோடு மகிழ்தலும், பழித்தலும் நெஞ்சழிதலும், பொருள்களோடு தலைவனை ஒப்புமை கொள்ளலும், அதனால் உவகை பெறுதலும் தலைவன்புகழ் கேட்டு மகிழ்தலும், கலக்க முரைத்தலும் ஆகியவை.

திருமணத்துக்குப் பின்னரான நிலையில் எட்டு மெய்ப்பாடுகளைத் தொல்காப்பியர் எடுத்துரைக்கின்றார். (267). இடித்துரைத்தல், வெறுப்பை வெளியிடாது காத்தல். அச்ச நிலையில் தலைவனை நீங்கியொழுகல் சேர்தலைத் தவிர்த்தல், தூதுவர் மீது கோப வெளிப்பாடு காட்டாதிருத்தல், பொய்த்துயில் கொள்ளல், வரம்பு மீறிய காதலுணர்வு, உரையாடாது பேசாதிருத்தல் ஆகியவை அதனுள் அடங்கும்.

இல்வாழ்க்கை நெறியை விளக்குகையில் தொல்காப்பியர் மேலும் பத்து வகையான மெய்ப்பாடுகளைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். (265) தெய்வ அச்சம்,

தனக்குப் பொருத்தமான இல்லறத் தெரிவு, தலைவனிடத்து வெகுளல், தலைவன் வழங்கிய நன்மைகளை அறிய நிலையில் அருவருத்தலும், கூடும் பொழுது உண்மையை உரைத்தலும், வரையறைகளை மறுத்தலும், அருள்கொள்ளலும், விருப்பை வெளிக் காட்டலும், பிரிவு வேண்டாமையும், புறஞ்சொல் காத்தலும் என அவை அமைகின்றன.

மிக நுட்பமாகவும் ஆழமாகவும் மெய்ப்பாடுகளைத் தொல்காப்பியர் விளக்கியமை அக்காலத்தைய தமிழ்க் கல்வியின் வினைத்திறன் மிக்க நிலையைக் குறியீட்டுப்படுத்தியுள்ளது.

வடமொழிக் கல்வியில் மெய்ப்பாடுகள் பற்றிய ஆய்வு நாடக அளிக்கைகளை அடியொற்றியே முதலில் மேற்கிளம்பியது பரதமுனிவரின் ரசக்கோட்பாடு. அவ்வகையில் உருவாக்கம் பெற்றது.

மனவெழுச்சிக்கும் மனத்துக்குமுள்ள தொடர்பு தொன்மையான கல்விச் சிந்தனைகளில் முக்கியத்துவம் பெற்றிருந்தது. மனத்தையே அனைத்துக்கும் நடுநாயகப் படுத்தும் நிலை பொருள் முதல் வாதநோக்கின் ஒரு பரிமாணமாயிற்று. ஆன்மீகவாதிகள் மனத்தைக் காட்டிலும் ஆன்மாவையே முதன்மைப்படுத்தினர்.

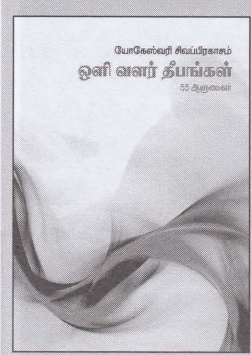
தொல்காப்பியர் மனத்துக்கும் மனவெழுச்சிக்கு முள்ள தொடர்பிணைப்பின் வருமாறு விளக்குகின்றார்.

“எல்லா உயிர்க்கும் இன்பம் என்பது

தான் அமர்ந்து வரும் மேவற்றாகும்”

(தொல்.பொருள் 220)

பரதமுனிவரின் இரசக் கோட்பாடு பின் வந்தோரால் மேலும் விரிவாக்கியும் விளக்கியும் முன்னெடுத்துச் செல்லப்பட்டது. அவ்வாறு தொல்காப்பியரின் மெய்ப்பாட்டில் சிந்தனைகள் கோட்பாட்டு நிலையில் முன்னெடுத்துச் செல்லப்படாமலே சமண பௌத்த கல்விச் சிந்தனைகளின் தாக்கங்களே காரணமாயிற்று. சமணரும் பௌத்தரும் புலன் உணர்வுகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கவில்லை. வடமொழி - வைதீகச் சூழலில் உலகியல் இன்பமும் முரணின்றி ஒன்றிணைக்கப்பட்டமை மெய்ப்பாடுகள் பற்றிய ஆய்வை மேலும் ஆழப்படுத்தியது.

நூல்:
“ஓளிவளர் தீபங்கள்”
55 ஆளுமைகள் பற்றிய கட்டுரைத் தொகுப்பு
ஆசிரியர்:
யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம்

விலை: 250/-
வெளியீடு: ஜீவநதி
தொடர்பு: 0776109119

நூல் அறிமுகம்

நூல்:
வடகோவை சபாபதி
நாவலரின் நான் மணிகள்

ஆசிரியர்:
யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம்

விலை: 250/-
வெளியீடு: ஜீவநதி
தொடர்பு: 0776109119

வடகோவை சபாபதி நாவலரின் நான் மணிகள்

உரைநடை மனவெழுச்சி கல்விச் சிந்தனைகளின் தாக்கங்களே காரணமாயிற்று. சமணரும் பௌத்தரும் புலன் உணர்வுகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கவில்லை. வடமொழி - வைதீகச் சூழலில் உலகியல் இன்பமும் முரணின்றி ஒன்றிணைக்கப்பட்டமை மெய்ப்பாடுகள் பற்றிய ஆய்வை மேலும் ஆழப்படுத்தியது.

யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம்

சண்டியனும் சண்டிக்குதிரையும்

• வி.ஜீவகுமாரன் •

விமானம் இலங்கையில் இருந்து டென்மார்க்கிற்கு திரும்பி வந்து
கொண்டிருந்தது.

அவள் தவறியது தொடக்கம் நேற்று மாலை எங்கள் வீட்டு
முற்றத்தில் நடந்த அனைத்தையும் மனது சுய விசாரணை நடாத்திக்
கொண்டு வந்தது.

*

நீயில்லாது விட்டால் இந்த உலகமே இல்லை என்றிருந்து...
நீயும் நானும் வாழ்ந்தது போல எவரும் வாழவில்லை
என்றிருந்து...

நீயில்லாத உலகத்தில் இயற்கை சீக்கிரமாக என்னை அழைத்துக்
கொண்டு போய்விடும் என்றிருந்து...

பூவுடனும் பொட்டுடனும் மார்பில் வந்த ஒரு சிறுகட்டி
யுடனும் நீ போன பின்பு இன்னமும் நான் உயிர்வாழ்கின்றேன் என்பது
தான் நிஜம்.

ஐந்து வருடக் காதல்... வீட்டை விட்டு ஓடி விடக்கூடாது என்ற
போராட்டங்கள்... வெளிநாட்டுக்கு வந்ததால் மாப்பிள்ளை என்ற

கௌரவம்... மிகச் சிறப்பாக செல்லச் சந்திதியில் திருமணம்... ஈர் ஐந்து வருட தாம்பத்தியம்... இதில் பிள்ளை வரம் கேட்டு மீண்டும் தென்னிந்தியாவில் கோயில்களுடனும்... மகப்பேறு மருத்துவ நிலையங்களுடனும் மூன்று நாளுக்கு வருடங்கள் கழிந்தது போக... மிகுதியான கால கட்டத்தில் இவர்கள் இல்லாத காலகட்டத்தில் இவர்களின் சொத்துகள் யாருக்கு என்ற அன்பான உறவுகளின் கேள்விகளுடனும் அக்கறையுடனும் கழிய... அவளுடனான 15 வருட நினைவுகள் மட்டும் இன்று என்னுடன்.

முதல் ஐந்து வருடம் விதைத்த காதலை சிறுக சிறுக அறுவடை செய்தது தான் நாமிருவரும் ஒன்றாக வாழ்ந்த அந்த ஈர் ஐந்து வருடங்கள்.

பனி உருகத் தொடங்க நிலத்தில் இருந்து வெடித்து கிளம்பும் சின்ன சின்ன பூக்களை பிடிங்கி சின்ன சின்ன சாடிகளில் யன்னல்களில் வைத்து அழகு பார்த்து... தொடர்ந்து வரும் கோடையில் சனநட மாட்டம் இல்லாத கடற்கரைகள் தேடி தேடி நாமிருவரும் மணிக்கணக்காக நீராடி பின் முற்றாக துவட்டாத தலையுடனும் உலராத உடம்புடன் இருந்து வீட்டில் இருந்து கொண்டு சென்ற குழையல் சாதத்தை சுவைத்து ... இலைகள் பழுத்து உதிரத் தொடங்கும் காலத்தில் கைகளைக் கோர்த்தபடி காடுகளின் நடுவில் நடந்து நடந்து வெவ்வேறு நிறம் கொண்ட காளான்களை பிடிங்கி சேகரித்து... பனி பெய்யத் தொடங்க குழந்தைப் பிள்ளைகள் போல பனிகளை உருட்டி வளவு முழுக்க உருவங்கள் செய்து கொண்டும் ஆளுக்கால் பனியை அள்ளி எறிந்த படியும்... நாலு காலமும் கால்களில் சக்கரங்களை கட்டிக் கொண்டு ஓடுவது போல ஈர் ஐந்து வருடங்கள் ஓடிப்போயிற்று.

இந்த வீட்டில் உள்ள ஒவ்வொரு இடத்திலும் அவள் தனது அடையாளங்களை பிடுங்க முடியாத ஆணி கொண்டு அறைந்து விட்டுப் போயிருக்கின்றாள்.

அவையுடன் குசுகுசுத்தபடி தண்ணீர் விடும் ஓர்க்கிட் மலர் செடிகள் ஆகட்டும்... சுப்பிரபாதத்தை உச்சரித்தபடி எல்லாக் கடவுள்களுக்கு ஏற்றும் சின்ன சின்ன காமாட்சி விளக்குகள் என்றாலும் சரி... காலைச் சூரியன் கட்டிலில் விழாது அறைமுழுக்க பரவும் வண்ணம் அறைக்கு அவள் தைத்துப் போட்டிருக்கும் திரைச்சீலைகள் சரி... எங்கு திரும்பினாலும் அவளை நினைவூட்டிக் கொண்டேயிருக்கும்.

“பெரிய கம்பியூட்டர் ஆள் என்றுதான் பெயர்... வாசிங்மெசினுக்குள்ளே உடுப்பும் சோப்பும் போட்டு சரியாக திருகி விடத்தெரியாது” என என் கால்களை வாருவதிலும் சரி... 38 வயதுக்கை நரைவந்திட்டுது என்று பார்த்து பார்த்து தன் ஐடெக்ஸ் மையால் மெல்ல அரும்பும் வெள்ளை முடிகளை கறுப்பாக்கும் அக்கறையிலும் சரி... எத்தனை சேலைகள் இருந்தாலும் இதனை உடுக்கவா - அதனை உடுக்கவா என எனது முழுச்சம்மத்தையும் கேட்டு... என்னைக் கொண்டே பின்னால் சேலையை சட்டை

யுடன் இணைத்துக் ஊசியால் குற்றிவித்து என்னுடன் காரில் வந்து ஏறுவதில் தான் அவளுக்கு எத்தனை திருப்தி.

“நேரத்திற்கு வெளிக்கிட்டு ஒரு விழாக்கு நேரத்திற்கு போகத் தெரியாது” என்று என்னதான் நான் திட்டினாலும் “அங்கை போய் நீங்களா குத்து விளக்கு கொளுத்தப் போறீர்கள்... பத்துமணி என்று காட்டில் போட்டால் பதினொருமணி என்றுதான் அர்த்தம்” என கணக்கிதமாய் போய் இறங்குவாள்.

பெயருக்கு குடும்பத்தலைவன் - அனைத்திற்கும் கணிணி - அவளுடையதும் சேர்ந்து அனைத்து வங்கி அட்டைகளும் என் கையில் இருந்ததே தவிர குடும்பத்தின் தலை அவள்தான்.

அவளுக்கு என்றுமே காசுத்தேவை இருந்த தில்லை. தேவைப்படுவது எல்லாம் சில்லறைக் காசுகள் மட்டும் தான். காணுகின்ற சின்ன சின்ன செடிகளை வீட்டுக்கு வாங்கி வந்து அவற்றைப் பெரிதாய் வளர்ப்பதுக்கு மட்டும் தான் அவளுக்கு காசு வேண்டும்.

மற்றப் பெண்கள் சின்ன தொகையில் சீட்டுப் போடக்கேட்கும் பொழுது அவள் “என்ன தேவை எண்டாலும் அவர் வாங்கித் தருகிறார். நான் ஏன் பிறம்பாய் சேர்க்க வேணும்” என மற்றவர்களை அவள் மறுதலிப்பதும் “நீ சரியான லூசு” என அவர்களிடம் கிடைக்கும் பாராட்டை சிரித்தபடி வாங்கிக் கொள்வதிலும் அவளுக்கு திருப்தி தான்.

எனது பிறந்தநாளுக்கு கூட என்னிடமே காசு வேண்டி எனக்கு உடுப்பு வாங்கி வருவாள். அவளுக்கு பிறந்தநாள் என்றாலும் காசைக் கொடுப்பேன். அவளே வாங்கிக் கொள்வாள்.

அதனிடையே, “மனுசிக்கு என்ன பிடிக்கும் என்று ரகசியமாய் வாங்கித்தரத் தெரியாத ஒரு மக்கைக் கட்டியிருக்கிறேன்”, என்று என் மீதான விமர்சனம் வேறு.

எல்லாமும் இருந்தும்... அவளுக்கு நானும் எனக்கு அவளுமாய் இருந்தும்... பிள்ளை என்ற ஒன்று இனி இல்லை என்ற பொழுது கூட “எவரில் குறை யிருந்தது?” என இருவருமே அறிய விரும்பவில்லை.

சென்ற ஆஸ்பத்திரிகளில் எல்லாம் முதன் நாளே சொல்லி விடுவோம் “எங்கள் இருவருக்கும் ஒரு பிள்ளை வேண்டும். ஆனால் இது இல்லாத பட்சத்தால் இதனால் தான் பிள்ளை இல்லை என்று அறிய விரும்பவில்லை” என்று.

இலங்கையில் இருந்த இருவரின் பெற்றோர் சகோதரர்களுக்கு கூட அதனை அறிய பெரு விருப்பம் இருந்ததை நாம்; இருவருமே அறிவோம்.

ஓர் நாள் விளையாட்டாகவே கேட்டாள் “என்னில் குறை இருக்கிறது என்றால் என்ன செய்வீர்கள்?” என்று.

“இன்னும் நல்ல வடிவான பெண்ணாய் பார்த்து திருமணம்...” சொல்லி முடிக்கவில்லை அவளது கையில் இருந்த உருளைக் கிழங்கு என் நெற்றியைப் பதம் பார்த்தது.

ஓடி வந்து அனைத்து குளிர் தண்ணீரால்

ஒத்தடம் கொடுக்க
தொடங்கினாள்.

அன்றிலிருந்து
வினையாட்டுக்கு கூட
அந்த விடயத்தை
தொடுவதில்லை.

பிராயச் சித்தம்
செய்ய முடியாத
நதிமூலம் ரிஷிமூலத்தை
அறிவதில் எந்த பிர
யோசனமும் இல்லை.

இதனை
இருவருமே நன்கு
உணர்ந்திருந்தோம்.

ஆனால்
அத்தனையும் இன்று....
எல்லாமுமாய் இருந்து
பின் எதுவுமாய் இல்லா
மல் போய் விட்டது.

ஒரு சிறிய
செடியின் வேர்
மலையையே பிளப்பது
போலத்தான் அவளுக்கு
வந்த சின்னக் கட்டியும்.

காய்ச்சலும் தலையிடியும் தலைச்சுற்றும்
இடைக்கிடை வந்து போனபோது எனக்கு எதுவும்
சொல்லாது இஞ்சி போட்டு தேனீரும் கொத்த மல்லி
அவித்து தன்பாட்டில் வைத்தியம் பார்த்துக் கொண்டு
இருந்திருக்கிறாளே தவிர எனக்கு எதுவும்
சொல்லவேயில்லை.

ஆனால் பின்பு தான் தெரிய வந்தது அந்தக்
கட்டிகள் போல் பல சிறிய கட்டிகள் கண்ணுக்கு
தெரியாத அளவில் உடலின் பல பாகங்களில்...
உள்ளேயும் வெளியேயும்... எங்கள் கண்ணுக்கு
தெரிந்தது அத்திலாந்திச் சமுத்திரத்தில் மிதந்து வரும்
பனிப்பாறைகளின் மேடுகள் மட்டும் தான். தோலின்
கீழ் புற்று வியாபித்திருந்தது.

மாதக்கணக்கில் வாரக்கணக்கில் என்றில்லாது
நாட்கணக்கில் நேரம் குறித்து தந்து விட்டார்கள்.

அவளின் பெற்றார்களையோ...
சகோதரங்களையோ... இங்கு வரவழைக்க.... விசா
அது இதுகளுக்கு கால அவகாசம் இருக்கவே இல்லை.

என்னைச் சமாதானப்படுத்தச்
சொன்னாளோ... அவளாக சொன்னாளோ தெரியாது.

அவள் அமைதியாக சொன்னாள் "இது நான்
உங்களைப் பார்த்துக் கொண்டு உங்களோடே
இறுதிவரை இருக்கப் போற தருணங்கள்... நிறைய
ஆக்கள் வந்து சுற்றி நின்று அமுது கொண்டு இருக்க
உங்களோடே நான் தனிமையிலை இருக்கிற
தருணங்கள் இல்லாமல் போய் விடும்".

என்னால் எதுவும் சொல்ல முடியவில்லை.
அவளின் உள்ளங்கையை வாங்கி அதில் என்

தலையைப் புதைத்துக்
கொண்டேன்.

என் கண்கள்
அவளின் கையை
ஈரமாக்கியதை
உணர்ந்த பொழுது தன்
கையை இழுத்து
என்னைக் குட்டி விட்டு
என் தலையை வருடிய
படியே சொன்னாள்,
பார்த்தீங்களா...
கடவுள் எவ்வளவு
கிரேட் என்று".

"ஏன்" என்
கண்களாலேயே
கேட்டேன்.

"எங்களுக்கு
ஒரு பிள்ளை
இருந்திருந்தால்
அதையும் தானே நான்
இன்று அநாதையாக்கி
விட்டுப் போயிருப்பன்"
அவளின்

வாயை என் கைகளால் பொத்தினேன்.

மெதுவாய் என் கைகளை விலக்கியபடி...
"உண்மைதான்... அதுவும் ஒரு பெண் பிள்ளையாய்
இருந்திருந்தாள் அது வயதுக்கு வரும் பொழுது
யாரிடம் சொல்லும்... நாளைக்கு திருமணமாகிப்
போகேக்கை யார் அவளுக்கு எல்லாத்தையும் சொல்லிக்
கொடுக்கிறது... கட்டி தனிய போனாலும் தினமும்
பிள்ளைக்கு தேவையானதுகளை யார் சொல்லிக்
கொடுக்கிறது... நாளை அவளுக்கு பிள்ளை பிறந்தால்
அதைப் பார்க்கிறதுக்கு அம்மம்மா போல ஒன்று
வருமா..."

"கொஞ்சம் சும்மா இருக்கிறியா" என
அதட்டினேன்.

சிறிது வினாடிகளுள் மீண்டும் தொடர்ந்தாள்.

"நான் செத்த பிறகு எனக்கு துரோகம்
செய்கிறன் அது இது என்றில்லாமல் நீங்கள்
யாரையாவது கட்டி நல்லாய் இருங்கள்..."

முறைத்துப் பார்த்தேன்.

"நீ கள்ளனடா.. நான் சொல்லாட்டியும் நீ
யாரையாவது விழுத்திப் போடுவாய்... இல்லாட்டி
உன்னிலை வந்து யாராவது விழுந்திடுவாளவை"
தனக்குள் புன்னகைத்தாள்.

"கொஞ்சம் வாயை மூடிக்கொண்டு
இருக்கிறியா?"

எனது குரல் உயர்ந்ததை நானே உணர்ந்தேன்.

"என்ன சண்டியர் குரல் உயருது?" என்றபடி என்
கரங்களை இறுக்கி அழுத்தினாள்.

என் மீது உள்ள காதலின் உச்சத்தில் அவள்
வாயில் இருந்து வரும் வார்த்தைகள் அது.

பல நாட்கள் அவளின் வாயிலிருந்து கேட்காமல் மறந்து போயிருந்த வார்த்தை அது.

“என்ன என் சண்டிக்குதிரையே என்னுடன் சண்டித்தனம் பண்ணணுமா?” மெதுவாகக் கேட்டேன்.

“ஆம்” எனத் தலையாட்டினாள்; அப்படியே அவளை அணைத்துக் கொண்டேன். சிறிது நேரத்தில் மூச்சுத்திணறிது போல இருந்தது. பக்கத்தில் இருந்த சிவப்புக் கயிற்றை இழுத்தேன்.

நேர்ஸ்மாரும் டாக்டரும் ஓடி வந்தார்கள். ஆனால் அவள் போய் இருந்தாள். எனக்கு எதுவுமே செய்யத் தோன்றவில்லை. ஒரு நேர்ஸ் வந்து யன்னல்களை நன்கு திறந்து விட்டாள்.

ஆவி போக வழி வேண்டும் என்பது அவர்களின் ஐதீகம்.

இன்னொரு நேர்ஸ் வந்து ஒரு மெழுகுதிரியை ஏற்றி வைத்தாள்.

“இன்னும் ஆறு மணித்தியாலத்தின் பின்பே மரண உறுதி பத்திரம் தருவோம். அதுவரை இதே வார்ட்டில் வைத்திருக்கலாம். அல்லது கீழே தனியறைக்கு கொண்டு போய் வைத்திருப்போம்”

“இல்லை... இங்கேயே அவளுடன் இருக்கிறேன்”

“உங்களுக்கு ஆறுதலுக்கு யாரையாவது அழைத்து...” நேர்ஸ் இழுத்தாள்.

“வேண்டாம்! இந்த ஆறு மணித்தியாலமும் அவளும் நானும் தனித்திருக்க வேணும்.

யாராவது விசிட்டேர்ஸ் வந்தாலும் இன்று

பார்க்கேலாது என்று சொல்லி விடுங்கள்”

“ஐ கான் அன்டர்ஸ்டண்ட்” என்று சொல்லி விட்டு கதவுகளை மிகவும் மெதுவாக சாத்தியபடி வெளியேறினாள்.

கிட்டத்தட்ட பதினைந்து பதினாறு வருட உறவு இன்னும் ஆறு மணித்தியாலத்தில் அவளை பிரேத அறையிலும் என்னை தனியாக என் கட்டத்திலும் சிறை வைக்கப் போகின்றது.

நினைக்கவே பயமாய் இருக்கு!

வீட்டின் கதவைத் திறக்க முதலே “தேத்தண்ணி வைக்கவா?

சாப்பாட்டைப் போடவா? குளிக்குப் போறியளா? இனி எங்கையாவது வெளியில் போற வேலை இருக்கா?” என்று என் பதிவை எதிர்பாராமல் அடுக்கிக் கொண்டே வரும் கேள்விகளை கேட்பதற்கு யார் அங்கு இருக்கின்றார்கள்?

அவள் முகத்தை உற்றுப் பார்க்கின்றேன். முகத்தில் எந்தக் கவலையும் இல்லை.

சனி ஞாயிறுகளில் அதிக நேரம் தூங்குவது போலவே தூங்கிக் கொண்டு இருக்கின்றாள்.

எந்த அசுமாத்தமும் இல்லாமல் தூங்குவது போலவே தூங்கிக் கொண்டு இருக்கின்றாள்.

எப்படியும் அடுத்த சனியோ ஞாயிறோ இப்படியே இவளைத் தூக்கி மின் அடுப்பு வாசலில் வைத்து பட்டனை அழுத்தப் போகின்றேன்.

அதன் பின் எதுவுமே எஞ்சப் போவதில்லை. கிரியைகள்... சுண்ணப் பாடல்கள்... கூடிநின்ற கூட்டங்கள்... வாசித்த கண்ணீர் அஞ்சலிகள்... மலர் வளையங்கள்... எல்லாமே நினைவில் நின்று மறைந்து விடும்.

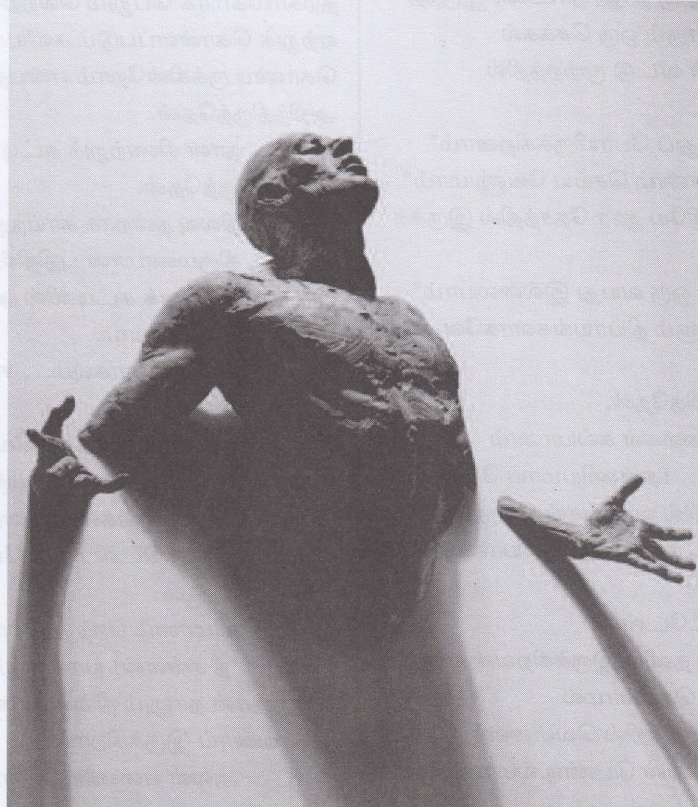
எட்டுச் செலவு... அந்தியேட்டி... ஆட்டத்தி வசம்... புரட்டாதி மாலையம் என அனைத்தும் என்னை அவளிடம் இருந்து அன்னியப்பட வைக்கப் போகின்றது.

வீட்டையே சுற்றி சுற்றி வந்தவளை கண்ணாடிச் சட்டத்தினுள் சந்தனமாலைபோட்டு மின்விளக்கு பூட்டி வைக்கப் போகின்றேன்.

அதன் பின்?

எனக்கு எதுவுமே தெரியுதில்லை!

சிந்தனை என்பது ஒரு எல்லை வரை தான் போலும்!!

அவளின் அருகே எழுந்து போகின்றேன்.

“சண்டியனை விட்டுட்டு தனிய போயிட்டியா” நான் மெதுவாய் சொல்ல முதல் கதறி அழத் தொடங்கி விட்டேன்.

என்னால் அடக்க முடியவில்லை.

அறையை விட்டு வாசல் நடைமுழுக்க என் குரல் கேட்டிருக்க வேண்டும்.

நேர்ஸ்மார் வந்து என்னை ஆச வாசப்படுத்திருக்கிறார்கள் போல் தெரிகிறது.

என்னால் முடியவில்லை!

எதுவுமே

முடியவில்லை!!

*

இந்த ஒரு வருடமும் நான் அனுபவித்த
வேதனைகளைத் தான் ஒரு ஆயுள்கைதி தன் வாழ்நாள்
முழுக்க அனுவிப்பான் போலும்!

அவ்வளவு வேதனை!

உள்ளேயும் வெளியேயும்!

நன்கு பழகினவர்கள் எல்லோரும் ஏதோ
தள்ளிப் போனது போல...

ஒரு விதவையை ஒதுக்கி வைப்பது போலத்
தான் இதுவும் ஒதுக்காமல் ஒதுக்குவது.

இந்த ஒரு வருடமும் எந்த நல்ல
விடயங்களுக்கும் போகவில்லை.

கெட்டதுக்குப்; போனாலும் ஒரு
சம்பிரதாயமான தலையாட்டல் தான்.

அவள் இருந்த பொழுது “அண்ணா அண்ணா”
என்ற பெண்கள் கூட ஒரு தலையாட்டல் தான்.

அவளின் மரணத்தால் எனக்கு பெரும்
தொகையான இன்சூரன்ஸ் காசு வந்திருந்தது. அதுவே
பெரிய குசுகுசுப்பாய் இருந்தது - வேண்டுமென்றே
அவளின் நோயை முற்ற விட்டேன் என்று.

ஆட்டத்திவசத்தை மட்டும் ஊரில் வந்து
செய்யும் படி எங்கள் வீட்டிலும் அவள் வீட்டிலும்
பெரிய கோரிக்கைகள்.

என்னிலிருந்து தள்ளி நிற்கும் உலகத்தை
இழுத்து வந்து அவளின் காரியங்களைச் செய்யாமல்
அவளின் மண்ணில் அவளினதும் எனதும்
உறவுகளுடன் ஆட்டத்திவசம் செய்ய அங்கே
போயிருந்தேன்.

கீரிமலையில் தர்ப்பணம் செய்து எல்லாம்
நன்கு முடிந்து புறப்படுவதற்கு நாலு நாட்கள் இருந்த
பொழுதுதான் இரு வீட்டாரும் ஒரு செக்கல்
பொழுதில் ஒன்றாக எங்கள் வீட்டு முற்றத்தில்
கூடினார்கள்.

“38 வயதில் தனித்துப் போயிருக்கிறோம்”

“கட்டாயம் கல்யாணம் செய்ய வேணுமாம்”

“பின்னாடிக்கு தனியே தூர தேசத்தில் இருக்க
முடியாதாம்”

“38 வயதெல்லாம் ஒரு வயது இல்லையாம்”

எல்லா நியாயங்களும் நியாயங்களாகவே
பட்டது.

ஆனாலும் மறுதலித்தேன்.

எத்தனையே பிள்ளைகள் கல்யாணம்
செய்யாமல் இருக்குதுகள்... புண்ணியமாய் போகும்
என்று வேறு தார்மிக வழியில் வாதங்கள் வேறு!

ஊர் வாயை அடைக்கவாவது கல்யாணம்
செய் என்றார்கள்.

என்ன என்று கேட்டேன்.

“ஐரோப்பாவிலை தனிய இருக்கிறவர்கள்
எல்லாம் ஊர் உலகத்துக்க தெரியாமல்
வைச்சிருக்கிறான்களாம்... ஒன்றில் வெள்ளைக்
காரியை... அல்லது விட்டவன் பெண்டில்மாரை...

பேஸ்புக்குக்குள்ளாலை கனக்க நடக்குதாம்.... அது
இது என்று வளர்த்துக் கொண்டே போனார்கள்...”

அங்குதான் தனிய வாழுவனை தள்ளி
வைக்கிறார்கள் என்றால்... இங்கு வேறு ஒரு சாயம் -
வேறு ஒரு நிறத்தில்!!

அவளின் சிறியதாயின் மகள் வேறு தயாராய்
இருந்தாள்... ஐந்து வயதுதான் வித்தியாசம்
என்றார்கள். தமக்கை தவறினால் தங்கச்சியை கட்டுறது
வழமைதான் வக்காளத்து வேறு.

அந்தப் பெண்ணும் வாசல்படியில்
நின்றிருந்தாள்.

ஆழமாகவே யோசித்தேன்.

பின்பு “சரி! செய்கிறன்...” என்றேன்.

எல்லோரினது முகமும் மலர்ந்தது.

“ஆனால் எதிர்காலத்தில் குழந்தை பிறக்கிற
ஆசை இருக்கக் கூடாது”

இதனை யாருமே எதிர்பார்க்கவில்லை

“தம்பி என்ன கதை இது”

“குழந்தை ஒன்று பிறந்தால் செத்தவனை நீங்கள்
எல்லாரும் மலடி ஆக்கிப் போடுவியள்...”

பிறக்காவிட்டால் நீங்கள் இன்னொருமுறை என்னை
மலடன் ஆக்கிப் போடுவியள்”

இரு பகுதியும் மூச்சு விடவில்லை.

நான் சொன்னதுக்கு அவர்களிடம் எந்தவித
மறுதலிப்பும் இருக்கவில்லை.

மெதுமெதுவாக எழுந்து தங்கள் தங்கள்
வீடுகளுக்குப் போனார்கள்.

வாழ்வில் தற்காலிகமாக தோன்றும்
இடர்பாடுகளை தவிர்ப்பதற்காக... குறுக்கு வழிகளை
தேர்வு செய்து... அதில் பயணம் செய்து...

தற்காலிகமாக பெறும் வெற்றிகளை வாழ்வின் தர்மமாக
ஏற்றுக் கொள்ளப்படும் கலியுகத்தில் வாழ்ந்து
கொண்டிருக்கின்றோம் என்பதனை நான் நன்கு
அறிந்திருந்தேன்.

நான் கிணற்றுக் கட்டில் போய்
அமர்ந்திருந்தேன்.

நிலவு நன்றாக காய்ந்து கொண்டிருந்தது.

திருமணமான புதிதில் நிலவு வெளிச்சத்தில்

இந்தக் கிணற்றுக் கட்டிலில் அதிக நாட்கள்
இருந்திருக்கின்றோம்.

சண்டியனாகவும்... சண்டிக்

குதிரையாகவும்...

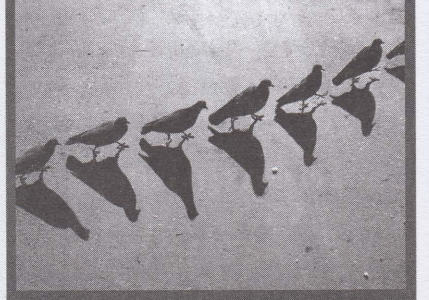
அவளின் இந்தச் சண்டியனுள் இருக்கிற அந்த
மலடன்... அல்லது எனது அந்த சண்டிக் குதிரைக்குள்
இருக்கிற மலடி எங்கள் இருவருடன் மட்டுமே
இருக்கட்டும் - டென்மார்க் போன பின்பும்!

*

விமானம் பறந்து கொண்டிருந்தது.

“நீ கள்ளன்! யாரையும் கூட்டி வந்துவிடுவாய்
என்றுதான் நானும் நினைச்சனான்... நீ அநியாத்துக்கும்
நல்லவனாய் இருக்கிறாய்”

அவள் என்னைச் சீண்டியபடியே இருந்தாள்.

பி. யேசுராஜா

நிலம் நடுங்குகிறது...!

[ஸா ரெனா ரிஜேமா] - ஐந்தாவது, [160 நிமிடங்கள்]

ஜியோவன்னி வெர்கா 1881 இல் எழுதிய, “மெட்லார் மரத்தருகி லுள்ள வீடு” என்னும் நாவலைத் தழுவி உருவாக்கப்பட்டது இத் திரைப்படம். புகழ்மிக்க லூஷினோ விஸ்கொன்ரி இதன் நெறியாள ராவார்.

திரைப்படம் தொடங்குகை யில் விவரணக் குரல் ஒலிக்கிறது; பிறகும் அவ்வப்போது காட்சிகள் பலவற்றில், இந்த விவரணக் குரல் ஒலித்தடத்தில் ஒலிக்கிறது. திரை யில் கடற்புறக் காட்சிகள் தெரி கின்றன. கடற்கரையில் வியாபாரி கள்; கடலில் மீன்பிடி வள்ளங்கள்.

விவரணக் குரல்:

“மனிதனை மனிதன் சுரண்டும் பழைய கதை... இவைதான் சிசிலியி லுள்ள அகி ரிறெஸ்ஸாவின் வீடு கள், வீதிகள், படகுகள், மக்கள்... எல்லா நடிக்க நடிக்கையரும் ஊரி லுள்ள மக்களிலிருந்து தெரியப் பட்டவர்கள். மீனவர்கள், பண்ணைத் தொழிலாளர், கட்டடத் தொழிலாளர், மீன் வியாபாரிகள் எல்லோருமே, தமது கஷ்டங்களையும் நம்பிக்கைகளையும் தமது பேச்சுமொழியில் வெளிப்படுத்து கின்றனர். சிசிலியில், ஏழை மக்களின் பேச்சுமொழியாக இத்தாலிய மொழி இருக்கவில்லை.

நான்கு நான்களாக

இவை... படகுகள் மீன்களால் நிரம்பியபடி. இம்முறை கடல் தாராளத்தன்மையுடன்...

வழமைபோல் காலையில், முதலில் மீன் வியாபாரிகள் கடற் கரையில் காத்திருப்பார்கள். மீன் களைப் பிடிக்குமாறு இருக்கையில், தாத்தாவிலிருந்து தகப்பன் - தகப் பனிலிருந்து மகன் வரை, ரிறெஸ்ஸா வில் வாழ்க்கையை அமைக்க முடியும்... எப்போதும் அப்படித் தான்...!”

பழைய வீடொன்று காட்டப் படுகிறது.

விவரணக் குரல்:

“ஏனைய பலருடையதைப் போலவே கற்களாலான ஒரு பழைய

வீடு... மீனவரின் தொழிலைப் போலவே பழைமையான சுவர் களுடன். வலஸ்ற்றொஸ் குடும்பத்து வீடு இது. வீட்டில் பெண்கள் வேலை செய்யும்போதும், தங்கள் குடும்பத் தவர் கடலிலிருந்து திரும்புவதைப் பற்றி நினைத்தபடி இருப்பர். ஏனென் றால், முதலாவது வலஸ்ற்றொஸ் சின் நாள்களிலிருந்து எப்போதும் குடும்பத்தின் படகு, கடலில்... அவர்கள் தாத்தாவையும் - ஒருநாள் காலையில் கடலிலிருந்து திரும்பி வந்திராத தகப்பனையும் நினைப் பார்கள்...”

காலையில் எழுந்த மூத்தவ ளான மாரா, சிம்னி விளக்கை ஏற்று கிறாள். தங்கை லூசியாவை எழுப்பு கிறாள். வீட்டைக் கூட்டுகிறாள். லூசியா துணியினால் பொருள் களைத் துடைக்கிறாள்; சுவரில் தொங்கும் சட்டமிடப்பட்ட பழைய ஒளிப்படத்தைப் பார்க்கிறாள்.

“என்னத்தை நீ பார்க் கிறாய்?” -மாரா.

“எங்கள் சகோதரர்கள். வெளியே அங்கு சென்ற அவர்களை எப்போதும் நான், நினைப்பேன்... எங்கள் அப்பாவை நினைப்பது போல... அவர் திரும்பிவந்திராத அந்தநாள்!” -லூசியா.

“இப்போது அவர்கள் கடலில்.” -மாரா.

“கொடுமையான கடல்!”

விவரணக் குரல் :

“கொடுமையான கடல்” - லூசியாவின் சொற்களில்; அவர்களின் தொழிலும் கடுமையானது. அவர்களது உழைப்பின் பயனெல்லாம் மீன் வியாபாரிகளுக்குக் சென்றது. நாள் கூலித் தொழிலாளருக்குச் சம்பளம் கொடுக்கவேண்டும்... வலைகளைத் தினமும் தைப்பதற்கும், படகுகளின் பழுதுகளைத் திருத்துவதற்கும் செலவுண்டு. எந்தக் கஷ்டமும் படாமல் மொத்த வியாபாரிகள் பணம் சேர்க்கும்போது, மீனவர்கள் இந்தச் செலவுகளைத் தாங்கவேண்டியுள்ளது. குறைந்த விலைக்கு மீன்களை வாங்குவது, வியாபாரிகளை வசதியானவர்களாக்குகின்றது.”

**

கடற்கரையில் வலைகளைச் சீர்செய்கையில், மீனவர்கள் தமக்குள் உரையாடுகின்றனர். தாம் சுரண்டப்படுவதுபற்றியும், வியாபாரிகளைக் கொழுக்கச் செய்வதற்குப் பதிலாகக் கற்றனியாவில் மீன்களை விற்கவேண்டுமெனவும், சிலர் சொல்கின்றனர்; வலஸ்ந் றொஸ் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த ரோனி, இதில் முனைப்புக் காட்டுகிறான். இவன், முன்பு நகரத்தில் இராணுவத்திலும் இருந்துள்ளான்.

**

காலையில், கடலிலிருந்து வலஸ்ந் றொஸ் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தோர் - தாத்தா, ரோனி, கோலா, வான்னி, அல்ஃவியோ - திரும்புகின்றனர். வலைகள் நிறைய மீன்கள் இருந்தன. ஆனாலும்...

விவரணக் குரல் :

“பன்னிரண்டு மணித்தியாலங்கள் முதுகு முறியப் பாடுபட்ட பிறகு,

வீட்டுக்குத் திரும்புகிறார்கள். வலை நிறைய மீன்கள் இருந்தபோதும், பட்டினியிலிருந்து நீங்கப் போதாத நிலைமை. குடும்பத்திலுள்ள எல்லோருக்கும் போதிய உணவு கொடுக்கப் போதாத வருமானத்தை நினைக்கையில், கடுந்துயர் ஏற்படுகிறது... அதன் அழுத்தம், அவர்களின் சில மணி நேர ஓய்வின்ையும் பாழாக்கிவிடுகிறது.”

“தாத்தா... இன்றைக்கு எவ்வளவு கிடைத்தது?... 15,500 லீரா?”

“பெரிய மாக்கறல் 22 நாத்தல் எங்களுக்குக் கிடைத்தது; அதற்கு 7,750 லீரா.” - தாத்தா.

“எப்போதுமே ஒரே பழைய கதை!

நாங்கள் இரவு முழுக்க வேலை; ஆனால், அவங்கள் நன்மை அடையுறாங்கள்.” - ரோனி.

“என்ற நினைவுக்கு எட்டிய வரை, எப்போதுமே இது போல்தான்.” - தாத்தா.

“இப்படியே போக ஏலாது.” - ரோனி.

“நகரத்தில் இராணுவ

சேவையில் இருந்த பின்னர், அநீதிகளை ரோனி பொறுப்பதில்லை. ரோனி வித்தியாசமாக நிகழ்வுகளைப் பார்க்கிறான்.” (தம்பி) கோலா.

“எழுபது ஆண்டுகள், ஒரே வழியில்தான் நான் நினைத்தேன். எல்லாம் சரியாகவே கழிந்தன. மூத்தோருக்கு ரோனி செவியாக்கவேண்டும் - “இளமையின் பலமும் முதுமையின் அறிவும்” என்ற பழைய கூற்றைப்போல.” - தாத்தா.

**

ரோனி நெத்தாவிடம் செல்கிறான்; அவளை அவன் நேசிக்கிறான். அவள் அவனுடன் பழகினாலும், தனது முடிவை வெளிப்படுத்துவதில்லை. ஆயினும் இருவரும் அவ்வப்போது உல்லாசமாகப் பொழுதைக் கழிக்கின்றனர்.

**

விவரணக் குரல் :

“நாளை எப்போதும் உறுதிமொழிகளால் நிரம்பியுள்ளது; நம்பிக்கைகள் ஊற்றெடுப்பதும் நித்தியம். ஆனால் அகிரிறெஸ்ஸாவில் நாளை என்பது வழமையில், நேற்றிலிருந்தும்... வரும் நாள்களிலும் அதிகம் வித்தியாசப் பட்டிருக்கவில்லை.

மொத்த வியாபாரிகள் வலைகளைக் குறைப்பதற்குச் சதி செய்கிறார்கள். சந்தை எப்போதும் போலவே. உன்னால் ஒரு லீரா கூடுதலாகப் பெற முடியாது. விலை தீர்மானிக்கப்பட்டு விட்டது. “அநீதிகளுடன் வாழ நீ பழகவேண்டும்” என்பது, ஏழைகளின் பழமொழி. எல்லாமே ஏழைகளின் முதுகின்மீது வீழ்கின்றன. ஆனால் இம்முறை, இளைஞர்கள் துணிந்துவிட்டனர்.”

அவர்கள், தாமே விலையைத் தீர்மானிக்க முயன்றனர்.

“ஆயிரம் லீரா - ஒரு கிலோ!” - ரோனி

“425 லீரா - ஒரு

கிலோ!” - லோரென்ஸோ (வியாபாரிகளின் கையாள்).

“லோரென் லோ நிற்பாட்டு.” - ரோனி

கோலாவும் வேறு மீனவர்கள் சிலரும் வியாபாரிகளுடன் வாக்குவாதப் படுகின்றனர்.

“இன்னும் என்னத்துக்குக் காத்திருக்கிறோம்? இந்த யூதாஸ் தராசுடன் நான் என்ன செய்கிறேன் என்பதைப் பாருங்கள்!”

என்றபடி ஓடும் ரோனி, கடலின் அருகில் உயரமான இடத்திலிருந்து அதனைக் கடலில் வீசுகிறான். வியாபாரிகள் சிலரும் இழுபறிப்பட்டபடி கடலுள் வீழ்கின்றனர். கடற்கரையில் ஓரே குழப்பம்.

ஓடிச்செல்லும் வியாபாரி ஒருவன், அருகிலுள்ள காவல் நிலையத்துக்குச் சென்று அறிவிக்கிறான். காவல்துறையினர் வந்து, ரோனியையும் கோலாவையும் மற்றும் சிலரையும் கைதுசெய்து, நகருக்குக் கொண்டு செல்கின்றனர்.

**

வீட்டில் லூசியா சிறுவருக்குக் கதை சொல்கிறான்.

“அரசனின் மகன் தன்னை வெள்ளைக் குதிரையிலேற்றிக் கொண்டு சென்று, திருமணம் செய்வான்.”

அவன் இவ்வாறு சொல்லுகையில், சேர்ஜன் டொன் சல்வரோர், யன்னலில் எட்டிப் பார்க்கிறான். பின்னாளில் அவன் லூசியாவைக் கவர்ந்து, களவில் உறவுகொள்வதைச் சூசகமாக அறிவிக்கும் காட்சி இது!

வலஸ் றொஸ் குடும்பத்து வீட்டின் அருகில், கட்டுமான வேலை செய்யும் தொழிலாளி நிக்கோலா, மாராவை விரும்புகிறான்; அவருக்கும் அவனில் ஈடுபாடு இருக்கிறது. யன்னலின் ஊடாக இருவரும் சில வேளைகளில் கதைத்துக் கொள்கின்றனர்.

**

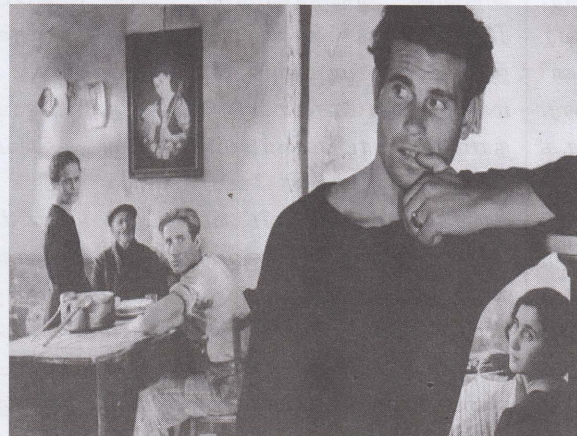
“ரோனியும் கூட்டாளிகளும் போன்ற நல்ல உழைப்பாளிகள் வேலைசெய்ய வேண்டும்; அதுதான் நமக்கு நல்லது” என வற்புறுத்தும் பிரதான வியாபாரி, மற்றவர்களையும் ஏற்கச்செய்து, காவல்துறையினருடன் தொடர்புகொண்டு, அவனையும் மற்றவர்களையும் விடுவிக்கிறான்.

வலஸ் றொஸ் வீட்டில் குடும்பத்தவர் மத்தியில், உரையாடல் நடக்கிறது.

“அவர்களுக்கு நாங்கள் தேவை. அதனால்தான் விடுதலை செய்வித்தார்கள். இந்தத் துயரமான வாழ்க்கையை வாழ நாங்கள் பிறக்கவில்லை.... ஏதும் சிறந்த ஒன்றிலும் நம்பிக்கையற்று இருக்கவும்! ஆனால், எங்கள் வாழ்க்கைக்கு நாங்கள் எசமானர்களாக இருக்க வேண்டும்.” - ரோனி.

“உனது தகப்பன் எப்போதும் கடுமையாக உழைத்தான்; ஒரு போதுமே முறைப்பாடு செய்யவில்லை.” - தாத்தா.

“அது சரி...! கடலில் மூழ்கும்வரை, ஒரு போதுமே முறையிடாது அவர்

வேலைசெய்தார். மற்றவருக்காய்க் கடினமாக உழைத்த அவர், என்ன நன்றியைப் பெற்றுக்கொண்டார்? அவரை .... அல்லது மற்றவருக்காய் உழைத்துக் கடலில் மூழ்கிய ஏனையோரையும் யார் இன்னும் நினைக்கிறார்கள்? யார்?” - ரோனி.

“ரோனி சொல்வது சரி. அவன் சரியான பக்கத்தில் சிந்திக் கிறான். நாங்கள் எங்களுக்காக உழைத்தால், அது எங்கள் குடும்பத்துக்காக; அவர்களுக்கல்ல... எங்கள் தாய்மாருக்கும் சகோதரிகளுக்குமே.

இவற்றை அப்பா நினைக்கவில்லையெனக் கருதவேண்டாம். அவர் ரோனியுடன் உடன்படுவாஉ. தனது மகன்மார், சுமைகளுடன் மிருகங்களாக இருக்கவேண்டுமென அவர் விரும்பமாட்டார்.” - கோலா.

“நீ பார்க்கிறாயா? அது தெளிவானது! இந்த இரத்தம் உறிஞ்சிகளுக்கு எதிராக நாங்கள் இணையவேணும்!” - ரோனி.

“என்ன செய்யவேண்டுமென எனக்குச் சொல்லு ரோனி.”

“இந்தக் கொள்ளைக்காரக் கயவரிடமிருந்து எம்மை விடுவிக்க விரும்புகிறேன். எங்கள் சுய உடைமையில், எங்களுக்காக உழைப்போம். மீன்களுக்கு - எங்கள் மீன்களுக்கு உப்பிடுவதில் எங்கள் பெண்கள் நமக்கு உதவுவார்கள்! பிறகு கற்றனியாவில் அவற்றை விற்பனை செய்வோம்.” - ரோனி.

**

வீட்டை அடமானம் வைத்து வங்கியில் கடன் பெறுவதற்குக் கடன் ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட, ஒருநாள் வலஸ் றொஸ் குடும்பம் “தடல்புலாக” வெளிக்கிட்டு, பேருந்தில் நகருக்குச் செல்கிறது. பின்னர் ஒருநாள், ரோனி சென்று பணத்தைப் பெற்று வருகிறான். புதியபடகு அவர்களுக்குச் சொந்தமாகிறது.

முதலாம் நாளிலேயே பெரும் தொகை அங்கொவரியஸ் மீன்கள்

மாக அவனிடம் தன்னை இழக்கிறாள். இதனை உணரும் மாரா தங்கையைக் கோபத்துடன் ஏசுகிறாள்; “என்னை நீ கட்டுப்படுத்த முடியாது” எனக் கூறி, லூசியாவும் வீட்டைவிட்டு நீங்குகிறாள். நோயுற்ற தாத்தாவும் இறக்கிறார். வங்கிக் கடன் கட்ட இயலாது போனதில், வங்கி வீட்டைச் சுவீகரிக் கிறது; காலங்காலமாய் வலஸ்ந் றொஸ் குடும்பத்தினர் வாழ்ந்த அந்தப் பாரம்பரிய வீட்டை விட்டு வெளியேறி,

பிடிபடுகின்றன. மகிழ்ச்சி யுடன் அயலவரும் சேர்ந்து, எல்லா மீன்களுக்கும் உப்பிட்டு, சிறிய பீப்பாய்களில் அடைக்கின்றனர். அவற்றைக் கற்றனியாவில் விற்பனை செய்யலாம்.

அடுத்த வரும் நாள் களிலும் ஏராளம் அங்கொவியல் மீன்களைப் பிடிக்கலாமென, ரோனி கருதுகிறான். ஆனால் கால நிலை மாறுதலாயுள்ளது; “குடாவில் காற்று எழும்பினால் திரும்பிவிடு. குடாக் காற்று புயல் போன்றது... கேட்கிறாயா ரோனி?”- ஒருவர் சொல்கிறார். ஆனாலும் தற்றுணி புடன், வழமையானவர்களுடன் ரோனி கடலுக்குச் சென்றுவிடு கிறான்.

கடுமையான காற்று புயலாக வீசுகிறது. அச்சமடைந்த மாரா வெளியே சென்று, ரோனி குழவினரைப் பார்த்து வருமாறு பண்டியெரா என்னும் மீனவரிடம் கேட்கிறான்; அழுகிறான். அவர் அவனை ஆறுதற்படுத்தி, காற்றுத் தணியட்டு மெனச் சொல்கிறார். பின்னர் படகுகளில் மற்றவர் களுடன் சென்று, ரோனி குழவினரை மீட்டுத் திரும்புகிறார். ஆள்களுக்கு ஒன்றும் பாதக மில்லை; ஆயினும், அவர்களது படகு சேதமடைந்துவிட்டது. வீட்டுக்கு வரும் ரோனியையும் கோலாவையும், “என்ற மகன்... என்ற மகன்” என அழைத்தபடி கலங்குகிறான்தாய்.

“நாங்கள் வந்துவிட்டோம்

அம்மா!” எனச் சொல்கிறான், கோலா.

சேதமடைந்த படகைத் திருத்துவதற்குப் பணமில்லை. வேலை தருவதற்கும் பலர் தயங்குகின்றனர். எனவே, வருமானமற்றுக் கஷ்டப்படுகின்றனர் வலஸ்ந் றொஸ் குடும்பத்தினர். பீப்பாய்களில் எஞ்சியுள்ள உப்பிடப்பட்ட மீன்களை விற்க முனைகையில், குறைந்த விலையையே வியாபாரிகள் கூறுகின்றனர். ரோனி மறுத்துக் கோபிக்கும்போது, லோரென்லோ வுடன் சண்டையிட நேர்கிறது. கோபத்துடன் அவர்கள் சென்றுவிடு கின்றனர். ஆனாலும் பிறகு, குறைந்த விலைக்கு அவர்களுக்கே கொடுக்க நேர்கிறது.

**

வேலையற்ற நிலையில் கோலாவும் சலிப்படைகிறான். கடத்தலில் ஈடுபடும் ஓர் அமெரிக் கனை நண்பனொருவன் அறிமுகம் செய்கிறான்; அக்குழுவில் சென்று சேரக் கோலா முயல்கிறான். ரோனி இதனை அவதானித்து, “அக் ரிறெஸ்லாவில்தான் பிறந்தோம்; இங்குதான் மடியவும் வேண்டும். மனதில் வை கோலா... இங்கிருந்தே நாம் போராடவேண்டும்!” என்று சொல்வதை அவன் கேட்பதில்லை. ஒருநாள் அவன் வீட்டைவிட்டுச் சென்றுவிடுகிறான். நண்பர்களுடன் குடித்து, இரவில் நேரஞ்சென்று வீட்டுக்குவரத் தொடங்குகிறான் ரோனி. டொன் சல்வரோரின் வலையில் வீழ்ந்த லூசியா, இரகசிய

சிதிலமான சிறியதொரு வீட்டில் அவர்கள் வசிக்க நேர்கிறது. வலஸ்ந் றொஸ் குடும்பம் மெல்ல மாகச் சிதைகிறது. சிறுவர்களான வான்னியும் அல்ஃவியோவும் சிலவேளை தோட்டத்துக்குச் சென்று பழங்கள் பிடுங்கிச், சிறு ஊதியம் பெறுகின்றனர். மாராவின் திருமண ஆசை கலைந்துவிடுகிறது; வயதுபோன தாய் இருந்தபோதும், குடும்பத்தின் பொறுப்பை அவளே தாங்குகிறாள்.

படகுகள் திருத்தப்படும் இடத்துக்கு ஒருநாள் ரோனி செல்கிறான்; சேதமடைந்த தனது படகைக் கண்டு, அதனைத் தடவிப் பார்க்கிறான். இந்த இடத்தில்தான் தாத்தா... இதில் வான்னி... அதில் கோலா... என நினைத்துச் சோர்கிறான். திருத்த வேலைகள் செய்ய வரின் மகளான சிறுமி அவனிடம், “இது உன்னுடையதா? உனக்கு என்னால் உதவ முடியும். பிறகு வந்து உனது படகை எடுக்கலாம்.” என, அப்பாவித்தனத்துடன் சொல்கிறாள்.

“உன்னால் எப்படி எனக்கு உதவ முடியும்? எனக்கு உதவக் கூடியவர்கள் தமக்குள் பொறாமை யில் உள்ளனர். நான் செய்தது எனக்கு மட்டுமல்ல அவர்களுக் காகவுந்தான் என்பதை, அவர்கள் உணரவில்லை. அதனால் இப்போ, என்னை அவர்கள் கைவிட்டு விட்டார்கள். சிலர் இப்போது எனது சதைக் காக... சிலர் எனது

எலும்புகளுக்காக....” எனக் கசப்புடன் பதில் கூறி நீங்குகிறான்.

**

வீட்டுக்கு வந்த போது, விற்பதற்காகச் சில உடைகளை மாரா எடுத்து வைத்திருப்பதைக் காண்கிறான். அவள் புறப்படுவதைத் தடுத்தவன், யோசனையுடன் தனது உடைகள் உள்ள பழைய பெட்டியைத் திறந்து, கடலுக்குச் செல்லுகையில் அணியும் கிழிசலான - பழைய - மேலங்கியை எடுத்து அணிகிறான்; நல்ல உடைகளை ஒரு துணியில் சேர்த்துக் கட்டி, (விற்பதற்காக) மாராவிடம் கொடுக்கிறான். வெளியிலுள்ள கல்லுக் கட்டில் அமர்ந்திருக்கும் அல்ஃவியோவுக்குப் பக்கத்தில் சென்று உட்கார்ந்து, அவனது தலையைப் பாசத்துடன் வருடியபடி, யோசனையுடன் வான்னியைப் பார்க்கிறான். பின்னர் இருவரையும் அணைத்தபடி வெளியே கூட்டிச் செல்கிறான். தொழிலாளரைப் பதிவுசெய்யும் மீன் வியாபாரிகளின் அலுவலகத் துக்கு நேரே சென்று, வரிசையில் நிற்கிறான். அவனைக் காணும் வியாபாரிகள் சிலர் ஏளனம் செய்கின்றனர்.

“தனது குகையிலிருந்து ஓநாயைப் பசி விரட்டிவிட்டது!” என்று ஒருவன் சொல்ல, இன்னொருவன், “காணாமற்போன ஆட்டுக்குட்டி பட்டிக்குத் திரும்பி விட்டது!” என்று சொல்கிறான்.

அங்கு நிற்கும் லோரென்ஸோ, “எங்களுடன் வேலை செய்வதைவிட பசியில் செத்துப் போவேன் என்று சொன்னாயல்லவா?” என்று குத்தலாகக் கேட்கிறான். ரோனி கோபத்துடன் திரும்பி அவனைப் பார்க்க, லோரென்ஸோ அச்சமடைகிறான். ரோனியின் ஆழ்மனதில் எதிர்ப்புணர்வு இல்லாது மறையவில்லை என்பதை, அது காட்டிவிடுகிறது! எனினும் பிறகு அவன், மௌன

லூஷினோ விஸ்கொன்ரி

மாகவே இருக்கிறான். மூவரின் பெயர்களும் பதியப்படுகின்றன. “உனக்கு முழுக்கூலி, வான்னிக் கு அரைக்கூலி, அல்ஃவியோவுக்குக் காற்கூலி... சம்மதமா? கையெழுத்துப் போடு!” எனச் சொல்லப்படுகையிலும், மௌனமாகவே கையெழுத்திடுகிறான்; தனது கையறுநிலையைக் கசப்புடன் அவன் உணர்கிறான்.

**

மாலையில் கடலுக்கு தொழிலுக்காகச் செல்வதற்கு ஆயத்தம்.

“தங்கச்சி.... அங்கோவியசுக்கு உகந்த காலநிலை இது!” என, மெல்லச் சிரித்தபடி மாராவிடம் ரோனி சொல்கிறான். பின்னர் தாயருகில் சென்று, “ஆசீர்வதியங்கள் அம்மா” எனச் சொல்கிறான்.

“ஆசீர்வாதங்கள்....!” என்கிறான் தாய்.

ரோனி, வீட்டிலிருந்து கடலுக்குச் செல்கிறான்.

விவரணக் குரல்:

“ஆக.... வலஸ்ற்றொஸ்திரும்பவும் ஆரம்பிக்கின்றனர்; கடலுக்குத் திரும்புகின்றனர். கடல் கொடுமையானது - இந்தக் கடலில் தான்... கடலோடிகள் மரணிக்கின்றனர்.”

அடுத்த காட்சியில், ஏனைய படகுகளுடன் இவர்களின் படகும் செல்கிறது. ரோனியும் மற்றவர்களும் ஒத்திசைவுடன் அதில் தண்டு வலிக்கும் காட்சியுடன், படம்

முடிகிறது!

**

உண்மையான மனிதர்கள், சுரண்டலுக்கு உள்ளாகி வருமைக் காளாகிய வாழ்வு, சிதிலமான வீடுகள், மாறுதலாக எழுந்த ஒற்றைக் குடும்பத்து மனிதரின் எதிர்ப்புக் குரல், இயற்கையினதும் சக மனிதரின் விழிப்பற்ற - கூட்டுறவில்லாத - சுய நலத்தாலும் கைவிடப்படும் அந்த மனிதரின் அவல நிலை, தனி மனிதரின் அக வாழ்வுச் சிதைவுகள், உரிய செயற்பாடுகள் இல்லாமையால் தொடரும் சுரண்டல் என .... விரிவான சித்திரிப்புகளைத் திரைப்படம் கொண்டுள்ளது. கறுப்பு வெள்ளைக் காட்சிகள் தாக்குவலுக் கொண்டவையாக உள்ளன. விவரணத் தன்மையும் புனைவு வெளிப்பாடும் இணைந்து, புதிய வகையிலான படைப்புத் திறன் கொண்ட கலையாக்கமாக அமையும் படைப்பு இது! இத்திரைப்படத்திலுள்ள விவரணக் குரல், நெறியாளரான லூஷினோ விஸ்கொன்ரி னுடையது.

1948 இல், 9 ஆவது வெனிஸ் உலகத் திரைப்பட விழாவில், தங்கச்சிங்க விருதை இத்திரைப்படம் வென்றமை குறிக்கத் தக்கது!

-22.10.2016

***

Saki

(Hector Hugh Munro,
1870-1916)

ஸாகி என்கிற புனைபெயரில் அறியப்படும் எச்.எச்.முன்றோ பர்மாவின் ஐகாப் பிரதேசத்தில் ஒரு பிரித்தானியத் தம்பதியின் மகனாய்ப் பிறந்தவர். சகோதரி, சகோதரன் ஆகியோரோடு தன் பாட்டியால் இங்கிலாந்தில் வளர்க்கப்பட்டார். மிகக் கண்டிப்புடன் கூடிய வளர்ப்பு அவரது நடத்தையில் பாரிய தாக்கத்தை செலுத்தியது மட்டுமன்றி, பின்னாளில் பெரியவர்களை கேலியாகச் சுட்டும் பல சிறுகதைகளை உருவாக்கவும் வழிகோலிற்று. தந்தையைத் தொடர்ந்து பிரித்தானிய அரசு மானிகையில் சேவகம் புரிந்தார். பின்னர் பர்மாவில் இந்திய அரசு காவல் துறையிலும் பணியாற்றினார். உடல் நலக்குறைவின் காரணமாய் கட்டாய ஓய்வில் செல்ல வேண்டிய நிர்ப்பந்தமேற்பட ஒரு பத்திரிகையாளராய் இங்கிலாந்தில் பணிபுரிந்தார். நிறைய புனைகதைகளை அக்காலத்தே எழுதினார். முதலாம் உலக மகாயுத்தத்தில் பங்கெடுத்துக் கொண்ட இவர் அப்போர்க்களத்தே இறக்க வேண்டியதாயிற்று.

அந்தத் திறந்த ஜன்னல் The Open Window

ஆங்கிலத்தில்:— Saki (Hector Hugh Munro)

தமிழில்:— ரெகிறாவ ஸுலாவா

“என் சித்தி இன்னும் சற்றையில் இங்கே வந்துவிடுவார் மாடியிலிருந்து கீழிறங்கி திரு. நாட்டேல் அவர்களே..” தன் சுயத்தின் மீது மாறாத நம்பிக்கை கொண்ட அந்த பதினைந்து வயது இளம்பெண்மணி சொன்னாள், “அதுவரை நீங்கள் என்னோடு நேரத்தைப் போக்கலாம்...”

ஃப்ரெம்டன் நாட்டேல் பொருத்தமான வார்த்தைகள் தேடி எதையோ சொல்ல முயன்றார், இன்னும் சற்று நேரத்தில் இங்கு பிரசன்ன மாக எதிர்பார்க்கும் சித்தி பற்றி அவர்தன் தொப்பியணிந்த தற்போது பிரசன்னமாயிருக்கும் இம்மருமகளுக்கு. தனக்குள் அவர் என்றைக்கும்விட மிக மருகி நின்றிருந்தார், முற்றிலும் புதிய இவ்விடத்துக்கு முற்றிலும் புதியவரான தனது விஜயத்தின் நோக்கம் வெற்றி தருமா என்பதான ஐயப்பாடுகளுடன். நெடுங்கால தனது நரம்புத்தளர்ச்சி நோய்க்கான சுகப்படுத்தல் எதிர்பார்த்த விஜயம் அவரதுவாயிருந்தது.

இந்நாட்டுப்புற வைத்தியம் நாடி அவர் இந்த ஊருக்கு வர நாடிய போது அவரது சகோதரி சொல்லியனுப்பியிருந்தார், “அங்கே நிறைய பேர் இறந்துவிட்டார்கள். சிலவேளை உங்கள் மருத்துவத்துக்கு காலம் எடுக்கலாம். இன்னும் நோய் அதிகமாகவும் கூடும். எனினும், நான் எனக்குத் தெரிந்தவர்கள் பற்றிய ஒரு அறிமுகக் கடிதம் தந்தனுப்புகிறேன். என் ஞாபகத்தில் அங்கே ஓரளவு நல்ல மனிதர்களும் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள்...”

ஃப்ரெம்டன் தன் சகோதரி தந்தனுப்பியிருக்கும் திருமதி.

செப்பெல்டன் அவர்களுக்கான அறிமுகக் கடிதம் எந்தளவு தன்னைப்பற்றி எடுத்துரைக்குமோ என வியந்தார்.

“இங்கு இருக்கும் நிறைய பேரை உங்களுக்குத் தெரியுமா?” நீண்ட நேரமாய் மௌன உரையாடலை மேற்கொண்டிருந்து விட்டது போதும் எனத் தீர்மானித்து விட்டவளாய் மருமகள் கேட்டாள்.

“ஒரேயொரு ஆன்மாவை மட்டும்...” ஃப்ரெம்டன் சொன்னார். என் சகோதரி இங்கே பக்கத்தில் கிறிஸ்தவ தேவாலயத்துக்கண்மையில் இருந்திருக்கிறார் நான்கைந்து வருஷங்களுக்கு முன்னம்... அவர்தான் இப்பிரதேசத்தில் சிலருக்கான அறிமுகக் கடிதங்களை எனக்குத் தந்தனுப்பினார்.” அவரது இறுதி வாசகங்கள் ஒருவகைத் துயரார்த்து தொனித்தன.

“ம்ம்ம்... அப்படியாயின் என் சித்தி பற்றி உங்களுக்கு நேரிடையாய் ஒன்றும் தெரியாதா...?” ஆராய்கிற பாணியில் அந்த சுயத்தின்பால் பெரு நம்பிக்கைக் கொண்ட அந்த இளம் பெண்மணி கேட்டாள்.

“இல்லை பெயரும் முகவரியும் மட்டும்...” வினாத் தொடுக்கப்பட்டவர் பதிலிருத்தார். திருமதி. செப்பெல்டன் திருமணமானவரா அன்றி அவர் விதவையோ என்றெல்லாம் அவருக்குள் கேள்விகள் ஊறத் தொடங்கின. விபரிக்க முடியா எதுவோ அங்கு மிங்கும் ஆண் நடமாட்டத்தை உணர்த்துகிறார் போலிருந்தது அவருக்கு.

“அவளது அந்தப் பெருந்துயர் சம்பவம் நிகழ்ந்து ஏறக்குறைய மூன்று வருஷங்கள் இருக்கும்.. பெரும்பாலும் உங்கள் சகோதரி இங்கிருந்த காலமாய் இருக்கலாம்..” அந்தச் சிறுமி சொன்னாள்.

“அவளது பெருந்துயர்...?” ஃப்ரெம்டன் வினவினார். எப்படியோ அமைதியாய் இருக்கும் இப்பிரதேசம் சிலவேளை தனக்குள் பல துயரக்கதைகளை சுமக்கக் கூடும்.

“ஒரு ஒக்டோபர் காலப் பகல்பொழுதிலும் இதோ இந்த ஜன்னல் திறந்தே கிடக்கின்றதே ஏனென்று தெரியுமா உங்களுக்கு..? சொன்னால் வியப்படைவீர்கள்..” மருமகள் கேட்டாள் புல் தரையைத் தொட்ட மாதிரி திறந்தேயிருக்கும் அவ்வில்லத்தின் ஒரு ஃப்ரான்ஸிய ஜன்னலைச் சுட்டிக்காட்டி.

“வருஷத்தின் வெப்ப காலம் என்பதால் இருக்கலாம்.” ஃப்ரெம்டன் சொன்னார். “அந்த பெருந்துயர் சம்பவத்துக்கும், இந்தத் திறந்திருக்கும் ஜன்னலுக்கும் ஏதேனும் சம்பந்தம் இருக்கிறதா?”

“இதோ இந்த ஜன்னல் வழியேதான் இதே போல ஒருநாள் அவளது கணவரும் அவளது இரண்டு சகோதரர்களும் அன்றைய நாளின் வேட்டைக்காய் வினோதமாய்ப் புறப்பட்டுச் சென்றார்கள். அவர்கள் திரும்பி வரவேயில்லை. அந்தப் புற்றரைப் பிரதேசம் அவர்களுக்கு ரொம்பப் பிரியமான பிரதேசம் போலும். அதிலே ஒரு சேற்றுப் பகுதிக்குள் அவர்கள் புதை யுண்டிருக்கலாம். அந்த ஈரமான கோடைப்பருவம்

அழகானதாயினும், அறிவிக்காமலேயே ஆபத்துக்களை ஒளித்து வைத்திருப்பது. பாருங்கள்... அவர்களது சடலங்களும் கண்டெடுக்கப் படவில்லை. அதுதான் அந்தக் கதையின் ரொம்பப் பயங்கரமான பகுதி...”

இப்படிக்கூறுகையில் அந்தக் குழந்தையின் குரல் சுயத்தின் மீதான நம்பிக்கைகளை இழந்த, உறுதியெல்லாம் தொலைத்த ஒரு வகை பரிதாபத்தில் மனிதம் கலந்து மெல்லிசாய்த் தொனித்தது.

“பரிதாபம்... சித்தி என்றாவது ஒரு நாள் அவர்கள் திரும்பி வரக்கூடும் என்று காத்திருக்கிறாள்... அவர்களோடு அவர்களது குட்டி கபிலநிற பேர்ஸிய இன நாயும் போய்த் தொலைந்து விட்டது. எல்லோருமே வழமையில் இந்த ஜன்னல் வழியாகத்தான் நடந்து போவர் வருவர். அதனால்தான் இந்த ஜன்னல் மாலையிலும் திறந்தே கிடக்கிறது வைகறைப் பொழுதாகும்வரை. பாவம் சித்தி... அடிக்கடி என்னிடம் பிதற்றிக் கொண்டிருப்பார் அவர்கள் எப்படி அது வழியாய் வெளியேறிப் போயினர் என்பது பற்றி... அவரது கணவர் கையோடு எடுத்துச் சென்ற நீர் ஊடுருவா வெள்ளை நிற மேற்சட்டை பற்றி.. அவளது சகோதரன் ரொன்னீ அவளைக் கேலி செய்வதற்காய் அடிக்கடி பாடும் “பெர்ட்டீ..பெர்ட்டீ...” பாடலைப் பாடிக்கொண்டே போனது பற்றி... எல்லாமும் அவளைப் பைத்தியமாக்குவது பற்றி... அடிக்கடி அமைதி நிறைந்த இது போன்ற மாலைய் பொழுதுகளில் அவர்கள் இந்த ஜன்னலுக்கூடாய் நடந்து வருவது போல பயத்தில் உறைய வைக்கும் படபடக்கும் உணர்வொன்றை நானுமே உணருகிறேன்... உங்களுக்குத் தெரியுமா...?”

அவள் ஒரு சின்ன நடுக்கத்தோடு நிறுத்தினாள். அது ஃப்ரெம்டனுக்கான விடுதலை போலிருந்தது. சித்தி தன் ஆடை சரசரக்க தான் அவ்விடம் வரச் சுணங்கியமைக்கான மனவருத்தத்தை தெரிவித்தவாறே அங்கு வந்து சேர்ந்தார்.

“வேரா உங்களை வியப்பூட்டிக் கொண்டிருந்திருப்பாள் என்று நான் நினைக்கிறேன்...” அவள் சொன்னாள்.

“ஆமாம்.. அவள் மிக அற்புதமான பெண்...” ஃப்ரெம்டன் சொன்னார்.

“நான் எண்ணுகிறேன் இந்த திறந்திருக்கும் ஜன்னல் உங்களுக்குத் தொல்லையாய் அமையா தென்று...” உற்சாகத் தொனியில் திருமதி. செப்பெல்டன் சொன்னார். “என் கணவரும், என் சகோதரர்களும் வேட்டை முடிந்த கையோடு இல்லம் திரும்புவர்.. அவர்கள் வழமையில் இது வழியேதான் வருவார்கள்... சதுப்பு நிலத்தில் வாழும் ஒருவகை கொக்குப் பறவையை வேட்டையாடுவதற்காய் அவர்கள் இன்று புறப்பட்டுப் போனார்கள்.. வந்ததும் என் வீட்டுத் தரை விரிப்பு குழம்பிப் போகும் பாருங்கள்... ஆண்கள் கூடினால் தெரியும்தானே...”

அவள் மகிழ்ச்சியில் குதூகலித்தபடி அவர்களது வேட்டை பற்றி, கொண்டுவரும் பட்சிகள்

பகிர்ந்தளிக்கக்கூட போதாமல் இருப்பது பற்றி, குளிர் காலத்தில் வேட்டையாட வாத்துகள் இல்லாதிருப்பது பற்றி சொல்லிக் கொண்டே போனாள்.

ஃப்ரெம்ட்னுக்கோ அனைத்துமே படுபயங்கர மாய்த் தோற்றம் காட்டின. துவண்டு போனாலும் பாதி முயற்சித்து அச்சமுட்டுகின்ற அந்தக் கதையின் தலைப்பை பயங்குறைந்த அம்சம் ஒன்றின்பால் மாற்ற முயற்சித்தார். அவரது கவனத்தை ஈர்க்கவே இவள் இதையெல்லாம் சொல்கிறாள் என்றும், அவளது கண்கள் அவரையும் தாண்டிச் சென்று அந்த திறந்த ஜன்னலின்பாலும், அதற்கு வெளியே தெரியும் புற்றரையின்பாலும் நிலைக்குத்தி நிற்பது பற்றியும் அவர் கூர்ந்தவதானித்தார். அது உண்மையில் துரதிஷ்டம் வாய்ந்த ஒரு நிகழ்வு. அவரது விஜயமும், அது போலொரு நாளில் தானா நிகழ வேண்டும்..? வந்திருப்பதற்கு அவர் பட்டுமாயத்தான் வேண்டும்.

“எனக்கு பூரண ஓய்வு வேண்டுமாம்..

வைத்தியர்கள் சொல்கிறார்கள்.. மனக்குழப்பத்திற்கு எல்லாம் இதுதான் மருந்தென்கிறார்கள்... சூழலில் குழப்பங்கள் நிலவினால் அதை என்னைத் தவிர்த்துக் கொள்ளவும் சொல்கிறார்கள்..” ஒரு வகை மாயைக்குள் புதியவரான தான் சிக்கிக் கொண்ட தவிப்பில் ஃப்ரெம்ட்ன் அறிவித்தார். சுகப்படுத்தலுக்கான மருத்துவங்கள் அரிது போலச் சொல்கிறார்கள். அப்படியே கிடைத்தாலும் கொஞ்சவகை மருந்துகளே காரணத்தைக் கண்டுபிடித்து குணத்தைக் கொடுக்கின்றன. “உணவு விவகாரத்திலும் அவர்கள் உடன்பட மாட்டார்கள்..” அவர் தொடர்ந்தார்.

“இல்லை...?” திருமதி. செப்பெல்டன் வார்த்தையின் முடிவில் அனாயாசமாய் ஒரு கொட்டாவியையும் விட்டுக் கொண்ட குரலோடு சொன்னார். திடீரென்று அவளது கண்கள் ஒருவகைக் கவனத்தை ஈர்த்த பிரகாசத்தில் மின்னத் தொடங்கின. ஆனால் ஃப்ரெம்ட்ன் அறிவித்த விவகாரங்களன்று அக்கவன ஈர்ப்புக்குக் காரணம்.

“இதோ இறுதியாய் அவர்கள் வந்து சேர்ந்து விட்டார்கள்...” அவள் கத்திக் குழறினாள். “சரியாகத் தேநீர் வேளையில்... பாருங்களேன் கண்வரைக்கும் சேற்றில் குளித்து வருவதை...”

ஃப்ரெம்ட்ன் நம்பிக்கை யிழந்து கொஞ்சம் நடுங்கத் தொடங்கினார். கண்களில் ஒரு பரிதாபம் மிக்க கிரகிப்பைத் தேக்கியபடி மருமகளைத் திரும்பிப் பார்த்தார் அவர். அந்தப் பிள்ளையோ கண்களில் அச்சம் நிரப்பி அத்திறந்த ஜன்னலினூடாக வெறித்த படியிருந்தது. பெயரறியா ஒரு சிலிர்க்க வைக்கும் அச்சத்தின் காரணமாக ஃப்ரெம்ட்ன் அவர் உட்கார்ந்திருந்த கதிரையில் இங்குமங்குமாய் அசையத் தொடங்கி ஒரே பக்கமாய்ப் பார்வையை

வெறித்திருந்தார்.

ஆழ்மௌனம் நிறைந்த மஞ்சள் வெயில் மாலையில் அப்புற்றரை வழியாய் அந்த ஜன்னலினூடாக மூவர் நடந்து வந்து கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களது கைகளில் துப்பாக்கிகள் காணப்பட்டன. அவர்களில் ஒருவர் தன் தோள் களில் வெண்ணிற மேற்சட்டையையும் மேலதிகச் சமையாய் சுமந்தபடி வந்து கொண்டிருந்தார். களைத்துப் போன நிலையில் ஒரு கபில நிற நாய்க்குட்டியும் அவர்களது காலண்டை உரசி உரசி நடந்து வந்து கொண்டிருந்தது. அரவமின்றி அவர்கள் நடந்து வந்து வீட்டை அண்மிக்கையில் தடித்த குரலில் ஒரு பாடல் கேட்டது... “பெர்ட்டீ...பெர்ட்டீ...”

ஃப்ரெம்ட்ன் தன் நடைத்தடியை முரட்டுத் தனமாய் இழுத்தபடி தொப்பியையும் எடுத்துக் கொண்டார். அவரது கண்களுக்கு மங்கலாய் தெரிந்த அந்த இல்லத்தின் பிரதான மண்டபத்தில் இருந்து வெளியே “கிரேவல்” மண்தரையை, முன்வாசல் நுழைவாயில் அனைத்தையும் தாண்டி படுபயங்கரமாய் தலை தெறிக்க ஓடத் தொடங்கினார். எதிர்வரும் சைக்கிள் காரன் கவனியாது விட்டிருந்தால், முட்டிச் சாக வேண்டியதுதான்.

“இதோ நாம்...நாமிங்கே...” ஜன்னலினூடாய் வெண்ணிற மேற்சட்டையைத் தாங்கிபடி உள்நுழைந்த வீட்டின் பெரியவர் கத்தியழைத்தார். “கொஞ்சம் சேறுதான் ஆனாலும் காய்ந்து விட்டது இப்போது... யாரது...? தலைதெறிக்க ஓடுகிறார்...நாம் வரும் போது?”

கொஞ்சம் அசாதாரணமான மனிதர்தான் நாட்டேல் குடும்பத்தைச் சார்ந்தவராம்...” திருமதி. செப்பெல்டன் பதிலளித்தார். “தன் மனநல மருத்துவம் நாடி வந்திருந்தார் போலிருக்கிறது... அவரது நோய் பற்றி ஓரிரு வார்த்தைகள் பேசினார்.. ஒரு “குட்பை” கூட சொல்லிக் கொள்ளாமல் உங்களுையெல்லாம் கண்டதும் புறப்பட்டு விட்டார். யாராவது பார்த்தால் நினைப்பார்கள்... பேயைக் கண்டிருப்பார் என்று..”

“நான் நினைக்கிறேன் “ஸ்பானியல்” நாய்தான் காரணம் என்று...” அமைதியாய் சொன்னாள் மருமகள். “அவர் எனக்குச் சொல்லியிருந்தார் நாய்கள் என்றாலே

அவருக்குப் பயமாம்... ஒரு தடவை அவர் கங்கை நதியோரத்தே “பறையர்” இன நாய்கள் சிலவோடு ஒரு சவக்காட்டில் வேட்டையாடிக் கொண்டிருந்தபோது, ஒரு நாளிரவு பலவித காட்டு விலங்குகள் ஊர்ந்து அலைந்த, புதிதாய்த் தோண்டிய ஒரு புதைகுழியருகே படுத்துறங்க நேர்ந்த தாம் இவருக்கு... ஒருவருக்கு நரம்புத் தளர்ச்சி நோய் ஏற்பட இது போதாதா?”

ஏதாவது ஒரு கற்பனைக் கதையை சட்டெனப் புனைந்து சொல்வதில் அவள் படு கெட்டிக்காரி.

ஜீவநதியின் அஞ்சலிகள்

கவிஞர் பிபிலை நா. ஜெயபாலன் (1951-2016) பதுளை மாவட்டத்தில் ஹொப்டன் தோட்டத்தில் நாகமுத்து - வள்ளியமைக்கு 14.11.1951 ல் பிறந்தவர் ஜெயபாலன். ஆரம்பக் கல்வியை லுணுகலை தமிழ் மகா வித்தியாலயத்திலும் (தற்போது - ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ணா கல்லூரி) அதன் பிறகு சரஸ்வதி தமிழ் மகா வித்தியாலயத்திலும் கற்ற இவர் ஹொப்டன் வைத்தியசாலையிலும்

அதன்பிறகு பிபிலை தோட்டத்திலும் தோட்ட வைத்திய அதிகாரியாக பணியாற்றினார். இவரின் மனைவி சீதாலட்சுமி ஆவார். இவர்களுக்கு வசந்த குமாரன் எனும் ஒரு மகன் உள்ளார். பெரும்பான்மை இனத்த வர்களை மிக அதிகமாக கொண்ட இறப்பர் பெருந்தோட்டத் துறையான பிபிலை இலக்கிய சூழலோ, இலக்கிய வாசனையோ அற்ற ஒரு பின்தங்கிய பிரதேசமாகும். அங்கிருந்து ஒரு படைப்பாளி வெளிப்படுதல் என்பது பெருமைக்குரிய விடயமாகும். 1986 ல் தொழில் நிமித்தம் பிபிலைக்கு இடம்பெயர்ந்த இவர் அந்த மண்ணையும், அங்கு வாழ்ந்த மக்களையும் மிக அதிகமாக நேசித்ததால் தனது பெயருக்கு முன்னால் பிபிலை என்ற ஊரின் பெயரை சேர்த்துக்கொண்டது மட்டுமல்லாது, தொழிலை என்ற தமிழர்கள் செறிந்து வாழும் ஊருக்கு இடமாற்றம் கிடைத்த போதும் தான் வாழ்ந்த பிபிலை மண்ணை விட்டுப்பிரிய முடியாமல் தொழிலை ராஜினாமா செய்தமை வியப்படைப்ச் செய்கிறது. தேசிய பத்திரிகைகளுக்கும், சஞ்சிகை களுக்கும் தொடர்ச்சியாக கவிதைகள் எழுதி வந்த இவர் “வெளிச்சம் காணாத விழிகள்” என்ற கவிதை தொகுதி யினையும், ஜெயபாலன் அவர்களின் கவிதை, சிறுகதை களை அ.யோக நந்தனி என்பவரால் தொகுக்கப்பட்ட கூடைக்குள் தேசம் எனும் தொகுதியும் இவரை இலக்கிய உலகிற்கு பரவலாக அறியச் செய்தன. சுமார் 30 வருடங்களாக பிபிலை ஜெயபாலன் என்ற பெயரில் எழுதிய இவருக்கு 2015ம் ஆண்டில் இலங்கை அரசு கலாபூசண விருது வழங்கி கௌரவித்தது. பதுளையில் தோன்றிய இலக்கிய அமைப்புகள் பலவற்றில் தவிர்க்க முடியாத உறுப்பினராக இருந்து, இயங்கியவர். உப்பு விநி யோகத்தை பிரதானமாக செய்ததனாலே லுணுகலை என்ற பெயரை தனதாக்கிய லுணுகலையின் பழைய பெயர் பட்டிப்பாலை என்பதாகும். அந்த பழைய பெயரை நினைவு படுத்தி அண்மையில் லுணுகலையில் பட்டிப்பாலை இலக்கிய பேரவை என்ற ஓர் அமைப்பை ஆரம்பித்து அதன் தலைவராகவும் செயற்பட்டார். ஒக்டோபர் முதலாம் வாரமத்தில் திடீர் சுகயீனமுற்று வைத்திய சாலையில் அனுமதிக்கப்பட்ட நிலையில் இயற்கை எய்தினார் அதுவரையும் எழுதியும், பழகுவதற்கு இனிமையாகவும் இருந்த இவர் சமூக செயற்பாடுகள் பலவற்றை எவ்வித பிரதியுபராக மின்றி செய்து வந்தவர். இதனடிப்படையில் பதுளையில் பரவலாக அறியப்பட்ட இவரின் இழப்பு அப்பிரதேச இலக்கிய செயற்பாட்டிற்கு மட்டுமல்ல அனைத்து மக்களுக்குமான பேரிழப்பாகும்.

மாற்றங்கள் ஏற்படவில்லை

மாமாங்கம் பல
மறைந்தாலும்
மறையாத இனவாதம்
கொண்ட “வெறி” வாதம்
வேறு வேறு
பெயர்களுடன்
இன்றும் விஸ்வரூபம் எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறது!
யுத்தம் - இன்று
சத்தமில்லாது மறைந்து போனாலும்
அதன் தாக்கம்,
விதவைகள் விசம்பல்களாக -
வாழ்வாதாரமற்றவர்களின்
அழுகலாக -
தாயிழந்த பிள்ளைகளில்
தடைதிறந்த கண்ணீர் வெள்ளமாக -
தாரமிழந்த கணவர்களின்
தங்கை - தனயர்கள் இழந்த
உடன் பிறப்புக்களின்
ஓப்பாரி ஓலமாக
வேதனை ஈட்டிகளாக
நெஞ்சைப் பிளந்தாலும்
புதிய அரசு
ஒன்றுமே தெரியாதது போல்
ஊமைக்கண்ணீர் வடிக்கிறது!
குடும்பத்தலைவரும்
குலமாதரும் மட்டுமல்ல
கல்லூரி மாணவர்களும் - கல்வி மாண்களும்
கைதி கூண்டில் - கழுழியச் சிறையில்
உண்ணா விரதங்களும் போராட்டங்களும்
அரசை மட்டுமல்ல
அரசாளர்களின் மனங்ககளையும்
எந்த வித மாற்றமும் - இன்னமும்
ஏற்படுத்தவில்லை!

பிபிலை நா.ஜெயபாலன் கியற்கை எய்துவதற்கு இருநாட்கள் முன்னதாக ஜீவநதிக்கு எழுதி அனுப்பிய கவிதை

முதல்

முதலாவது முதல் 'ஹைக்கூ' கவியேடு

தமிழ்

இது ஹைக்கூ கவிதைக்காகவே வெளிவரும் பருவகால வெளியீடு. ஹைக்கூவின் தத்துவார்த்தக் கருத்துக்களையும், அதன் அமைப்பு முறைகளையும் அறிந்தவர்கள்; அநிய முயற்சிப்பவர்கள் எவரும் புள்ளியில் எழுதலாம். (தயவு செய்து, ஹைக்கூவின் லேபலை ஒட்டிக் கொண்டு பயனிலரும் கிடுகெடுத்த துணுக்குகளையும், மூன்றடிப் புதுக் கவிதைகளையும், பொன்மொழிகளையும் அனுப்புவதை; அவற்றைப் பிரசுரிப்போர் தவிர்த்து கொள்ள வேண்டும்.)

இது முதலாவது புள்ளி. ஆதலால் ஹைக்கூ இலக்கண வரம்பை ஓரளவு மீறிய ஒரு சில ஹைக்கூகள் இதில் இடம்பிடித்துள்ளன. இனி இவ்வாறு இடம் பெறா. உயர்ந்த இலக்கியத்தரமும், வாழ்வின் ஆழிய தந்தைப் பொருளும் இயற்கையின் உட்பொதிவும் கொண்ட ஹைக்கூ கவிதைகளையும் நம் நாட்டில் வெகு சிலர் எழுதி வருகிறார்கள். அவர்களின் படைப்புகளைத் தாக்கி இரண்டாவது புள்ளி விரைவில் வெளிவரும்.

(ஆ - 1)

கல்முனை புதிய கலைஞர் வட்டம் (கல்முனை புகவம்)

துணுக்குகளும் பழமொழிகளும் புதுமொழிகளும் உடைத்து உடைத்து மூன்று அடிகளில் எழுதப்படுவதனால் மட்டும் எவ்வாறு “ஹைக்கூ” கவிதைகளாகும் என்றும் “ஹைக்கூ” கவிதை பற்றிய விளக்கங்களை ஏற்படுத்துவதற்கு ஈழத்தில் இலக்கிய முயற்சிகள் எவையும் மேற்கொள்ளப் படவில்லையா என்றும் மனம் சங்கடப்பட்டுக்கொண்டிருந்த நிலையில் அண்மையில் தான் “புள்ளி” எனும் பருவகால வெளியீட்டின் முதலாவது இதழைக் காண நேர்ந்தது. ஈழத்தின் முதல் “ஹைக்கூ” கவியேடு என்ற மகுடத்துடன் இந்த இதழ் மலர்ந்துள்ளது.

ஈழத்தின் முதல் “ஹைக்கூ” கவியேடு

சங்கர நாராயணன்

இன்று “ஹைக்கூ கவிதைகள்” என்ற பெயரில் பத்திரிகைகளில் வெளிவருவனவற்றைக் காணும் போது, “ஹைக்கூ” கவிதை பற்றி அடிப்படைகளைக் கூடத்தெரிந்து கொள்ள முயற்சிக்காத பத்திரிகைக்காரர்களின் அசட்டைத்தனம் குறித்து ஏமாற்றமே ஏற்படுகின்றது. மூன்றடிகளில் அமைந்ததனால் மட்டும் அவை “ஹைக்கூ” கவிதைகள் ஆகிவிடா. அவற்றுக்கும் ஒரு வரலாறும் இலக்கணமும் பொருள் மரபும் கூட உண்டு. இவை பற்றிய எவ்வித பிரக்ஞையும் இன்றியே இன்றைய “ஹைக்கூ” கவிதைகளிற் பல எழுதப்படுகின்றன.

துணுக்குகளும் பழமொழிகளும் புதுமொழிகளும் உடைத்து உடைத்து மூன்று அடிகளில் எழுதப்படுவதனால் மட்டும் எவ்வாறு “ஹைக்கூ” கவிதைகளாகும் என்றும் “ஹைக்கூ” கவிதை பற்றிய விளக்கங்களை ஏற்படுத்துவதற்கு ஈழத்தில் இலக்கிய முயற்சிகள் எவையும் மேற்கொள்ளப் படவில்லையா என்றும் மனம் சங்கடப்பட்டுக்கொண்டிருந்த நிலையில் அண்மையில் தான் “புள்ளி” எனும் பருவகால வெளியீட்டின் முதலாவது இதழைக் காண நேர்ந்தது. ஈழத்தின் முதல் “ஹைக்கூ” கவியேடு என்ற மகுடத்துடன் இந்த இதழ் மலர்ந்துள்ளது.

“புள்ளி” எனும் இந்தப் பருவகாலக் கவியேட்டின் முதலாவது இதழானது எஸ்.எம்.எம்.றாபீக் என்பவரை ஆசிரியராகக் கொண்டு கல்முனை புதிய கலைஞர் வட்டம் (கல்முனை புகவம்) எனும் அமைப்பினால் 1993 ஏப்ரலில் வெளியிட்டு வைக்கப்பட்டுள்ளது. எட்டுப்பக்கங்களில் வெளியான இதழாயினும் “ஹைக்கூ” கவிதை பற்றிய பிரக்ஞையை ஈழத்து இலக்கிய உலகில் ஏற்படுத்த வேண்டும் என்ற

முனைப்புடன் “கல்முனை புகவம்” அமைப்பு செயற்பட்டுள்ளமையை முதலாவது இதழிலேயே காணக்கூடியதாக உள்ளது.

“புள்ளி” எனும் இந்த இதழின் முதலாவது பக்கத்திலேயே “தூது” என்ற தலைப்பின் கீழ் எழுதப்பட்டுள்ள ஆசிரியர் தலையங்கத்தில் இக்கவியேடு வெளிவருவதன் நோக்கம் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.

இது ஹைக்கூ கவிதைக்காகவே வெளிவரும் பருவகால வெளியீடு. ஹைக்கூவின் தத்துவார்த்தக் கருத்துக்களையும் அதன் அமைப்பு முறைகளையும் அறிந்தவர்கள், அறிய முயற்சிப்பவர்கள் எவரும் புள்ளியில் எழுதலாம் (தயவு செய்து ஹைக்கூவின் லேபலை ஒட்டிக்கொண்டு பவனிவரும் விடுகதைத்துணுக்குகளையும் மூன்றடிப் புதுக்கவிதைகளையும் பொன் மொழிகளையும் அனுப்புவதை, அவற்றைப் பிரசுரிப்போர் தவிர்த்துக்கொள்ள வேண்டும்)

ஆசிரியர் தலையங்கத்தில் இடம்பெற்றுள்ள இவ்வரிகள் ஹைக்கூ கவிதைகளை எழுதுவது அவ்வளவு சலபமான விடயமன்று எனவும் இக்கவிதைகளின் அமைப்பு, இலக்கணம், உட்பொருள் ஆகியன யாவும் மிகுந்த பயிற்சியினாலும் கவனக்குவிப்பினாலுமே கைவரப்பெறுவன என்பதையும் உட்கிடையாகத் தெரிவித்துள்ளன. இதனோடு மட்டும் நின்று விடாமல் “ஹைக்கூ எழுதுவோம்” என்ற வழிகாட்டலினூடே “புள்ளிக்குள் உலகைக் காட்டும் கண்ணாடி” என்ற தலைப்பின் கீழ் அமைந்த கட்டுரைத்தொடரின் முதலாவது பகுதிபதிவாகியுள்ளது.

இக்கட்டுரைத் தொடரை எழுதியிருப்பவர் அபுரஃப்ஸன் ஜானி என்பவராவார். கட்டுரைத் தொடருக்கான அறிமுகமாக அமைந்த இந்த ஆரம்பப் பகுதியில், “ஜப்பானிய ஹைக்கூவின் முழுமுதல் நோக்கம் வாழ்வின் உள்ளார்ந்த இறை ரகசியம் தான்” என வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளது. ஹைக்கூவை உள்ள படியே விளக்கி, போலிகளைக் களைய சில இலக்கிய முன்னோடிகளால் அறுபதுகளில் ஈழத்தில் முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன எனத் தெரிவிக்கும் இக்கட்டுரை, இதனை மற்றைய எவரும் கவனத்திற்கொள்ளவில்லையென்றும் இதில் ஈடுபாடு கொள்ளவில்லை என்றும் அறியத்தருகின்றது. மேலும் இத்தொடரில், ஹைக்கூவின் இலக்கியப் பண்புகளும் இரசனைகளும் அலசப்படும் எனவும் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது.

“புள்ளி” எனும் இக் ஹைக்கூ இதழில் ஹைக்கூ என்றால் என்ன என எம்.எச்.எம்.ஷம்ஸ், மேமன் கவி, கவிஞர் இக்பால் ஆகியோர் தெரிவித்த கருத்துக்களும் இடம்பெறச் செய்யப்பட்டுள்ளன.

அதேவேளை, யப்பானிய ஹைக்கூ கவிதைகள் சிலவும், ஆர்.எம்.நெளலாத் எழுதிய ஆறு ஹைக்கூ கவிதைகளும் “ஹைக்கூவாகும் முயற்சியில் இவை...” என ஐந்து கவிஞர்கள் எழுதிய ஒவ்வொரு கவிதையும் பிரசுரமாகியுள்ளன. அத்தோடு, சு.முரளிதரன் எழுதிய “சுடைக்குள் தேசம்” எனும் ஹைக்கூ கவிதைத்தொகுதி பற்றியும் எம்.எச்.எம்.ஷம்ஸ்

எழுதிய “ஹைக்கூ எழுதுவது எப்படி?” என்ற நூல் பற்றியும் எம்.ஆர்.சுமன் தெரிவித்த குறிப்புக்களும் இடம்பெற்றுள்ளன.

ஜப்பானிய ஹைக்கூ கவிதை மரபு என்பது நீண்ட கால வரலாற்றைக் கொண்டது. ஜப்பானிய கலாசாரத்தையும் வாழ்க்கை முறையையும் நன்கு அறிந்து கொள்ளாமல் ஜப்பானிய ஹைக்கூ கவிதையை விளங்கிக்கொள்ள முடியாது. ஜப்பானிய ஹைக்கூ கவிஞன் இயற்கையோடு தியானித்து இயற்கையோடு ஒரு பரவச வாழ்வு வாழ்ந்து, அதன் பின்னரே தனது சுய உணர்வை ஒரு கலை உணர்வாக மாற்றி ஹைக்கூ கவிதையாக வெளிப்படுத்துகின்றான் என்பர்.

ஜப்பானிய ஹைக்கூ முதல் மூன்று அடிகளிலும் முறையே 5-7-5 என்ற ஒழுங்கில் அசைகளைக் கொண்டது. முதல் இரு வரிகளிலும் எளிமையான இரு விடயப்பொருட்கள் தெரிவிக்கப்பட்டு, மூன்றாவது வரியில் இவ்விரு விடயப்பொருட்களுக்கிடையேயான தொடர்பு பொறித்தட்டுமாற்ற்போல் உணர்த்தப்படும். இதுவே ஹைக்கூ கவிதையின் சிறப்பம்சமாகும்.

தமிழ்மயப்படுத்தப்பட்ட ஹைக்கூ கவிதைகளை எழுதும் போது ஓர் ஒழுங்கு முறை கடைப்பிடிக்கப்பட வேண்டும். முதல் மூன்று வரிகளிலும் முறையே 5-7-5 அசைகளைக்கொண்ட சொற்களைத் தேர்ந்து கொள்ள முடியாவிடினும், முதல் இரு வரிகளிலும் வேறுபட்ட இரு உலக இயற்கை விடயப்பொருட்களை விபரித்து மூன்றாவது வரியில் முதலிரு வரிகளிலுமுள்ள விடயப்பொருட்களைத் தொடர்புறுத்துதல் அவசியமாகும். இயற்கை பற்றிய தமிழ்க் கலாசார வழிப்பார்வையும் சமூக யதார்த்தத்தை வெளிக்கொணரும் ஆற்றலும் தமிழ்மயப்படுத்திய ஹைக்கூ கவிதைகளைப் படைப்பதற்கு உறுதுணையாகும்.

“புள்ளி” எனும் ஹைக்கூ கவியேட்டினூடாக நிறைய விடயங்கள் அடுத்தடுத்த இதழ்களிலே வெளிவந்திருக்குமே என்ற ஆவலுடன் இந்த இதழ் பற்றி விசாரித்தறிய முற்பட்ட போது தான், முதலாவது இதழுடனேயே இக்கவியேட்டின் வரவு நின்று போய் விட்டது என்பதையும் இந்த இதழின் ஆசிரியர் எஸ்.எம்.எம்.றாபீக் இன்று எம்மிடையே இல்லை என்பதையும் அறிந்து கொள்ள முடிந்தது. இவை எமது துர்ப்பாக்கியமே. உயர்ந்த இலக்கியத்தரமும் வாழ்வின் ஆழ்ந்த தத்துவப் பொருளும் இயற்கையின் உட்பொதிவும் கொண்ட ஹைக்கூ கவிதைகளைத் தாங்கி இரண்டாவது இதழ் வெளிவரும் என்ற அறிவிப்பும் கூட நிறைவேறாமலேயே போய்விட்டது. “புள்ளி”யின் முதலாவது இதழைத்தவிர, ஹைக்கூ பற்றியதாக எந்த ஒரு சஞ்சிகையும் வெளிவந்ததாகவும் தகவல் இல்லை.

இவ்வாறாக இடையிலேயே நின்றுபோய்விட்ட முக்கியமான சஞ்சிகைகளையும் அறிய நூல்களையும் ஆவணப்படுத்த வேண்டியது அவசியமாகும். இப்பணியை noolagam.org செய்து வருகின்றது என்பதை அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது. அவர்களின் பணி

வெலிப்பன்னை அத்தாஸின் உன்னத வாழ்வு? கவிதைத் தொகுதியை முன்னிறுத்தி....

இலக்கிய வகையறாக்களை பொறுத்தமட்டில் இன்றைக்கு ஒவ்வொரு இலக்கிய வடிவங்களும் காலத்திற்கேற்ப பல்வேறு மாற்றங்களைக் கண்டு வருகின்றமையை நாம் அவதானிக்கக் கூடியதாக இருந்து வருகின்றது. இலக்கியத்தினுடைய போக்கு என்று இன்றைக்கு சிலாகித்துக் கொள்பவர்கள் அல்லது அதனை கருத்தியல் தளத்தில் முன்னிறுத்து பவர்கள் பெரும்பாலும் இன்றைய நவீன இலக்கிய போக்குகளை மையப்படுத்தியே தம் கருத்தியல் தளத்தை நிறுவுகின்ற ஒரு தன்மையை காண முடிகின்றது. அவ்வாறான நவீன போக்குகளை உள்ளிருத்தி வடிவ ரீதியாகவும், வார்த்தை ரீதியாகவும் பல்வேறுபட்ட கட்டமைப்புகளை உள்ளிருத்தி இன்று வலம் வரும் இலக்கிய வகையறாக்களில் கவிதை இலக்கியம் முக்கியமானதொன்று. கால மாற்றத்திற்கேற்ப படைப்பை மாற்றுகின்ற, அல்லது அதனை விரும்புகின்ற பல படைப்பாளிகள் இதனையே பின் பற்றி விடுவதுண்டு. ஆயினும் வாசகனை மாத்திரம் முன்னிலைப்படுத்தி படைப்பியல் வடிவத்தில் மாற்றம் என்கின்ற ஒரு அந்தரமுறு தழுவை தவிர்த்து கவிதை புரிதல் எனும் பெரும் தளத்திலேயே தங்கியுள்ளது என்றான அமைவியலில் எழுதி வருகின்ற படைப்பாளிகளையும் நாம் நம்முன்னே கண்டு வருகிறோம். அப்படியான ஒரு தழுவில் நம் கரங்களுக்கு கிடைத்த எழுத்தாளர் வெலிப்பன்னை அத்தாஸ் அவர்களுடைய “உன்னத வாழ்வு?” கவிதைத் தொகுதி பற்றி அதன் வாசக நிலை நோக்கில் அதனை சற்று அலசி ஆராய்வதே இதன் நோக்கமாகின்றது.

வெலிப்பன்னை அத்தாஸ் என்கின்ற நாமம் இலங்கையில் பல்வேறுபட்ட படைப்பு பிரதியாக்கங்கள் மூலம் நன்கறியப்பட்ட ஒரு பிரபல்யமான நாமம். நீண்ட காலமாக கலை இலக்கியத்துறையில் நன்கு இயங்கிக் கொண்டிருப்பவர் அத்தாஸ் அவர்கள். 1961 இல் இலக்கியப் பிரவேசம் செய்து இன்று கவிதை, சிறுகதை, கட்டுரைகள், சிறுவர் பாடல்கள் என பல்வேறு இலக்கிய வகையறாக்களில் எழுதிக் கொண்டிருப்பவர்.

இன்று “உன்னத வாழ்வு?” என்னும் தொகுதியை இலக்கிய உலகிற்கு வழங்கியுள்ளார் அத்தாஸ். அனுபவ தரிசனங்கள் வார்த்தைக்குள் படைப்புகளாக பிரதி விம்பம் பெறுகின்ற போது படைப்பு எப்போதும் உயிரோட்டம் அடைந்து விடுவதுண்டு. அந்த வகையில் அத்தாஸ் நீண்ட கால அனுபவங்களை கொண்ட ஒரு படைப்பாளியாக நம்முன்னே தெரிகின்றார். 63

கவிதைகள் இத்தொகுப்பில் உள்ளடங்கியுள்ளன. அத்தாஸ் தன்னுடைய இயல்பிற்கு ஏற்ப பழகுவதற்கும் கருத்துப் பரிமாற்றத்திற்கும் மிகுந்த அமைதியான சுபாவம் கொண்டவர். அந்த இயல்புகளையும் அவரது கவித்துவத்தில் அறியக் கூடியதாக உள்ளது.

பல்வேறு வகையான உணர்வுகளை சித்திரிக்க வல்ல பல கனதியான கவிதைகளை இந்தத் தொகுதியில் நாம் காணக்கூடியதாகவுள்ளது. உதாரணமாக “மனித மனம் (பக் 68) எனும் கவிதையில்,

மனம் தூய்மை ஆயின்
மாஸிட உடல் செயல் யாவும்
மாண்பாய் தூய்மை காணும்
மகாத்மாக்கள் இவ்விதமாக
மகத்துவம் பேணி வாழ்ந்தமை காண்பின!
அகத்தில் உண்மை ஏற்றிட வாரீர்!

என்ற வரிகளினூடாக மனிதமனம் படும்பாடுகள் பற்றியும் அதன் மாறுதல்கள் பற்றியும் கவிஞர் எடுத்துரைக்கின்றார்.

அடுத்து “மெய்ஞ்ஞானம்” (பக் 41) என்ற கவிதையில்,

மெஞ்ஞானம் தந்த பண்பாடுகள்
மரபுரிமையாய் மனித வாழ்வில் ஒன்றி விட்டவை
விஞ்ஞானம் கூறும் ஆய்வு நுகர்வுகளால்
அஞ்ஞாதவாசத்திற்கும் அவை ஆட்படுகின்றன

என்ற வாரிகளின் வாயிலாக நடைமுறை வாழ்வியலில் விஞ்ஞானமும் மெய்ஞ்ஞானமும் எப்படி வேறுபடுகின்றன என மிகச் சிறப்பாக பதிக்கின்றார்.

இன்று உண்மையிலும் நவீன இலக்கிய செல்நெறி பல்வேறு மாறுதல்களை கண்டிருக்கின்றது. ஆயினும் வெலிப்பன்னை அத்தாஸின் கவிதைகளை பொறுத்தவரை இவை மரபுக் கவிதையா, புதுக் கவிதையா என்கின்ற வடிவத்தை உருவாக்க முடியாத அளவிற்கு எளிய மொழிநடையில் படைக்கப்பட்ட கவிதைகளாக தோன்றுகின்றன. முன்னுரையில் கவிஞர் மேமன் கவி சொல்லியிருப்பதைப் போல வெலிப்பன்னை அத்தாஸ் அவர்கள் தனக்கென்று ஒரு வடிவத்தை உருவாக்கியிருக்கின்றார் என்றே சொல்லலாம்.

நிறைவாக “உன்னத வாழ்வு?” என்ற இத்தொகுதியினூடாக அத்தாஸ் அவர்கள் தனது அனுபவ தரிசனங்கள் வாயிலாக தான் பார்த்தவற்றை, அனுபவித்தவற்றை மிகச்சிறப்பாகவும், தனக்கேற்ற பாணியிலும் உன்னத வாழ்வு எதுவென்று நோக்கும் படியாக மிக நேர்த்தியாக பதிவு செய்திருக்கின்றார்.

ஒரு மாசிகையின் பாடல்

மழைக்கால இருள்வெளியின்
இழைகளில் தொங்கியபடி
தனிமம் கொள்ளத் தொடங்கிற்று
இந்த இருள் காலம்.

நிசப்தத்தில் மாத்திரம் உறையும் - இந்த
சப்த வருடங்களும்
சலனங்களின் சங்கமிப்புகளே
எச்சங்களாய்.

அரவணைக்க யாருமின்றி
ஆறுதல் தர எவருமின்றி
அமுது புலம்புகிறது
ஒரு மாசிகை.

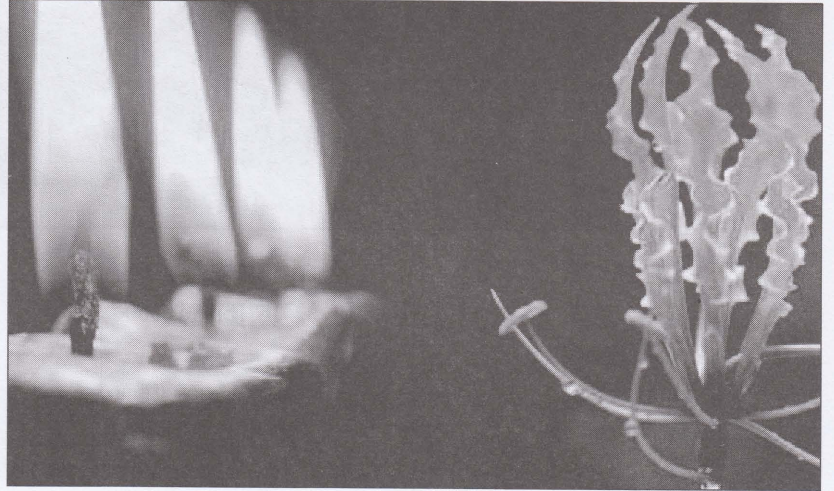
நெய்விளக்கின் வாசமில்லை,
விளக்கெரியும் பொழுதுமில்லை,
பல்லாயிரம் அழகுகளின் ஒலியில்லை,
பகலவனின் பைந்தமிழ் மொழியுமில்லை
எல்லாவற்றையும் தொலைத்துவிட்டு
தனித்தபடி முனகிக் கொண்டிருக்கிறது
ஒரு மாசிகையின் பாடல்

தோன்றியை தன்னிலும்
எவர்கரமும் பற்றிடாத் துயரில்
இதழ்களை உஷ்ணப்படுத்திற்று
தோன்றி.

இருளுக்குள் எரியும் தேசமதில்
இருந்து கொண்டு இப்போதும்
நன்மை பயக்கும் காலமென
நாகூசாமற் பொய் பேசிட
எங்களால் முடியவில்லை
பொறுத்துக் கொள்க.

எதுவுமில்லாப் பெருவெளியில்
சிதைவுற்றுப் போன நடுகற்களிலும்
எருக்கலைச் செடி படரும்
புதர்களின் இருக்குகளிலும்
தனிப்பெரும் துயர் பாடலாய்
ஒலித்துக் கொண்டேயிருக்கும்
முகாரியின் முனகல்களாய்
"ஒரு மாசிகையின் பாடல்"

- விவற்றி சுவையந்தன்

வடலிகள் வானுயரும்

வடலிகள் வானை
நிறைத்திடும் காணி
வடக்கும் கிழக்கும்
பனைகூழ் பூமி

விதைகள் துளிர்க்கும்
விருட்சங்களாகும்
விழுந்தே கிடந்தால்
எச்சங்களாவோம்

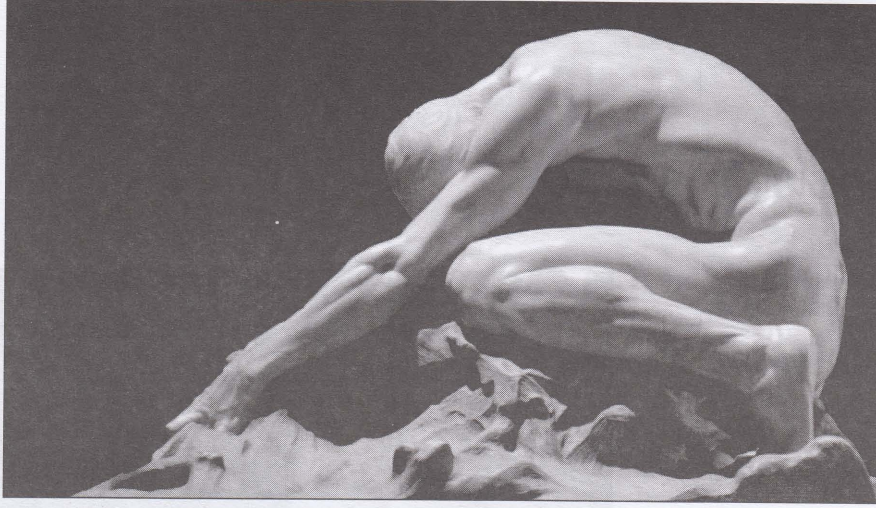
வடலிகள் உயரும்
வானினை முட்டும்
கிழக்கினின் உதயம்
திசைகளை எட்டும்

விதைப்பவன் இல்லை
வளர்ப்பவன் இல்லை
அழிப்பவனுக்கோ
எண்ணிக்கை இல்லை

பூமித்தாயே! பூமித்தாயே
எழுவோம் தமிழர் பனைகளைப் போல...
நெடுநெடுவெனவே வளரும் திரம்

வளர்வோம் தமிழர் பனைகளைப் போல...
கீறிப்பார்த்தால் நெஞ்சில் உரம்

வாழ்வோம் தமிழர் பனைகளைப் போல
ஏழைக்கும் நிறைவாய் உணவிலும் அறம்
நெடும் பனையே தமிழரின் தேசிய மரம்
- மள்ளார் அமுதன்

மயக்கம்

மலரென்றான்
மலர் கொண்ட
மணமென்றான்

கனியென்றான்
கனி தரும்
சுவையென்றான்

நிலவென்றான்
நிலவு தரும்
அழகென்றான்

கடலென்றான்
கடலிலெழும்
அலையென்றான்

இன்னும்...ஏதேதோ
அவன் சொல்ல
அவற்றைச்செவி மடுத்து....

மதி மயங்கி....
காதல் வயப்பட்ட
அவளிடம்...அவன்
கடலென்றும்
கடலிலெழும்
அலையென்றும்

சொன்னது மட்டும் தான்
பொருந்துகிறது
அவள்... இன்று
அலை போல
அலைந்து
கொண்டிருக்கிறாள்

அவனைத்தேடி,
- உ.நிசார் -

உடையதால் மட்டும் நீ நானல்ல

ஓ! என்னருமைத் தோழனே!
என்னை விட்டு விடுக.

நான் நீயல்ல
நீ நானல்ல
இருப்பினும் உனக்கென்ன
என்னில் விருப்பு.

நீ
கல்லை உடைத்து
இறைவனைக் காட்டுபவன்
நானோ
மனிதனை உடைத்து
மனிதத்தைக் காட்டுபவன்

இங்கே
என்னை விட மதிப்பு
உனக்கதிகம் என்பது
எனக்குத் தெரியும்

நீ இறைவனோடு வாழ்பவன்
நான் இல்லாதவனோடு வாழ்பவன்.

இப்போதாவது தெரிந்து கொள்
நான் நீயல்ல
நீ நானல்ல

உடைப்பு
உனக்குத் தொழில்
எனக்கும் அதுதான்
சமூகத்தில்

- ரிசல்லக்குட்டி கணேசன் -

ஆதலால் இவன் மனிதனில்லை

தனமிருந்தென்ன மனமில்லை!
மனமில்லை யாதலாற் குணமில்லை!
குணமில்லை யாதலால் மனிதமில்லை!
மனிதமில்லை யாதலால் மனிதனில்லை!
இவன் மனிதனில்லை!

பணமிருந்தென்ன ஏழைவரிப்
பங்கினை சரிவரப் பகிர்வதில்லை
உளமிருந்தென்ன அவ்வுளத்தில்
உதாரதை குணமோ பெ(இ)ருப்பதில்லை!
மனமிருந்தென்ன நேயமில்லை!
ஆதலால் இவனோ மனிதனில்லை!

விண்தொடும் அளவில் வீடமைக்கும்
வீ(வே)ணவா விட்டுப் போவதில்லை!
மண்ணெனக் கல்லெனச் சாந்தென
மாறுங் காசக் களவில்லை!
கண்விடும் நீரில் ஆழ்பவர் தம்
கவலையைத் துடைக்கும் மனமில்லை
ஆதலால் இவனோ மனிதனில்லை!

அருக்கருக்கில் மாடிமனை
அமைத்துப் பார்ப்பதில் அலுப்பில்லை!
அமைக்கும் வீடுகள் அனைத்தும் பாழ்
அடைந்து போவதில் கவலையில்லை.
படுக்கக் குச்சில் வீடேனும்
இல்லாப் பரம ஏழைகள்
கொடுக்கக் கூறிக் கேட்டுநின்றால்
அள்ளிக்

கொடுக்கும் மனித நேயமில்லை
ஆதலால் இவனோ மனிதனில்லை.
- ஏ.எம்.எம்.பி.லி -

உயிர்த்தெழுதல் !

— வதிரி-சி.ரவீந்திரன்—

உணவின் அளவை குறைத்து
சுவையின் அளவை உயர்த்தியதால்
விதியின் வடிவில் மருந்தை
வேளை மூன்றும் புசித்து
முடியும் வாழ்வை தடுக்க
எடுக்கும் பாதுகாப்பு.

தூக்கம் வரும்வேளை
துயர்கள் மறந்துகொள்வார்

அசைவற்று மனிதன்
உலகு மறந்து தூங்கி
மாற்றுலகில் நிற்பான்.
ஆச்சி வந்து நின்ற
அன்பாய் உணவு உண்பாய் என்பார்.

நல்லாய் வாடிப்போனாய்
பேரப் பொடியளோடு
பூட்டப் பிள்ளைகளுக்கும்
பையில் அடைத்த பண்டம் தருவார்.

அப்புவும் அருகே வந்து

தான்

நேரத்தோடு வந்த

செய்தியோடு

தன் இழப்பை தானே
சொல்லியழுவார்.
இப்படியாய் பலர் வருவார்.

பழைய தொழிலில் இன்னும்
பதவி வகிப்பதென்ற
எண்ணம் எனக்கும்
இடைக்கிடவந்து போகும்.

இப்படியே பல
என்னுள் வரும்.

வீட்டுள் எலியின் ஓசை
வயிற்றுவலி வந்து வைத்தியரிடம்

சென்ற மகன்!
பக்கத்து வீட்டின் களேபரம்
இரவினிலே எது நிகழ்ந்திடும்
எதுவும் தெரியாது.

உயிரற்ற ஜடமாக
உறங்கும் நான்

காலை தேனிருக்காய்
கண் விழித்தாலே

நான்.....!

வெற்றிச் செல்வியின் “ஒரு போராளியின் காதலி”

ஒரு போராளியின் காதலி என்கிற இந்த நாவலானது ஈழப் போரின் இறுதிக்கட்டங்களின் நடந்த சம்பவங்களை வைத்து எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. இதனை எழுதிய வெற்றிச் செல்வி மன்னாரில் 1974 இல் பிறந்து 1991இலேயே விடுதலைப்புலிகள் இயக்கத்துடன் தன்னை இணைத்து ஈழப்போராட்டத்தில் ஈடுபட்டவர். வெடிவிபத்தொன்றில் தனது வலது கண்ணையும் வலது கையையும் இழந்த வெற்றிச்செல்வி தொடர்ந்தும் ஊடகத்துறையில் நிதர்சனம், புலிகளின் குரல், சுதந்திரப் பறவைகள் ஆகியவற்றில் தனது பங்களிப்புகளைத் தொடர்ந்து செய்துள்ளார். ஆரம்பத்தில் வலது கைப் பழக்கமுள்ளவராக இருந்த போதும் பின்னர் இடது கையால் எழுதுவதற்குப் பயிற்சி எடுத்துக் கொண்ட வெற்றிச் செல்வி, அண்மையில் வெளியான ஆறிப் போன காயங்களின் வலியுடன் சேர்த்து கவிதை, புனைவு, கட்டுரைகள் என்று இதுவரை ஏழு நூல்கள் எழுதியிருக்கின்றார். அவற்றுள் அவரது முதலாவது நாவலான “ஒரு

போராளியின் காதலி” பற்றியதாகவே எனது கட்டுரை அமைகின்றது.

ஒரு போராளியின் காதலி, ஒரு விதத்தில் ஒரு காதல் கதையென்று சொல்லலாம். ஒரு போராளியை, அவன் போராளி என்று அறியாமல் காதலிப்பவளின் கதை. செவ்வாய்க்குற்றம் கொண்ட ஒரு தமக்கை, திருமணம் செய்ய மாட்டேன் என்று இருக்கின்ற இரண்டாவது தமக்கை, மூளை வளர்ச்சி குன்றியவள் என்பதால் திருமணத்துக்கு தகுதியில்லாதவள் என்று முடிவுசெய்யப்பட்ட மூன்றாவது தமக்கை என்று நான்கு பெண்பிள்ளைகளைக் கொண்ட குடும்பமொன்றில் நான்காவது பெண்ணாகப் பிறந்தவர் சுமதி. அவளது குடும்பம் சாதியம் போன்றவற்றில் ஊறிப்போன குடும்பம். வீட்டிற்கும் நண்பர்கள் வந்துபோனால் கண்டது கடியதூகனும் வீட்டுக்குள் வந்துவிடும் என்று சொல்லி பிள்ளைகளை வளர்க்கும் குடும்பம். சுமதிக்கும் கூட இவற்றில் பெரிதாக பிரச்சனைகள் ஏதுமில்லை. தாதியாக வேலை செய்யும் இடத்திலேயும் கூட மற்றவர்களை ஏவி தனது வேலைகளை செய்தல், பிடிவாதம், திமிர், தலைக்கனம் என்று இருந்த சுமதி அங்கே வாமன் என்கிற வன்னியில் இருந்து வந்த இளைஞனுடன் காதல் கொள்கிறாள். அவனைத்தவிர கடமையில் மிகவும் ஈடுபாட்டுடன் இருக்கின்ற அமுதா என்கிற தோழிமட்டுமே சுமதிக்கு அங்கே பழக்கமானார் எனலாம். முதல் மூன்று தமக்கைகளுக்கும் திருமணம் நடக்காவிட்டாலும் பரவாயில்லை என்று சொல்லி பரம்பரைச் சொத்துகள் வெளியில் போய்விடக்கூடாது என்று சொல்லி சுமதியை அவளது உறவில் இருந்து பெண்கேட்டு வருகின்றார்கள். சுமதி வீட்டினரும் அந்த திருமணத்துக்கு ஒத்துக்கொண்டு அவளை வற்புறுத்துகின்றனர். சுமதி திருமணத்துக்கு மறுத்து, வீட்டைவிட்டு வெளியேறி வாமனைத்தேடி வன்னிக்குச் செல்கின்றாள். அங்கே அவளுக்கு அவன் ஒரு போராளி என்று தெரியவருகின்றது. போராட்டத்தையும், போராளிகளையும் அடியுடன் வெறுக்கும் சுமதிக்கு வன்னிக்கு வந்தபின்னரே வாமனும் ஒரு போராளி என்று தெரியவருகின்றது. ஆரம்பத்தில் வாமன் மீது கோபம் கொண்டு அவனை இயக்கத்தைவிட்டு வெளியேறும்படி கேட்கிறாள். அந்தக் காலப்பகுதியில் கிளிநொச்சி யிலேயே மருத்துவமனையில்

தாதியாக்கக் கடமையாற்றும் சுமதி பின்னர் போராட்டத்தையும், போராளிகளையும் பற்றிய தனது மனநிலை மாறுவதையும் அவற்றின் தொடர்ச்சியுமே ஒரு போராளியின் காதலி நாவலாக உள்ளது.

இந்த நாவல் ஈழப்போர் முடிவுக்குக் கொண்டுவரப்பட்ட பின்னர் இலங்கை அரசின் “புனர்வாழ்வு முகாமில்” இருந்தபோது வெற்றிச்செல்வியால் எழுதப்பட்டது. முள்ளிவாய்க்காலில் முடிந்த போரின் இறுதி நிகழ்வுகளை, பேரழிவுகளை நாவலின் இறுதிப்பகுதியூடாகப் பதிவு செய்கின்றது இந்த நாவல். நூலின் பின்னட்டையில் “முள்ளிவாய்க்கால் யுத்தத்திற்குப் பின்னர் வன்னியிலிருந்தும் ஈழத்திலிருந்தும் எழுந்த முதல் நாவலாக இந்த நூல் முதன்மைபெறுகின்றது” என்கிற குறிப்பும் காணப்படுகின்றது. புனர்வாழ்வு முகாமிலிருந்தபோதே இதனை வெற்றிச்செல்வி எழுதியிருந்தாலும் 2012 டிசம்பரிலேயே இலேயே தோழமை வெளியீடாக இதன் முதலாவது பதிப்பு வெளியாகின்றது. அதேநேரம் மட்டக்களப்பைச் சேர்ந்த எஸ். அரசரத்தினம் என்பவர் எழுதிய “சாம்பல் பறவைகள்” என்கிற குறுநாவல் ஒன்றும் ஈழப்போரின் இறுதி நிகழ்வுகளை வைத்து எழுதப்பட்டு ஈழத்திலேயே இருக்கின்ற சத்யா பப்ளிகேஷன்ஸ் ஊடாக 2010 இலேயே வெளியாகியிருக்கின்றது என்பதை இங்கே குறிப்பிட

விரும்புகின்றேன். 2009 இற்குப் பின்னர் வெளியான குறிப்பிட்டுச் சொல்லக் கூடிய புனைவுகளின் ஒன்றான சாம்பல் பறவைகள் இதுவரை மிகக் குறைவாகவே அறியப்பட்டிருக்கின்றது. 2009 இற்குப்பின்னர் போர் குறித்தும் போர்க்காலம் குறித்தும் கருவாகவும், தளமாகவும் கொண்டு எழுதப்பட்டிருக்கின்ற புனைவுகளில் சில பொதுத்தன்மைகளை அவதானிக்கக் கூடியதாக இருக்கின்றது.

1. இவை போரினை, போர்க்கால வாழ்வை, வாழ்வியலை, போரினால் நடந்த பேரழிவைப் பற்றிய பதிவுகளை மேற்கொள்ள முனைகின்றன.
2. இந்தப் புனைவுகளை எழுதிய பெரும்பாலானவர்கள் சில நோக்குகளுக்காக ஒரு விதமான செயற்பாடுகளுக்கான (Activism) கருவியாகக் கருதியே இந்தப் புனைவுகளை எழுதியுள்ளனர். அதேநேரம்; அதன் காரணத்தினாலும் கூட இருக்கலாம் - அவற்றின் மொழிகள் செழுமையாக இல்லாமல் நேரடியான மொழியாக இருக்கின்றன.
3. பெரும்பாலானவற்றை எழுதியவர்கள் அவரவரது அரசியல் நிலைப்பாடுகளை மேலும் உறுதியாக்கும் நோக்குடனே அந்தப் புனைவுகளை கையாண்டுள்ளனர்.
4. போராளிகளை, குறிப்பாக விடுதலைப் புலிகளை புனித உருக்களாகப் போற்றுகின்ற அல்லது அவர்களை முற்று முழுதாக விமர்சித்து நிராகரிக்கின்ற போக்கு இவற்றில் காணப்படுகின்றது.
5. விடுதலைப் புலிகளுக்கும் மக்களுக்கும்மான உறவு, பாதுகாப்புப் பிரதேசங்கள் மீதான இராணுவத்தின் குண்டுவிச்சு/ செல் வீச்சு தாக்குதல், புலிகளின் கட்டாய ஆட்சேர்ப்பு, மக்களும் போராளிகளும் இராணுவத்திடம் சரணடைகின்ற இறுதி நாட்கள், அப்படி சரணடைபவர்கள் மீது விடுதலைப் புலிகளால் நிகழ்த்தப்படும் துப்பாக்கித் தாக்குதல்கள், ஐநா, அல்லது பிற நாடுகள் போரின் இறுதிப்பகுதியில் நேரடியாக தலையிடுவர் என்ற நம்பிக்கை மக்களிடமும் போராளிகளிடமும் இருந்தமை என்பன இந்த எல்லாப் புனைவுகளிலும் வந்தாலும் அவை பற்றிய படைப்பாளியின் பார்வைக்கொணம் வேறுபட்டதாகவும் உள்ளது.
6. இவற்றுள் பெரும்பாலானவை முன்னாள் போராளிகளால் எழுதப்பட்டவை, அவற்றின் முக்கிய பாத்திரங்களாக வருவோரும் போராளிகளே

இந்தப் பொதுத்தன்மைகளை ஒரு போராளியின் காதலியிலும் காணலாம். அதேநேரம் இதுவரை பெரியளவில் பேசப்படாத “ஈழத்து மருத்துவ போராளிகள்” பற்றியும் போர்க்காலங்களில் மருத்துவத் தேவைகள் அதிகரித்திருந்த சூழலில் பயிற்சிகளின் மூலமாக போராளிகளே மருத்துவர்களாகவும், தாதியர்களாகவும், இதர உதவிகள் புரிவோராகவும் பணியாற்றியதன் பதிவாக இது முதன்மை பெறுகின்றது. போர்க்காலத்தில் பேரழிவுகளுக்கு மத்தியிலும் மனிதம் தொடர்ந்தும் உயிர்ப்போடும் இருந்தது என்பதன் சான்றாக இந்த மருத்துவத் துறையின் பணிகள் இருந்திருக்கின்றன. போராளிகளது உயிர்களாக இருந்தாலும் சரி, சிங்களப்படையினரது உயிராக இருந்தாலும் சரி, அவர்களுக்கான உதவிகள் இந்த மருத்துவத் துறையினரால் வழங்கப்பட்டிருக்கின்றன. பியதாச என்கிற இலங்கை இராணுவப் படையினர் ஒருவன் காயமுற்று இருக்கின்றபோது அவனுக்கு சுமதி பணிவிடை செய்கின்றாள். அதேநேரம் அங்கே மருத்துவ உதவியாளனாக இருக்கின்ற, இராணுவம் சுட்டு காலினை இழந்த போராளியான மதிவாணனுக்கு அது எரிச்சலை ஊட்டுகின்றது. அவனுக்கும் சுமதிக்கும் இடையிலான சிறு உரையாடல் ஒன்று முக்கியமானது. அது போல போர் உச்சத்தில் இருக்கின்றபோது போதிய மருந்துகளும் மருத்துவ வசதிகளும் முறையான வைத்தியர்களும் தாதியரும் இல்லாம எவ்விதம் மருத்துவமனைகள் இயங்கின என்பதன் பதிவாகவும் ஒரு போராளியின் காதலி அமைகின்றது. குப்பைத் தொட்டியில் வீசப்பட்டிருக்கும் வெட்டி அகற்றப்பட்ட குழந்தையின் கை, சரியான வசதிகள் இல்லாத நிலையில் காயமுற்ற இரண்டு குழந்தைகளின் உயிரைக் காப்பாற்றுமாறு படுகாயமுற்றிருக்கின்ற தந்தை கேட்கின்றபோது ஒரு பிள்ளையை மாத்திரம் காப்பாற்ற அவகாசம் உள்ளதை அறிந்து அதிக பாதிப்பில்லாத காயங்கள் அடைந்த பிள்ளைக்கு சிகிச்சை அளித்து மற்றப் பிள்ளையை அப்படியே சாகவிடும் அவலம், காயமுற்ற

போராளி களின் குப்பியை அகற்றுவது என்கிற மரபானது - அவர்கள் வலிகளுடனும் மருத்துவ வசதியில்லாமலும் கொடுமைப்படக்கூடாது என்ற எண்ணத்துடன் - கைவிடப்பட்டு அவர்கள் விரும்பினால் குப்பி கடித்து சாகட்டும் என்று விடப்பட்ட நிலை என்று மானுட அவலங்களின் பதிவாக இது அமைகின்றது. விடுதலைப் புலிகள் வன்னியில் நிர்வகித்த நிகர் அரசாங்கம் பற்றிய குறிப்புகள் இணையம் முழுக்க பட்டியலிடப்பட்டு பரவியிருக்கின்றபோதும் அவை எவ்விதம் இயங்கின, அவற்றின் உட்கட்டுமானங்கள் எப்படி இருந்தன என்பதெல்லாம் பற்றிய பதிவுகளே இல்லை என்பதே இன்றைய யதார்த்தம். அக்காலப் பகுதியில் வெளியிடப்பட்ட ஆவணங்களும் பிரசுரங்களும் கூட அனேகம் அழிந்துவிட்ட என்றே அறியமுடி கின்றது. இப்படியான ஒரு தழுவல் மக்கள் "தமது நினைவுகளை எழுதுதல் அல்லது பதிதல் என்பதை பிரக்ஞையுடன் செய்ய முன்வரவேண்டும். அதற்கு புனைவுகளும் அனுபவக் கட்டுரைகளும் பொருத்தமான தளங்களாகும். அதனைச் செய்வதற்கான முனைப்பாக ஒரு போராளியின் காதலி முக்கியமான தெனச்சொல்லலாம்.

நாவலில் ஆரம்பப் பகுதி போராளிகளையும் போராட்டத்தையும் வெறுத்த சுமதியின் மனநிலையில் ஏற்படும் மாற்றத்தைக் காட்டுவதற்கான உத்தியாகவே பாவிக்கப்படுகின்றது. உண்மையில் இந்தப் பகுதி எனது வாசிப்பில் சற்றே விமர்சனத்துக்கானதாக இருந்தது. இந்தப் பகுதி ஒருவிதத்தில் வன்னிப் பிரதேசத்தின் அன்றைய வாழ்வையும் மக்கள் புலிகள் மீது கொண்டிருந்த ஆதரவையும் ஒரு விதமான பொற்காலமாக விதந்துரைக்கின்றதாக உள்ளது. அந்த மக்கள் புலிகளை அவ்வாறு நேசித்தார்கள் என்பது உண்மையானால் அவர்கள் ஏன் அவ்விதம் நேசித்தார்கள் என்கிற கேள்வி எழுகின்றது. மக்கள் தம்மை எப்போதும் போரினையும் போராட்டத்தையும் ஆதரிப்பவர்களாகவே உள்ளனரே அன்றி போரில் பங்கேற்பவர்களாக முன்வருவது குறைவாகவே உள்ளனர். போர் நெருங்கி, போரிட ஆட்கள் தேவை என்றபோது கட்டாயமாகத்தான் ஆட்களை சேகரிக்க வேண்டி உள்ளது. அப்படிச் சேர்ப்பவர்களும் கூட

விட்டுவிட்டு ஒருவதே வழமையாக இருக்கின்றது. 1000 பேரை ஒவ்வொரு நாளும் கட்டாயமாக சேர்க்க வேண்டும். அதில் 500 பேர் ஓடினாலும் மிச்ச 500 பேர் இருப்பார்கள் என்பதாகக் கட்டளையிடப்பட்டதாக ஒரு போராளியின் காதலியே குறிப்பிடுகின்றது.

"அநியாயமாகச் சாகிறவர்கள் தானே நாங்கள். அந்தச் சாவை களத்திலேயே சந்திப்போம் வாருங்கள் என்றார்கள் ஆட்சேர்ப்பாளர்கள். நீங்கதானே சாகிறீங்களெண்டு எங்களை யும் சாக்கொலீங்களெடோ நாசமாகப் போக நீங்களென்று ஏராளமான சனங்கள் மண்ணளளிக் கொட்டினார்கள். உணவு கொடுத்துப் போராட்டத்தை வளர்த்தவர்களே அவர்களின் பிள்ளையைக் கேட்டபோது துள்ளியெழுந்தார்கள். உணவு கொடுத்தோம். உயிரைப் பறிக்க நிற்கிறீர்களே நன்றி கெட்டவர்களே என்று நியாயம் கேட்டார்கள்"

தன் பிள்ளையை ஒளித்து வைத்திருந்து வைத்திருந்து ஒருநாளில் பிள்ளையை போராளிகள் பிடுங்கிக்கொண்டு போனால் போதும் அதே குடும்பத்தின் உறுப்பினர்கள் ஆள்மாறி ஆள்வந்து தங்கள் தற்பால் கொட்டிலுக்கருகில் ஒளித்து வைக்கப் பட்டிருக்கும் ஐந்தாறு இளையவர்களின் பதுங்கிடங்களைக் காட்டிகொடுத்தார்கள்"

என்று இந்த நாவலில் வருகின்ற பகுதிகள் மிக மிக முக்கியமானவை. இந்தப் போர் போராளிகளுக்குக் கற்றுக்கொடுத்த கசப்பான பாடம் மக்களின் இந்த மனநிலையைப் புரியவைத்ததுதான். போராளிகளைப் பற்றியும் போர் பற்றியுமான புகழ்பாடும் விதந்துரைப்புகள் கூட மக்கள் தமது தேவைகளுக்காக, தமது விடுதலைக் காக போராடுபவர்களை தம்மை விட்டு வேறாக்கி, புகழ்பாடி, திருவுருக்கள் ஆக்கி, நீங்கள் போராடுங்கள், சண்டைபிடியுங்கள், காயப்படுங்கள், கைதாக்குங்கள், குப்பி அடியுங்கள், செத்துக்கூடப் போங்கள், நாங்கள் உங்களுக்கு ஆதரவு தருகின்றோம், உணவு தருகின்றோம் என்பதாக இருந்த ஒரு மனநிலையின் வெளிப்பாடு என்றே தோன்றுகின்றது. இந்த நாவலைப்பற்றியும், இதில் வருகின்ற மானுட அவலம் பற்றியும் பேசுகின்ற போது இந்த மனநிலை பற்றியும் சேர்த்தே பேசுவோம். ●

உலக இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கிய பொன் விழா

எதிர்வரும் டிசம்பர் மாதம் 10,11,12 ஆம் திகதிகளில் கைத்தொழில் வர்த்தகத்துறை அமைச்சர் ரிசாட் பதியுத்தீன் தலைமையில் இலங்கை இஸ்லாமிய ஆய்வகம் நடாத்தவிருக்கும் உலக இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கிய பொன் விழா பற்றிய கலந்துறையாடல் 04.10.2016 அன்று மலேசியா, கோலாலம்பூரில் அமைந்துள்ள மலாகா பல்கலைக்கழகத்தின் இந்திய ஆய்வியல் துறை கருத்தரங்கு அறையில் நடைபெற்றது. இதன்போது, இலங்கை இஸ்லாமிய இலக்கிய ஆய்வகம் கொழும்பில் நடத்தவுள்ள உலக இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கிய மாநாடு சம்பந்தமாக மலாயா பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர்களுடன் விரிவாக கலந்துரையாடல் இடம்பெற்றது. பி. ப. 4.00 மணிக்கு மலாயா பல்கலைக்கழக இந்திய ஆய்வியல் துறையில் நடைபெற்ற இக்கலந்துரையாடலில் பேராசிரியர்களான எஸ். குமரன், கிருஷ்ணன் மணியம், மோகனதாஸ் ராமசாமி ஆகியோர் மலேசிய பல்கலைக்கழகம் சார்பாகவும், இலங்கை இஸ்லாமிய இலக்கிய ஆய்வகம் சார்பாக ஆய்வகத்தின் தலைவர் காப்பியக்கோ டாக்டர் ஜின்னா ஷரிபுத்தீன், ஆய்வகத்தின் பொதுச்செயலாளர் எழுத்தாளர் அஷ்ரஃப் சிறாப்தீன் மற்றும் ஆய்வகத்தின் பொருளாளர் நாச்சியாதீவுபர்வீன் ஆகியோர் கலந்துகொண்டனர்.

- தகவல் -

நடப்பியல் வாழ்க்கையில் இருந்து விடுபட்டு கற்பனையில் உறவாடி நேசிப்பின் நுண் உயிர் அணுக்களை ஸ்பரிசிக்கும் ஒரு குட்டிச் சிறுவனுக்கும் ஒரு சிவப்பு நிற பலூனுக்கும் கிடையிலான காட்சிகளை பேசுகின்றது இப்படம்.

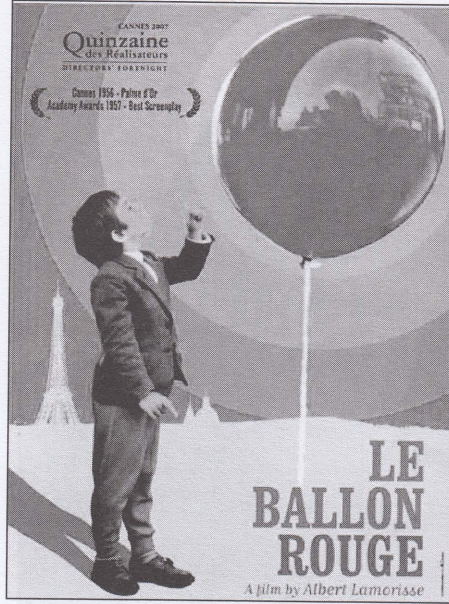
அதே நேரத்தில் முற்றிலும் இயந்திரமாய் மாறிப் போன இன்றைய வாழ்க்கைச் சூழலில் இப்படத்தைப் பார்க்கும் போது நாமும் இழந்துவிட்ட குழந்தைப் பருவத்தை நிச்சயம் பெறுவோம் என்று உறுதியாகச் சொல்ல முடியும். 1956 இல் வெளியான இப்படம் கேன்ஸ், ஆஸ்கர் உள்ளிட்ட உயரிய விருதுகளைப் பெற்றுள்ள இப்படத்தை இயக்கியவர் ஆல்பர்ட் லாமோரைஸ்.

குழந்தை உளவியலையும், பெரும்பான்மை விருப்புக் கொண்ட மனிதர்களிற்கும் சிறுபான்மை விருப்புக்கொண்ட மனிதர்களிற்கும் இடையிலான சிக்கலையும், மென் உணர்வும், நட்பை உயிர் கடந்து ஆராதிப்பவர்க்களை நேர் எதிர் சிந்தனை கொண்டவர்களால் துரத்தி துரத்தி இம்சிக்கப்படுவதையும், “அறிவு” என்ற சுவரை சில கண் மூடித்தனமான நம்பிக்கைகள், கேள்விக் குற்படுத்தபட முடியா கோட்பாடுகளை கொண்டு இருப்பவர்களால் இலகுவில் தாண்டி வெளிவர முடிவதில்லை என்பதையும், அழகான 60 வருடங்களிற்கு முந்தைய பாரிஸ் நகரத்தின் முன்னிலையில் 34 நிமிடங்களில் காட்சிப்படுத்திய ஒரு படைப்பு தான். “The red balloon”.

குழந்தைகள் உளவியலாடாக பெரும் அரசியல் கதையாடலை குறி இட்டுச் சென்றுள்ளது. 1956 களின் தொழில் நுட்பத்தில் இவ் குறும்படம் வியத்தகு உத்திகளைக் கொண்டு தயாரிக்கப்பட்டமை இன்றைய நவீன சினிமா நுட்பத்திற்கு ஒரு அனுபவ பாடமாகவே நிச்சயமாக இருந்து இருக்கும்.

“சாதாரணமாக பலூன்களை வைத்துக் கொண்டாடும் மனநிலை என்பது சிறுவர்களை பொறுத்தவரை அதனுடன் உறவாடி உடைப்பதில் முடிந்து விடுகின்றது.”- இது ஒரு பெரும்பான்மை மனோ நிலை விருப்பு.

பொதுப்புத்தி மனோ

மனிதன் மனிதர்களைத் தேடல் சிவப்பு நிற பலூன் சொல்ல வந்த கதை

■ தர்ஷன் சீருளானந்தன்

நிலைக்கு அப்பால் ஒரு சிறுவன் சிவப்பு நிற பலூனுடன் உறவைக் கொண்டாடி அதன் உடன் ஆழ்மன அன்பு செலுத்தலும். அவ் பலூன் அவன் மீது கொண்ட பிரேமமும் பலூனை ஒரு உயிர் பொருள் ஆக்கிய வினைப்படு நிலை(transitivity) ஒரு சிறப்பான உத்தியாக கையாளப்பட்டுள்ளது. இருவரின் அன்பும் ஒருவரை ஒருவர் புரிந்து கொள்ளும் மனநிலைக்கு இட்டுச் செல்ல பொதுப்புத்தியின் பால் செயலாக்கம் கொள்ளும் மனிதர்கள், சிறுவர்களால் பலூன் உடைக்கப்படும் போது அதனுடைய முக பிரதிபலிப்புக்கள் மனதை தொட்டுக் செல்கின்றன.

பலூனின் இறப்பின் சோகத்தில் ஆழ்ந்த சிறுவனுக்கு ஆறுதல் சொல்ல பாரிஸில் உள்ள எல்லா பலூன்களும் கூட்டம் கூட்டமாக அந்த சிறுவனிடம் சென்று சேர்கின்றன. பலூன்கள் மீது அவன் கொண்ட காதலால் குதூகலம் அடைகின்றான். அக் குதூகலத்தின் உச்சமாக பல வர்ண பலூன்களோடு வானத்தில் பறக்கின்றான்.

“உலகின் அபத்தங்களை சுமந்து செல்பவர்களிற்கு வானத்தில் பறக்கும் அபூர்வமான வாய்ப்பு கிடைப்பது இல்லை.”

“பெரும் அன்பும், செயலாக்கமும், அர்ப்பணிப்பும் கொண்டவர்கள் கட்டுக்களை உடைத்து சுதந்திரமாக வானத்தில் பறக்கும் வாய்ப்பு கிடைத்து விடுகின்றது.”

படைப்புக்களின் தன்னியல்பானதும், சுயாதீனமாகிய இயல்பு அதற்குள் உள்ளமைந்த தனிமங்கள், பண்புகள், விழுமியங்கள் என்பவற்றை ஒரு பலூனை வைத்து மிக நுணுக்கமாக கூறிச்சென்றுவிடுகின்றது. விரைந்து வளர்ந்து நிகழும் உலகமயமாதலில் தொழில்நுட்ப பரவலும், செல்வக் குவிப்பில் ஏறுமாறான நிலமைகளும் தனிமனிதர்களிற்கிடையே தோற்றுவித்த அறநிலை நோக்கையும், அந்நியமாதலையும் குழந்தைகளின் இயல்பைக் கொண்டு படைத்து “கைவிடப்பட்டமை” என்ற அவலத்தில் முகிழ்ந்த தனி மனித இன்பங்கள், சிதறிய மன உணர்வுகளின் ஏக்கங்களை, பொது வாழ்வின் பிரத்தியேக வாழ்க்கை முறையும், சேர்ந்து இயங்கி அடக்குமுறைக்குள் வைத்து இருந்தாலும் அவர்கள் அகப்புலக் காட்சியில் தங்கள் இருப்பை விசாரணைக்கு உள்வாங்கிக் கொண்டே உணர்வுகளின் நுண் அதிர்வுகளில் வாழ்ந்து விடுகின்றனர். “சிவப்பு பலூன்” குழந்தையும் பலூனும் கொண்ட கதையல்ல. மனிதன் மனிதர்களைத் தேடிய கதை.”

நேர்காணல்

“ஆணிகள்
உடல்அரசியலைப்
பேசலாம் என்றால்,
பெணிகள் ஏன்
உடலரசியலைப்
பாடக்கூடாது”?

— புஷ்பராணி சிதம்பரி —
பிரான்ஸ்

ஈழத்தின் வடபுலத்தில் மயிலிட்டிக் கிராமத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டு தற்பொழுது பிரான்ஸில் வசித்து வரும் புஷ்பராணி, தமிழ் ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்தின் ஆரம்பகால அமைப்புகளான தமிழ் இளைஞர் பேரவையிலும், அதன் பின்னர் தமிழ் ஈழ விடுதலை இயக்கத்திலும் (TLO) இயங்கிய பெண்போராளி ஆவார். அத்துடன் இவர் தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் மகளிர் பிரிவுக்கு அமைப்பாளராக இருந்திருக்கின்றார். ஆயுதம் தாங்கிய தமிழ் ஈழத்தேசியவிடுதலைப் போராட்ட வரலாறில் முதன் முதலாகச் சிறை சென்ற இரு பெண்போராளிகளில் ஒருவராக எம்மிடையே அடையாளப்படுத்துள்ளார். இவர் பல்வேறு தளங்களில் இருந்தவர் களுடனும், அன்றிருந்த தமிழ் ஈழத்தேசிய விடுதலைப்போராட்ட இயக்கங்களின் தலைமைப் பொறுப்புகளில் இருந்தவர்களுடனும், அவர்கள் அந்தப் பொறுப்புகளுக்கு வருவதற்கு முன்பாகவே அவர்களுடன் ஒன்றிணைந்து தமிழீழ விடுதலைப்போராட்டத்தில் ஓர் சக போராளியாக இருந்திருக்கின்றார். இந்த விடுதலைப்போராட்டத்தில் பலவிதமான சித்திரவதைகளையும் சாதியரீதியாக ஒடுக்குமுறையையும் சந்தித்தவர் புஷ்பராணி சிதம்பரி. அன்றைய காலகட்டத்தில் இருந்த சாத்வீகப் போராட்டத்தில் நம்பிக்கை இழந்த இளைய தலைமுறையினருடன் இவர் ஆயுதப் போராட்டத்தினாலேயே எமக்குத் தீர்வு உண்டு என்று அப்பொழுதே எண்ணத்தொடங்கியவர். அண்மையில் இவரால் தமிழ் எழுத்துப் பரப்புக்கு “அகாலம்” என்ற நூல் எமக்கு கிடைத்துள்ளது. ஜீவந்தி வாசகர்களுக்காக புஷ்பராணியுடன் நான் கண்ட நேர்காணல் இது.

— கோமகன்

உங்களைப்பற்றி சிறிது சொல்லுங்கள்.....?

என்னைப்பற்றிச் சொல்லப் பெரிதாக எதுவும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. பொதுவாகச் சொல்ல வேண்டுமென்றால், மற்றவர்களுக்காக எதையும் சமரசம் செய்வதில் எனக்கு எப்போதும் உடன்பாடு இருந்ததில்லை. இது எனது பிறவிக்குணம் என்றே நினைக்கின்றேன். நான் படிக்கும் காலத்திலேயே இதை என்னால் உணரமுடிந்தது. முகத்துக்காக எதையும் செய்வதையும், பேசுவதையும் வெறுக்கிறேன். நான் நானாக இருப்பதையே விரும்புகின்றேன்.

உங்கள் இளமைக்காலம் எப்படியாக இருந்தது?

என் இளமைக்காலம் அதியற்புதமானது. மூன்று அண்ணன்களுக்குப்பின் மூத்த பெண் பிள்ளையாகப் பிறந்ததால் ஒரு மகாராணிபோலவே சீராட்டி வளர்க்கப் பட்டேன், வளர்ந்தேன். வீடு நிறையச் சகோதர சகோதரி களுடன் கலகலப்பாகவே எங்கள்வீடு எப்போது மிருக்கும். எமது இரசனைகள் ஒன்று போலவே இருந்த தால் நண்பர்கள் போலவே உல்லாசமாக வாழ்ந்தோம். அரசியல் எம்வாழ்வில் குறுக்கிடும் வரை கவலைகள் ஏதும் நெருங்கிட அஞ்சும் மகிழ்ச்சியின் வடிவமாகவே நாம் வாழ்ந்தோம்.

எனது பிறந்தஊரான மயிலிட்டி மீன்பிடிப்போர்

சமூகத்தால் நிறைந்தது. எமது அயலவர் மத்தியில் எனது குடும்பம் மட்டும் தனி நளக்குடியாக இருந்ததால் சிலரோடு போராடியே வாழவேண்டியிருந்தது. யாருக்கும் தலைவணங்காத போராட்டக் குணம் எமது இரத்தத்திலேயே உறைந்திருந்ததால் எதுவுமே எமக்குப் பெரிதாகத் தெரியவில்லை. எனது தந்தையும், இரண்டு அண்ணன்களும் புகையிரதப்பிரிவில் உத்தியோகம் பார்த்ததாலும், எமக்கென்று வீடுவாசல்காணியெல்லாம் இருந்ததாலும் எம்மை எவராலும் எதுவும் செய்ய முடியவில்லை. எம்மை எதிர்த்தவர்களோடு மல்லுக்கட்டுவதிலும் நாம் பின்நின்றது கிடையாது. உயிர் ஒரு முறைதான் போகும் என்பதை என் பெற்றோரிடம் இருந்து மனதில் பதித்து வளர்ந்தோம்..

எழுத்து எப்படியாக உங்களிடம் சரணடைந்தது ?

மிகச்சின்ன வயதிலிருந்தே புத்தகங்கள் வாசிக்க ஆரம்பித்துவிட்டேன். எங்கு யார் வீட்டுக்குப் போனாலும் என் கண்கள் புத்தகங்களையே தேடும் படிக்கும் காலத்தில் வீட்டுப்பாடங்கள் செய்து முடித்தவுடன், புத்தகங்களுக்குள் மறைத்து வைத்துக் கதைப்புத்தகங்கள் படிப்பேன். படிக்கிறபிள்ளை கதைப்புத்தகம் படிக்கக் கூடாது என்பது வீட்டில் எழுதாத சட்டம். மிக வேகமாகப் புத்தகங்களைப் படித்து முடித்து விடுவேன். என் வாசிப்புப் பசி அகோர மாயிருந்ததால் கிடைப்பவற்றையெல்லாம் படித்தேன். கொஞ்சம் வளர்ந்தபின் என் அண்ணன் தியாக ராஜாவே நிறையப் புத்தகங்கள் கொண்டு வந்து தருவார். புத்தகங்களைப் படித்துவிட்டுப் பத்திரமாகத் திருப்பிக்கொடுப்பதால் எனக்குத் தொடர்ந்து புத்தகங்கள் இரவலாகக் கிடைத்துக் கொண்டேயிருந்தன.

வாண்டுமாமாவிலிருந்து, கல்கி, மு.வரத ராசன், நா. பார்த்தசாரதி, சாண்டிலியன், அகிலன், புதுமைப்பித்தன் என்று எல்லோரின் நூல்களையும் படித்தேன். எனது சகோதரன் புஷ்பராஜா ஜெய காந்தனின் நூல்களை அறிமுகப்படுத்தினார். அதன் பின் ஜெயகாந்தனின் எழுத்துக்களால் வசீகரிக்கப் பட்டேன். வாசிப்பு என் மூச்சாகிவிட்டது. எந்த இரைச்சல் மத்தியிலும் என்னால் வாசிக்க முடிகின்றது. இந்த வாசிப்புத்தான் என்னையறியாமலே என்னை எழுதத்தூண்டியது.

உங்கள் ஆரம்பகாலப் புலம்பெயர்வு அனுபவங்கள் எப்படியாக இருந்தன? அப்பொழுது ஓர் பெண்ணாக எந்தவிதமான சவால்களை சந்தித்தீர்கள் ?

ஆரம்பகாலப் புலம்பெயர் அனுபவங்கள் எல்லோருக்கும் ஒரேமாதிரித்தான் இருந்திருக்கும் என்று நம்புகின்றேன். பிறந்து வளர்ந்து கொண்டாடிய சொந்தமண்ணை விட்டுப்பிரிந்து பிரான்சுக்கு வந்தபோது அடைந்த துயரத்தையும், இந்த மண்ணோடும் இதன் இயல்புகளோடும் உறவாடப் பின் வாங்கிய மனவுணர்வுகளை எழுத்துக்களில் வர்ணிப்பது கடினம். வந்த புதிதில் தூக்கம்மறந்து,

துயர்கொண்டு அழுத நாட்களை எப்படி மறக்க முடியும்? ஊரைத் தொலைத்து, உறவுகளைப் பிரிந்து. இன்னும் எத்தனையை நினைத்து அழுதிருக்கின்றேன். இன்னும் அவை கனவுகளாக என்னைத் துரத்திக்கொண்டுதான் இருக்கின்றன.

ஒருபெண்ணாக, என் கணவனாக இருந்தவனின் குரூரகுணங்களைச் சமாளிப்பதுதான், அப்போது எனக்குப் பெரும் சவாலாகவிருந்தது. புலம்பெயர்ந்த இடத்தில் பெண்ணின் இனசனத்தால், தன்னை எதுவும் செய்யமுடியாது என்ற ஆணவம் கொண்டு மனைவி மாரைக் கொடுமைப்படுத்தும் சம்பவங்கள் இன்னும் நடந்து கொண்டுதானிருக்கின்றன.

இளைஞர் பேரவையினுடனான தொடர்புகள் எப்படியாக ஏற்பட்டது ?

தமிழ் இளைஞர் பேரவையை ஆரம்பிக்கும் ஏற்பாடுகளில் என்சகோதரன் புஷ்பராஜாவும், அவரது தோழர்களும் முனைந்திருந்த போது, என்னிடம் எல்லா விபரங்களையும் சொல்லுவார். வரதராஜப் பெருமான், பிரான்சிஸ் (கி.பி. அரவிந்தன்) என்று அனைத்துப் பெயர்களும் அவர்களைச் சந்திப்பதற்கு முன்னரே புஷ்பராஜா மூலம் எனக்குத் தெரிந்திருந்தது. பத்மநாபவை எனக்கு ஏற்கனவே தெரியும். எனது அதிதீவிர ஆர்வம் இளைஞர் பேரவையுடன் என்னையும் ஒன்றாக இணைத்து, அதில் ஒருத்தியாக நானும் இயங்கினேன்.

அன்றைய காலகட்டத்தில் உங்கள் அரசியல் முன்னெடுப்புகள் எப்படியாக இருந்தன ?

அரசியல் வேலைத்திட்டங்கள் மூலம் மக்களைச் சந்தித்து அவர்கள் பலத்தைத் திரட்டி அதன் பின்னர், ஆயுதப் போராட்டத்தைக் கட்டிஎழுப்புவதே இளைஞர் பேரவையின் நோக்கமாயிருந்தது. மக்களோடு உரை யாடிக் கருத்தரங்குகள் வைத்து ஊரூராக அலைந்தோம், இளைஞர்களை அவர்களின் விருப்போடு எம்மோடு இணைத்தோம். யாரையும் பலவந்தமாக இயக்கத்தில் சேர்த்தது கிடையாது. இளைஞர்கள் என்ற பதத்துக்குள் பெண்களும் அடங்குகின்றனர்.

அப்பொழுது உங்களுடன் யார் யார் எல்லாம் ஒன்றிணைந்தார்கள் ?

இதில் பெண்களை முன்னிலைப்படுத்தவே விரும்புகின்றேன். பெண்கள் பொதுவெளியில் வந்து இயங்கப் பெரிதும் தயங்கிய காலமது. கல்யாணி, பத்மினி, டொரத்தி, திலகமணி, திலகவதி, ஊர்மிளா, ஆனந்தராணி (இவர்கள் மூவரும் இளைஞர் பேரவையின் கொழுப்புக் கிளையில் இயங்கியவர்கள்.) சாந்த, கனகராணி, தேவாஅக்க, பகவதி, கீதாஞ்சலி. சங்கானையம்மா, நவம்அன்ரி, குலம்அக்கா, பாப்பா அக்கா, செல்வராணி, போன்று இன்னும் பலபெண்கள்.

இனி ஆண்களைப் பார்ப்போம். புஷ்பராஜா, வரதராஜப் பெருமான், பிரான்சிஸ், பத்மநாபா, சந்திரமோகன், திருஞானம், பீட்டர்பொன்கலன், கமிலஸ், நடேசானந்தம், உமாமகேஸ்வரன். ரகுபதிபாலசிறீதரன், சந்திரமோகன், திருஞானம், அன்னலிங்கம், என்று

பட்டியல் நீள்கின்றது பின்நாட்களில் இவர்களில் பலர் பல்வேறு திசைகளில் பயணித்து விட்டனர்.

மறைந்த மங்கையர்க்கரசி அமிர்தலிங்கத்துடனான தொடர்புகள் எப்படியாக ஏற்பட்டன?

மங்கையர்க்கரசியக்காவை நிறையக் கூட்டங்களில் முதலில் பார்த்திருக்கின்றேன். முதன்முதலாக யாழ் முற்றவெளியில் தமிழர் கூட்டணியினரால் நடத்தப்பட்ட உண்ணாவிரத நிகழ்வின் போதுதான் அவருடன் அருகமர்ந்து பேசும் வாய்ப்புக்கிடைத்தது. பின்னர் எங்கள் தொடர்புகள் நெருக்கமாயின. அவருடன் பல மேடைகளில் ஒன்றாகப் பேசியிருக்கிறேன். பின்நாட்களில் எமக்கும் (இளைஞர் பேரவைக்கும்) கூட்டணியினருக்குமான முரண்பாடுகள், வாக்குவாதங்கள் கசப்புநிலையை உருவாக்கினாலும் எதிரிகளாக நாம் மாறியது கிடையாது. கொலைவெறியில் யாரும் அலைந்ததில்லை.

புலோலி வங்கிக்கொள்ளை சம்பந்தமாக தமிழ் ஈழ விடுதலை இயக்கமாக (TLO) அப்போதிருந்த நாம் கைது செய்யப்பட்டுச் சிறையிருந்தபோது, எமக்காக வாதாடிய சிவசிதம்பரம், கரிகாலன் ஆகியோரை ஏற்பாடு செய்தவர்கள் திரு. அமிர்தலிங்கம் அவர்களும், மங்கையர்க்கரசியக்காவுமே.

எனது குடும்பத்தினருடன் அவர் இறக்கும் வரை அன்பாகவே இருந்தார். எனது சகோதரன் புஷ்பராஜாவின் 10ஆவது நினைவுதினக் கூட்டத்தில் மங்கையர்க்கரசி அக்காவும் பேசுவதாக இருந்தார். ஆனால் அதற்கு முன் மரணம் அவரைச் சூழ்ந்துவிட்டது. இலண்டனில் நடந்த அவரின் இறுதி நிகழ்வுகளிலும் கலந்துகொண்டேன்.

எனது அறிவுக்கு எட்டிய வகையில், தமிழர் தேசியவிடுதலைப் போராட்டத்தை முன்னெடுத்த ஆரம்பகர்த்தாக்களில் நீங்களும் இன்னும் பலபெண்களும் இருந்திருக்கிறீர்கள். ஆனால் உங்களுக்கும் முன்பே 1969 ஆம் ஆண்டில் மட்டுவில் பன்றித்தலைச்சி அம்மன் கோவிலில் கைக்குண்டு வீசிய கம்யூனிஸ்ட் புரட்சிகர அமைப்பின் பெண்போராளிகள் செல்லக்கிளியும், மகேஸ்வரியும் சாதியத்துக்கு எதிராகப் போராடியவர்கள். நாம் தேசிய இனப்பிரச்சினைக்காகவே போராடியவர்கள். அவர்களின் நோக்கமும், எமது கொள்கைகளும் ஒன்றல்ல. அவர்களோடு எங்களை ஒன்றாகக் கலந்து குழப்பாதீர்கள். குறிப்பாகத் தேசிய இனப்பிரச்சினைதான் எம்முன்னே கூர்மையாகத் தெரிந்தது. இனவிடுதலையூடாக சாதியப் பிரச்சினை உள்ளிட்ட எல்லாவற்றையும் ஒழிக்கலாம் என்று கனவு கண்டோம், நம்பினோம்.

1969 ம் ஆண்டு மட்டுவில் பன்றித் தலைச்சி அம்மன் கோவிலில் கைக்குண்டு வீசிய கம்யூனிஸ்ட் புரட்சிகர அமைப்பின் பெண்போராளிகள் செல்லக்கிளியும், மகேஸ்வரியும் சாதியத்துக்கு எதிராகப் போராடியவர்கள். நாம் தேசிய இனப்பிரச்சினைக்காகவே போராடியவர்கள். அவர்களின் நோக்கமும், எமது கொள்கைகளும் ஒன்றல்ல. அவர்களோடு எங்களை ஒன்றாகக் கலந்து குழப்பாதீர்கள். குறிப்பாகத் தேசிய இனப்பிரச்சினைதான் எம்முன்னே கூர்மையாகத் தெரிந்தது. இனவிடுதலையூடாக சாதியப் பிரச்சினை உள்ளிட்ட எல்லாவற்றையும் ஒழிக்கலாம் என்று கனவு கண்டோம், நம்பினோம்.

இந்து கோவில்களில் ஒடுக்கப்பட்டவர்கள் என்று கருதப்படுவோர் நுழைவது கடுமையாகக் கடைப்பிடிக்கப்பட்ட காலமது. இப்படியான கோவில்கள் எங்களுக்குத் தேவையில்லை என்ற எந்தந்தையின் கருத்தை என்வீட்டில் எல்லோரும் பின்பற்றினோம். உணவுவிடுதிகளில் வெளியில் நின்று சாப்பிடுவதையும், கிளாசில் தேநீர் அருந்துவது போன்றவற்றையும் என் குடும்பத்தார் கடுமையாக நிராகரித்தனர். இதுவே ஒரு வித தீண்டாமை ஒழிப்பு இயக்கம் போன்றதுதான். சாதி வெறிபிடித்த இந்துமதக் கொள்கைகளை அடியோடு வெறுத்துவெறுத்தே கடவுள் மறுப்புக்கொள்கை என்னை முழுதாக ஆட்கொண்டு விட்டது.

உங்கள் சிறை அனுபவம் எப்படியாக இருந்தது?

என் சிறையனுபவம் மறக்க முடியாதது. யாழ் கிங்ஸ்ஹவுசில் வைத்து நடந்த பயங்கரச் சித்திரவதைப் படலங்கள் முடிந்தபின் கொழும்பு வெலிக்கடைச் சிறைக்கு அனுப்பப்பட்டோம். பலதரப்பட்ட பெண்களோடு பழகும் அருமையான வாய்ப்புக் கிடைத்தது. அவை இனிமையான பரவச நினைவுகள். இன, மத, மொழி கலந்த உன்னதமான சூழலை அங்குதான் கண்டேன். திருடியவர்கள், பாலியல் தொழிலாளிகள், கொலைசெய்தவர்கள், அரசாங்கமோசடிகள் செய்தவர்கள் என்று பலவிதமான பெண்கள் அங்கிருந்தார்கள். சிலர் தண்டனை பெற்றவர்கள், வேறுசிலர் விசாரணை முடியாத விளக்கமறியல் கைதிகள். இதில் நிறையப்பேர் பிணையெடுக்க ஆளும், பண்முமின்றி வருடக் கணக்காக வாடியவர்கள். இது மிகப்பெரிய சோகமாகும்.

எங்களைப் போலவே அரசியல் கைதிகளாக விருந்த புத்தகோறளை சந்திரா பெரேரா, ரோகிணி, கீதாஞ்சலி, மோனிக்கா, சமணாநங்கி ஆகியோரும் அரசியல் தடுப்புக்காவல் கைதிகளுக்கென்று ஒதுக்கப்பட்ட நீண்ட வரிசை கொண்ட அறைகளில் (செல்) எங்களோடு பக்கமாக இருந்தனர். இவர்களோடு தான் நிறையப் பழகினோம். அப்போது என்னோடும், கல்யாணியோடும் எந்தங்கை ஜீவரட்ணராணியும் இருந்தாள். அவள் மூன்று மாதங்களின்பின் விடுதலை செய்யப்பட்டாள். நானும், கல்யாணியும் தொடர்ந்திருந்தோம். மேலே குறிப்பிட்ட சேகுவேரா இயக்கத்தைச் சேர்ந்த சிங்களத் தோழிகளின் ஆழமான அன்பை என்னால் இன்னும் மறக்கமுடியவில்லை. இதுபற்றி யெல்லாம் விரிவாக என் “அகாலம்” நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளேன். இவர்களை மீண்டும் சந்திக்க முடியாதா என்ற ஏக்கம் நெஞ்சைத் துளைக்கின்றது. இவர்கள் எல்லோருமே கண்ணுக்குள்ளேயே நீடிக்கின்றனர்.

சிறைச்சூழலில் வாசிப்பது, எழுதுவது போன்ற வற்றுக்கு இடையூற்றை தெளிவான இடம் இருந்தது. நிறைய வாசிக்கவும் எழுதவும் முடிந்தது. சிறைப்பிரிவின் தலைமையதிகாரி சைமன்சில்வாவின் அன்புமிகுந்த முயற்சியால் தமிழ்நூல்களும், பத்திரிகைகளும் தாராளமாகக் கிடைத்தன. சிங்கள இனத்தவரான இந்த அதிகாரியின் கனிவும், அன்பு நிறைந்த மனிதாபிமான

மும் காலத்துக்கும் மறக்க முடியாது. இவரைப் பற்றி அப்போது ஆண்கள் பிரிவில் சிறையிருந்த கவிஞர் காசி யானந்தன் புகழ்ந்து கவிதை பாடியிருக்கின்றார். அரசியல் கைதிகளான எங்களுக்கு விசேட உணவுகளே (பால், பழம் உட்பட) வழங்கப்பட்டன. இந்தச் சிறை வாழ்க்கையை எனக்குக்கிடைத்த பொன்னான ஞாபகங்களோடு பொத்தி வைத்திருக்கின்றேன்.

விமர்சனங்களுக்கப்பால் தமிழீழ விடுதலைப்புலிகளின் பெண் போராளிகள் பற்றிய உங்கள் பார்வை எப்படியாக இருக்கின்றது?

தமிழ்ஈழ விடுதலைப் புலிப் பெண் போராளிகள் மீதான என்பார்வை ஒருபுறம் இருக்கட்டும். எமது தமிழ்ச் சமூகத்தின் நோக்கு எத்தகையது என்பது எனக்குத் தெரியும். தம்மை முழுதாக அர்ப்பணித்துப் போராட முன் வந்த பெண்களை எப்படியெல்லாம் தூற்றி வசை பாடுவார்கள் என்பதும் அறிந்தவள் நான். இங்கும் எம் கேடுகெட்ட சமூகத்தின் பாலியல் கண்ணோட்டம் தான் முன்னுக்கு நிற்கும். உயிர் தப்பி இன்று வாழ்வோடு போராடிக் கொண்டிருக்கும் பழைய போராளிப் பெண்களை மதித்துக் கைகூப்புவோர் இங்கு எவருமில்லை. பழைய ஆண்போராளிகளும் இதில் அடங்குவர். எந்த இயக்கத்துக்காகப் போராடியவர்கள் என்றாலும் அந்த வீராங்கனைகள் என்றும் வணக்கத்துக்கு உரியவர்களே. அவர்கள் மிக உன்னதமானவர்கள்.

“அகாலம்” எழுதவேண்டிய அத்தியாவசியம் எப்படியாக ஏற்பட்டது?

எனது சகோதரனின், “ஈழப் போராட்டத்தில் எனது சாட்சியம்” நூல் வந்தபின் பலரும் என்னிடம், எனது அரசியல் அனுபவங்களையும் எழுதும்படி தூண்டிக் கொண்டேயிருந்தனர். அதில் ஷோபாசக்தி, அசோக், விஜி, எனது தங்கை நவரட்ணராணி எனதுதம்பி வரதன் ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். எமது போராட்ட வரலாறுகளும், ஆரம்பப் போராளிகளும் பின்னாளில் வந்தவர்களால் மறைக்கப்பட்டதும் இன்னோர் முக்கிய காரணம். எனக்குத் தெரிந்தவற்றையும், என்னோடு இயங்கியவர்கள், என் அனுபவங்கள் என்று ஓரளவு எழுதியுள்ளேன். இன்னும் எழுத எவ்வளவோ இருக்கு.

அகாலத்தின் பின் அல்லது முன் உங்கள் எழுத்துக்கள் என்ன காரணத்துக்காக ஆவணப்படுத்தப்படவில்லை?

ஊரில் இருக்கும் போது நிறைய எழுதியிருக்கின்றேன். எழுதிய எல்லாவற்றையும் அச்சில் பதிக்கும் வாய்ப்புக்களோ, அறிமுகங்களோ அப்போது எனக்குப் பெரிதாகக் கிடைக்கவில்லை. சுதந்திரன் ஆசிரியர் கோவை மகேசனின் பழக்கம் கூட்டங்களில் கண்டு கிடைத்ததால் என்கட்டுரைகள், “மலரசி” என்ற பெயரில் சுதந்திரனில் தொடர்ந்து வெளியாகின. “செய்தி”, “லண்டன்முரசு” போன்றவற்றிலும் என் எழுத்துக்கள் இடம் பெற்றன. இலங்கை வானொலியிலும் என்படைப்புக்கள் இடம்பெற்றன.

திருமண வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட மனவுளைச்சலால் என் எழுத்து இருபது வருடங்களுக்கு மேல் நின்று விட்டது. இப்போது மீண்டும் எழுத ஆரம்பித்துள்ளேன். இந்த நாட்டின் இயந்திர ஓட்ட வாழ்க்கையில் நின்று ஆறாமர எழுதுவது கொஞ்சம் சிரமமாயிருக்கின்றது. ஆனாலும், சிறுகதைகள், கட்டுரைகள், புத்தக மதிப்பீடுகள் என்று வெளிவந்திருக்கின்றன. இப்போது என்கதையின் ஒரு பகுதியை எழுதிக் கொண்டிருக்கின்றேன். மனதுக்குள் நிறைய எழுதுவதற்கு ஓடிக்கொண்டேயிருக்கின்றன. நேரத்தை விரட்டி எழுத வேண்டும். மேலும், பெரிய ஆய்வாளர்,

கட்டுரையாளர் மு.நித்தியானந்தனின் “சூலித்தமிழ்” மட்டும் தானே நூலாக வெளி வந்திருக்கின்றது. நிறைய நூல்கள் வெளியிடாததால் அவரது எழுத்தைக் குறைத்து மதிப்பிட முடியுமா என்ன? என் எழுத்துக்கள் மீது எப்பொழுதும் எனக்கு நம்பிக்கையுண்டு.

சமகால இலக்கியம் அல்லது எழுத்துப்பரப்பு பற்றி..... ?

அநேகமானோர் இங்கு எழுதுபவர்களை ஒருவருக் கொருவர் தட்டிக் கொடுத்தோ, பாராட்டிடவோ மனமில்லாதோர்தான். இலக்கியக் குழுமங்களிடையே நன்றாக எழுதுவோரையும் முடங்கி மறையும்படி பொறாமையும், வெறுப்பும் கோலோச்சுகின்றது. ஒற்றுமையைப் பற்றி எடுத்துரைக்கத் தேவையில்லை. இலங்கையில் சரி, புகலிடத்தில் சரி யாருக்காவது விருதுகள் கிடைத்தால், ஆயிரத்தெட்டு நொட்டைகள் சொல்ல எப்படியெல்லாம் கிளம்புகின்றனர் என்று தெரியும்தானே.

உங்கள் காலத்திலும் சரி சமகாலத்திலும் சரி பல இலக்கியக் குழுமங்கள் இருந்தன அல்லது இருக்கின்றன. இந்தக் குழுமங்களால் எழுத்துப்பரப்பில் ஏதாவது முன்னேற்றங்கள் ஏற்பட்டுள்ளனவா?

இலக்கியக் குழுமங்களால் எழுத்துப்பரப்பில் என்ன முன்னேற்றம் கிடைக்க வேண்டுமென்று எதிர்க்கின்றீர்கள்?

இப்பொழுதெல்லாம் ஓர் நூல் வெளியாகும் முன்பே அதுபற்றிய பலத்த எதிர்பார்ப்புகளும் விளம்பரங்களும் செய்யப்படுகின்றன. இதுபற்றிய உங்கள் கண்ணோட்டம் தான் என்ன?

இப்போது வரும் புத்தகங்களில், எத்தனை புத்தகங்களைத் தொடர்ந்து வாசிக்க முடிகின்றது? இன்றைய கடுகதி யுகத்தில் கண்டதையும் அமர்ந்திருந்து படிக்க முடியாது. தொடர்ந்து படிக்குமளவுக்கு எழுத்தோட்டம் சுவையாக இருந்தால் படித்து முடித்து விடலாம். வாசிப்பது என்பது கொடும் தண்டனையாக இருக்கக் கூடாது. பலத்த விளம்பரங்களோடும், எதிர்பார்ப்புக்களோடும் வெளிவரும் நூல்கள் முதலில் கீழே வைக்க மனமின்றி மெய்மறந்து படிக்க வைக்கவேண்டும், அப்படி எம்மோடு ஒன்றிய புத்தகங்கள் குறைவு என்பதே என் எண்ணம்.

தமிழ் எழுத்துப்பரப்பில் உள்ள பிரபலங்களினால் முன்வைக்கப்படும் படைப்புகளின் தரவரிசை பற்றி..... ?

சமீபத்தில் நான் படித்த புத்தகங்களில் ஷோபாசக்தியின் Box படிக்க வித்தியாசமாயிருந்தது. அவர் எழுதும் மொழி கைவரப் பெற்றிருப்பதால் தான் காணாததையும், கண்டது போல் மிகச்சரளமாக எழுதுகின்றார். நிறைய மெனக்கெட்டு உண்மையான சம்பவங்களை உள்வாங்கி நம்பும்படி எழுதுகின்றார். இது இவருக்கு மட்டும் உரித்தானது. குணாகவியழகனின் “நஞ்சுண்ட காடும்” மனதுக்கு

நெருக்கமாயிருந்தது. எல்லோரின் புத்தகங்களும் எனக்குப் படிக்கக் கிடைக்கவில்லை.

தொடர்ச்சியாகத் தனது எழுத்துக்களைத் தந்து கொண்டிருந்த ஓர் படைப்பாளி திடீரெனத் தனது எழுத்துக்களை மெளனிப்பதை எப்படியாகப் பார்ப்பீர்கள்?

சிலரால் தொடர்ச்சியாக முன்புபோல் எழுத முடிவதில்லை, ஒருவித வரட்சி நிலையிது. ஜெய காந்தன் பின்னாளில் எழுதிய நூல்கள் எதுவும் சரியாக வரவில்லையே. அடித்தட்டு மக்களோடு, ஒன்றுக்குள் ஒன்றாகப் பழகி, அவர்களின், வாழ் வானுபவங்களை இரத்தமும் சதையுமாக அவர் படைத்த போது, அவை உயிரோட்டம் கொண்டு வானோங்கி நின்றன. பின்னர் அவர் வாழ்வுநிலை மாறி மேல்நிலைக்கு வந்தபின், வெறும் கற்பனையாக மட்டும் வலிந்து எழுத முற்பட்டார். “எங்கெங்கு காணினும்”, “ஜய ஜய சங்கர” ஆகிய பிந்தைய நூல்களை இதற்கு உதாரணமாகக் காட்டலாம். உடல் நிலை ஒத்துழைக்காத போதும், விரக்தி, வேதனை, வெறுப்பிலும் எழுத்துக்கள் மெளனிக்கின்றன.

90 வயதுக்கு மேலும் எழுதிக் கொண்டிருந்த குஷ்வந்த்சிங் மரணப்படுக்கையில் இருந்தபோது யன்னலை வெறித்துப் பார்த்துக்கொண்டு எழுத மனமின்றி மரணத்தை மட்டும் எதிர்பார்த்ததாகப் படித்திருக்கின்றேன். நிறைய நூல்கள் எழுதிச் சம்பாதித்த எழுத்தாளர் ராஜம்கிருஷ்ணன் இறுதிக்காலத்தில் உறவினர்களால் ஏமாற்றப்பட்டு ஏழ்மையின் பிடியோடு முதியோர் இல்லத்தில் வாழ்ந்து மடிந்ததையும் அறிவோம். ஒரு கட்டத்தில் விரக்தியில் தான் எழுதிய நூல்களை இவர் எரித்ததாகவும் கேள்விப்பட்டிருக்கின்றேன். ஒரு படைப்பாளியின் எழுத்துக்கள் மெளனிப்பதற்கு இன்னும் எவ்வளவோ காரணங்கள் இருக்கலாம்.

ஓர் இலக்கிய சஞ்சிகைக்குரிய அறமாக எதைக் கருதுகின்றீர்கள்?

இதைப்பற்றி நான் சொல்ல என்ன இருக்கின்றது? சஞ்சிகைகள் வெளியிடுவோர் ஒவ்வொருவருக்கும், நோக்கங்கள் மாறுபட்டிருக்கும். அதில் தெளிவும், நல்லவற்றைத் தேர்ந்தெடுக்கும் புத்திசாலித்தனமும் வேண்டும். முதலில் சஞ்சிகை நடத்துவோருக்குச் செறிவான எழுத்தாற்றலும், சரியாகத் தெரிவுசெய்யும் நுண்ணிய திறமையும் இருந்தே ஆகவேண்டும். மற்றவர்களைப் புண்படுத்தவும், வசை பாடவுமென்றே சஞ்சிகை நடத்தப்படுமாயின், அது நீடித்து நிற்க முடியாது. பக்கச் சார்பற்றுப் பன்முக ஆக்கங்களுக்கும் இடமளிக்கவேண்டும்.

அப்போதுதான் ஒரு பத்திரிகை தரமாக மிளிரும். முகத்துக்காகக் கண்ட மலினங்களுக்கும் இடமளித்தால் அது சஞ்சிகையின் வீழ்ச்சிக்கே வழிவகுக்கும்.

போரியல் இலக்கியம் பற்றிய உங்கள் அவதானிப்பு என்ன? வருங்காலங்களில் அது எப்படியாக இருக்கும்?

போரியல் இலக்கியங்கள் உண்மையாகவும், அது எழுதப்படும் விதத்திலும் மனதில் பதிய வேண்டும். திரும்பத் திரும்பச் சொன்னவற்றை எழுதினால் அது எடுபடாது. குணா கவியழகனின், “நஞ்சண்ட காடு தந்த பாதிப்பை ஏனைய அவரின் இரண்டு புத்தகங்களும் தரவில்லையே. உண்மையாகவும், நேர்மையாகவும் சொல்லப்படும் போரியல் இலக்கியங்கள் எதிர் காலத்தில் சிறந்த ஆவணமாகவே கருதப்படும். சார்பு நிலை கருதியும், அளவுக்கு மிஞ்சிய விளம்பரங்களாலும் இன்று குதித்துப் புகழப்படுபவை நாளை காணாமல் போக வாய்ப்புண்டு.

புலம்பெயர் இலக்கியம் பற்றிய உங்கள் மதிப்பீடு என்ன ?

புலம்பெயர் இலக்கியங்களில் பெரும்பாலும், வலியும், விரக்தியுமே மிகுந்து காணப்படுகின்றன. பிரிவுகளும், இழப்புக்களும் அதிகமானதால் ஏற்பட்ட மனவுளைச்சல்களும், காய்ந்து போகாமல் இன்னும் மிச்சமிருக்கும் கண்ணீர்த்துளிகளுமே கதையாகவும், கவிதையாகவும், கட்டுரையாகவும் கொப்பளிக்கின்றன. இதுமட்டுமன்றிப் புதிய கோணங்களிலும் பலர் அருமையாக எழுதுகின்றனர். ஆச்சரியப்படவும் வைக்கின்றார்கள். இங்கிருப்போருக்கு நேரமும் ஒத்துழைக்குமாயின் புலம்பெயர் இலக்கியப்பரப்பு இன்னும் விரிவாகும்.

உங்கள் காலங்களில் இருந்த இலக்கிய படைப்புகளுக்கும் சம காலத்தில் இருக்கின்ற இலக்கியப்படைப்புகளுக்கும் அடிப்படையில் வேறுபாடுகளை உணருகின்றீர்களா ?

அன்று இருந்த நல்ல இலக்கியப் படைப்புக்கள், எத்தனை பக்கங்களாயிருந்தாலும் படித்து முடிக்கக் கூடிய விதத்தில் எழுதப்பட்டிருந்தன. இன்று வெளி வருபவற்றில் பெரும்பாலானவற்றை முழுவதும் படிக்கமுடியாத ஒரு தொய்வும், ஆயாசமும் சட்டென மனத்தைக் கவ்வுகின்றன. பலர் புதிது புதிதாக நவீனமாக எழுதுகின்றார்கள்தான். சிறுவர் இலக்கியங்களை எடுத்துக்கொண்டாலும், அன்றைய வாண்டுமாமா போன்றோரைப் போலப் பளிச்சென்று தெரிய இன்று யாரும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. புதிய சொல்லாடல்களுடன் நல்ல கவிதைகள் இப்போது இரசிக்க வைக்கின்றன. இதில் தர்மினி, அனார், சுகிர்தராணி ஆகியோரைத் தயங்காமல் கை காட்டுவேன். பல பத்திரிகைகளில் வரும் நல்ல கவிதைகளை மன மூன்றிப் படிக்கமுடிகின்றது. அன்றைய ஜெயகாந்தன், எஸ்.பொ, கல்கி, நா.பார்த்த சாரதி என்று ஒரு பட்டாளமே எழுத்துலகில் கொடி கட்டிப் பறந்தனர். இன்றைய வளர்ந்து வரும் இளம் எழுத்தாளர்களில், அனோஜன் பாலகிருஷ்ணன், தர்முபிரசாத், நெற்கொழுதாசன் என்று புதிதாக எழுதுபவர்கள் மிகச் சிறப்பான எழுத்தோட்டத்துடன் கண் முன்னே தெரிகின்றனர்.

தமிழ் எழுத்துப்பரப்பில் நவீனத்துவம்/கட்டுடைத்தல் என்ற பேரினும் பெண்களைப் பாலியல் பண்டங்களாக சித்தரிக்கும்

படைப்பாளிகள் பற்றிய உங்கள் பார்வை எப்படியாக இருக்கின்றது ?

பெண்களைப் பாலியல் பண்டங்களாகச் சித்தரிக்கும் படைப்பாளிகள் இன்று மட்டுமா இருக்கின்றார்கள். அன்று தொட்டே பெண்களைப் பாலியல் பொருள் போல் சித்தரிக்கும் படைப்பாளிகள் பழைய இலக்கியங்களிலும் சரி, கதைகள் சினிமாக்கள் என்று எல்லாவற்றிலும் இருந்திருக்கின்றார்கள். இருக்கின்றார்கள். இது காலம் காலமாகத், தொடரும் விடயம். பெண்களைப் பொத்தி வீட்டுக்குள் முடக்கு வதற்கு ஆண்கள் செய்யும் தந்திரோபாயங்களில் இதுவுமொன்று. வலிந்து பெண்ணைப் பாலியல் கண்ணோட்டத்துடன் எழுதுவதாயின், அது கண்டிக்கப்பட வேண்டியதொன்றே.

பெண்விடுதலை பற்றிய உங்கள் கண்ணோட்டம் யாது ?

எங்கள் நாடுகளில் மட்டுமல்ல, உலகளாவிய எல்லா நாடுகளிலுமே, பெண்களுக்கான முழு உரிமைகளோ, அங்கீகாரங்களோ இன்னும் கிடைக்கவேயில்லை. கொஞ்ச நாட்களுக்குமுன், அமெரிக்க இராணுவப் பிரிவில் உயர் பதவிகளில் இருக்கும் பெண்கள் சிலர் வெளியிட்ட, தகவல்கள் எல்லோரையும் அதிர்வடையச் செய்தன. இந்தப் பெண்களுக்கு மேலான பதவிகளில் இருக்கும் ஆண் அதிகாரிகளால் பாலியல் சீண்டுதல்களுக்கு ஆளானதை அவர்கள் பகிரங்கமாக வெளியிட்டனர்.

மதத்தின் பெயரால், சாதியின் பெயரால் என்று

இன்னும் என்னென்னவோ சொல்லிப் பெண் என்ற காரணத்துக்காகப் பெண்கள் பலவழிகளிலும் கொடுமைப்படுத்தப்பட்டு, அடிமைப்பட்டுக் கிடப்பது தொடர்ந்துகொண்டே இருக்கின்றது. இன்னமும் பலநாடுகளில் பெண்களின் கல்வி மறுக்கப்பட்டு ஒரு மூலைக்குள் வைக்கப்படும் அநியாயம் தன்பாட்டில் கேட்பாரின்றிப் போய்க்கொண்டேயிருக்கின்றது.

வெளியிலே பெண் விடுதலை, சமூக சீர்திருத்தங்கள், சாதியொழிப்பு என்று முழங்கிக் கொண்டே, வீட்டில் தம் மனைவிமாரை அடக்கி, அடிமைகளாக வைத்திருக்கும் ஒரு சிலரை எனக்கு நன்கு தெரியும். பொது வெளியில் வந்தியங்கும் பெண்கள் பற்றி இவர்களுக்கே மட்டமான அபிப்பிராயங்கள் இருப்பதை அவதானித்திருக்கின்றேன்.

பெரியார் போல பெண் விடுதலை பற்றி முழுதாகச் சிந்தித்து, மனம் திறந்து பேச நிறைய ஆண்கள் முன் வரவேண்டும். பெண்களின் போராட்ட வலிமை மிகப் பெரியது, ஆனால், இடறி விழுத்த ஆண்கள் பலர் மும்முரம் காட்டுவதுதான் மிகப் பெரிய இடைஞ்சல். அதையே பெரும் சவாலாக எடுத்துக் கொண்டு பெண்கள் அதிவேக முன்னேற்றம் அடைவதையும் நாளாந்தம் காண்கின்றோம்.

பெண்களுக்குப் பொதுஎதிரியாக யாரை அடையாளப்படுத்துகின்றீர்கள்?

பெண்களுக்குப் பொது எதிரியாக ஆண்களை மட்டும் கூறமுடியாது. பெண்கள் முன்னேறுவதை வீட்டிலுள்ள வயதான பெண்கள் தடுத்த காலம் நிறைய மாறிவிட்டது. பொறாமைநிமிர்ந்தம், ஒரு பெண் முன்னுக்கு வருவதைப் பலபெண்கள் விரும்புவதில்லை. இதை என் அனுபவத்தில் நிறையப் பார்த்திருக்கின்றேன். ஒரு பெண் சிறப்பாக எழுதுபவற்றைப் பாராட்டுவோர் பெரும்பாலோர் ஆண்களாகவே இருக்கின்றனர். பெண்கள் தலைமைக்கு வருவதைவிட ஆண்கள் வருவதையே பெண்கள் ஆர்வம் காட்டிய கதைகளும் எனக்குத் தெரியும். காரணம், முன்பு குறிப்பிட்டது போலப் பொறாமைதான்.

தற்காசிய நாடுகளிலும் சரி புலம்பெயர்நாடுகளிலும் சரி பெண்களுக்கான இருப்பு அல்லது அங்கீகாரமானது ஏற்கப்பட்டுள்ளதாக உணர்கின்றீர்களா? இல்லையென்றால் ஏன்?

பெண்களுக்கான முழு அங்கீகாரமும் உலகெங்கும் இன்னும் கிடைக்கவில்லையென்றே அடித்துச் சொல்லுவேன். அடிக்கடி பத்திரிகைகளிலும், ஊடகங்களிலும் வந்து எம்மை அதிர வைக்கும் பெண்கள், சிறுமிகள் மீதான பாலியல் வன் கொடுமைச் சம்பவங்களே இதை நிரூபிக்கின்றன. எவ்வளவோ துறைகளில் பெண்கள் முன்னேறிக் கொண்டு வந்தாலும், அவர்களுக்கு முட்டுக்கட்டை போட்டுப் பின் தள்ளுவென்றே ஆண் திமிர் கொண்டவர்

கள் செய்யும் அட்டுழியங்கள் தொடரவே செய்கின்றன. ஊரில் மட்டுமல்ல, இந்தப் புலம்பெயர் தேசத்திலே கூட எம்மினப் பெண்கள் எத்தனைபேர் கணவன்மார்களின் நாளாந்தச் சித்திர வதைக்கு ஆளாகி வாய் மூடி இருக்கின்றனர் என்பது உங்களுக்குத் தெரியுமா? இரண்டாம் தலைமுறையைச் சேர்ந்த இங்கு பிறந்த பெண்கள் நன்கு படித்து, நல்ல வேலைகளிலும் சேர்ந்து முன்னேறி வருகின்றார்கள், ஆனாலும், வேலை வாய்ப்புக்கள், சம்பள விகிதாசாரங்களில் இங்கும் பெண்கள் பாதிக்கப்படுகின்றார்கள் என்று தான் செய்திகள் சொல்கின்றன. பெண்களுக்கான உரிமைகள் முழுதாகக் கிடைக்க வேண்டி இந்த நாட்டுப் பெண்ணியக் கங்கள் போராடவே செய்கின்றன.

இங்கு பிறந்த பெண் பிள்ளைகள் பலர் கூட சாதிவெறி பிடித்த பெற்றோரின் ஆக்கினையால், ஊரிலுள்ள தம் சாதி மாப்பிள்ளைகளுக்குக் கட்டிக் கொடுக்கப்பட்டு, அந்தப் பெண்பிள்ளைகள் ஒருவர் கூடத் திருமண வாழ்க்கையில் நீடித்ததாக நான் நன்கு அறிந்த வரையில் இல்லை. காரணம் சந்தேகம். நீ ஆண் பிள்ளை என்று சொல்லிச் சொல்லி அம்மாக்களே வளர்க்கும் போது சில ஆண்களிடம் ஒருவித ஆதிக்க மனோபாவம் இரத்தத்திலேயே கலந்து விடுகின்றது. அதன் வெளிப்பாடுதான் இவ்விதக் குரூர குணங்கள்.

சமூக வலைத்தளங்களில் அண்மைக்காலங்களாக குறிப்பாக பெண்கள் மீது பாலியல் சார்ந்து அவதூறுகளை காண முடிந்தது. ஆனால் ஒருசில கவிதாயினிகள் தங்களது கவிதைகளில் உடல்அரசியலைப் பாடுபொருளாக வைக்கின்றார்களே? இது முரண்கையாக இல்லையா?

சமூக வலைத்தளங்களில் மட்டுமா...? ஒரு பொது வெளியாக இருக்கின்ற, முகநூலிலேயே இது பரவலாக இருக்கின்றது. கொஞ்ச நாட்களுக்கு முன்னெனையே சாதியின் பெயராலும், கேவலமான பாலியல் அவதூறுச் சொற்களாலும் ஒரு சிலர், அதுவும் இளவயதினர் வசைபாடியதை அறிந்திருப்பீர்கள். இதற்கும், பெண் கவிதாயினிகள் தங்களது கவிதைகளில் உடல்அரசியலைப் பேசுவதற்கும் என்ன சம்பந்தம்?

பண்டைய இலக்கியங்களிலும், சமய குரவர்களின் பாடல்களிலும், திரைப்படங்களிலும் பெண்களின் அந்தரங்க உறுப்புக்கள் உட்பட வர்ணித்துப் பாடப் பட்டிருக்கின்றனவே. காளமேகப்புவர், பட்டினத்தார் என்று நீட்டிக்கொண்டு போகலாம். நான் பண்டைய இலக்கியங்களைக் கரைத்துக் குடித்தவளல்ல. ஆனாலும், ஓரளவு அறிந்திருக்கின்றேன். பெண்ணுறுப்பு மயிர், அல்குல் என்று சர்வ சாதாரணமாக எடுத்து விட்டிருக்கின்றார்களே. ஆண்கள் உடல் அரசியலைப் பேசலாம் என்றால் பெண்கள் ஏன் உடலரசியலைப் பாடக்கூடாது?

17ஆம், 18ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த ஆர்.ராமாமிர்த அம்மாள், செ.வெள்ளைத் துரைச்சி நாச்சியார், முத்துப் பழனி போன்றோர் அந்த

நாட்களிலேயே, நம்புவதற்குக் கடினமாகப் பெண் உடல் குறித்துச் சிருங்காரரசம் சொட்ட எழுதியிருக்கின்றார்கள். அப்படி எழுதிவிட்டார்கள் என்று ஆண்செருக்குக் கொண்ட கவிஞர்கள் இந்தப் பெண்கவிதாயினிகளை “விபச்சாரிகள்” எனப் பழித்துரைத்தார்கள். ஆனால், அவற்றைச் செருக்குமிகு அப்பெண்கள் ஏறெடுத்தும் பார்க்கவில்லை. மீண்டும் நான் உரைத்துரைப்பது இதுதான், ஆண்கள் உடல் அரசியலைப் பேசலாம் என்றால் பெண்களும் தாராளமாகப் பேசலாம். அதில் தப்பெதுவும் எனக்குத் தெரியவில்லை.

சாதியமானது உங்கள் காலத்தில் எப்படியாக இருந்தது? சமகாலத்தில் எப்படியாக இருக்கின்றது?

எங்கள் காலத்தில் இருந்ததை விடச் சாதியமானது எந்த விதத்தில் மாறியுள்ளது? சாதிய விடுதலைக்காய் போராடியவர்களின் அளப்பரிய தியாகங்களாலும், மூர்க்கமான எதிர்ப்புக்கள் நாளுக்கு நாள் வலுவேறியதாலும் தான் ஒடுக்கப்பட்டோருக்கான உரிமைகள் கிடைத்தன.

ஆதிக்க சாதியினர் எந்தக்காலத்திலும் தாங்களாக எதையும் கொடுத்தது கிடையாது. ஒடுக்கப்பட்டோர் என்று சொல்வோர் கல்வி உட்படப் பல வழிகளிலும் தாங்களாகவே முன்னேறி விட்டதாலும், எதிர்ப்புக் காட்டுவதில் ஓர்மத்துடன் முன்னுக்கு நிற்பதாலும் ஆதிக்கசாதியினர் என்போரால் இப்போது எதுவும் செய்ய முடிவதில்லை. மற்றும்படி சாதியெறி அப்படியேதான் இருக்கின்றது.

இந்த சாதியெறியை புலம் பெயர் நாடுகளுக்குக் கூட கடத்தி வந்திருக்கின்றார்கள். இங்குள்ள பலரிடமும் சாதியுணர்வு இருப்பது வெளிப்படை. யாழ்ப்பாணத்தில் ஓர் இந்துக்கோவிலில் ஒடுக்கப்பட்டோர் வரத் தடைசெய்து முள்வேலி போட்டதும், தேர் இழுப்பதில் நடந்த இழுபறியில், சிங்கள இராணுவத்தினர் தேர் இழுத்த கேவலமும் இந்த 2016 இல் தானே நடந்தன? யுத்தத்துக்குப் பின்னான காலத்தில் முகாம்களில் கூடச் சாதிப்பிரச்சனைகள் நடந்ததை அறிந்திருக்கின்றேன்.

நோர்வேயில் வசித்த எம்மவர் ஒருவர், தன் மகன் ஒடுக்கப்பட்ட இனத்தைச் சேர்ந்த ஒரு பெண்ணை மணம் செய்ததற்காகத் தூக்கு மாட்டித் தன்னுயிரை விட்டார். இந்தப்பெண் என்உறவினர் என்பதால் இவ்விடயம் நன்கு தெரியும். சாதி என்றால் என்ன வென்றே தெரியாத இங்கு பிறந்து வளரும் பிள்ளைகளுக்கே சில பெற்றோர் சாதி பற்றிச் சொல்லிச் சொல்லி வளர்க்கின்றார்கள். சாதியில் குறைந்த எவரையாவது காதலித்துத் தொலைக்கப் போகின்றார்களே என்ற பயம் அவர்களுக்கு. இதைத் தெனாவெட்டாக என்னிடமே சிலர் சொல்லிவாங்கிக்

கட்டிக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். சாதி என்பது எமது சமூகத்திலுள்ள தீர்க்க முடியாத சீழ் பிடித்த நோய். இந்துமதக் கோட்பாடுகளின் ஆணி வேர்தான் இது. இதை நீக்குவது சிரமத்திலும் சிரமம்.

சமகால இளைய படைப்பாளிகளின் படைப்பு வீச்சுப் பற்றியும், அவர்களுக்கு ஓர் மூத்த இலக்கியவாதியாக என்ன சொல்ல விளைகின்றீர்கள்?

இப்போது எழுதும் இளைய படைப்பாளிகள் புதிதாகச் சிந்தித்து வேறுபட்டுத் தெரிகின்றார்கள். அவர்களுக்கான வாய்ப்புக்கள் தாராளமாக இருப்பதால் உடனுக்குடன் அச்சில் ஏற்றி நூலாக வெளியிடுகின்றார்கள். இது வரவேற்கத்தக்க விடயம். அவர்களுக்கு நாம் எதுவும் சொல்ல வேண்டியதில்லை. வேகமாகச் சிந்தித்து அதை எழுத்திலும் வடிக்கின்றார்கள். எவ்வளவு புத்தகங்கள் எழுதியுள்ளீர்கள் என்று எதிர்காலத்தில் எவரும் கேள்வி கேட்க இடம் வைக்காத புத்திசாலிகள்.

தற்போது வெளிவரும் படைப்புக்கள், பெரும்பாலும் ஈழப்போராட்டம் சம்பந்தப்பட்டவற்றை மையமாக வைத்தே எழுதப்படுகின்றன. இதில் புனைவாகவும் நிறையச் சேர்க்கப்படுவதால், மனதில் ஒட்டாத சலிப்பே உண்டாகின்றது. கேட்டவற்றையும், அறிந்தவற்றையும் வைத்து எல்லோராலும் உயிரோட்டம் ததும்ப எழுத முடியாது. சமூகத்திலும், வெளியிலும் எவ்வளவோ நடக்கின்றன. இனி வேறு கண்ணோட்டங்களில் பார்வையைச் செலுத்தலாமே... சொல்லப்படாத விடயங்கள் நிறைய இருக்கின்றனவே.

அம்மாவாக என்னால் எதுவுமே செய்ய முடிவதில்லை. மிஞ்சிப்போனால் அந்தப் பாவப்பட்டவனை நினைத்து உருகத்தான் முடியும்.

“டேய், வடுவா! எங்கேடா இருக்கே?”

பாட்டியின் குரல் காதில் விழுந்ததோ இல்லையோ, அலறிப் புடைத்துப் பதறிக்கொண்டு பாட்டியின் முன்னால் ஓடிவந்து நிற்கும் குமாருவைக் காண பாவமாகத்தான் இருக்கும்.

அப்போது தனக்கு ஆதரவாக அம்மா வாகிய நான் ஏதும் சொல்ல மாட்டேனா என்று அவன் என்னை யாசிப்பது கண்ணில் தெரியும்.

“டேய்! எங்கடா போனே?”

பதில் சொல்ல முடியாமல் குமாருவின் நா நடுங்கியது.

“நான் கேக்கிறேன், நீ பதி லொண்ணும் சொல்லாம நாண்டிக் கொண்டு நிக்கிறாய். சொல்லடா, எங்க போனீ?”

“செல்லத்துரை அப்பா வீட்டிலை ஏதோ குளறிக்கேட்டுது, அதுதான் பார்க்கப் போனன்...”

தயங்கித் தயங்கிச் சொல்லிவிட்டு, மலங்க மலங்க விழித்தபடி பாட்டியைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றான், குமாரு.

“ஓ! ஊர்த்தோம்பு பார்க்கப் போனியளோ?”

கண்களால் உமட்டி, மிரட்டி வெருட்டிக்கொண்டிருக்கும் பாட்டியைப் பார்த்து குமாரு பயந்தே போனான்.

“இனிப் போகமாட்டன், ஆச்சி...”

“போனியோ, தோலை உரிச்சுப் போடுவன்...”

தலையைக் குனிந்துகொண்டு நிற்பவன் பாட்டி சொன்னால் தான் அவ்விடத்தை விட்டுப்போவான்.

“சரி, போய் புத்தகத்தை எடுத்துப் படி..”

எல்லாமே பாட்டி தான்.

பாட்டி சொன்னால் தான் படிப்பு;

பாட்டி சொன்னால் தான் குளிப்பு.

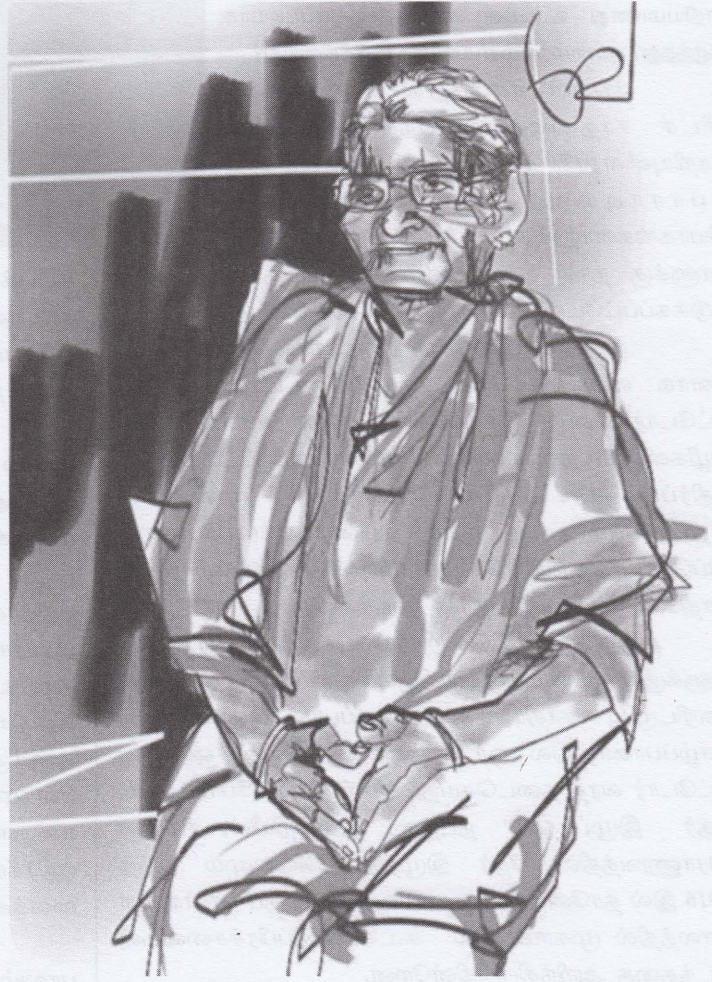
முகத்தைக் கழுவிக்கொண்டு, தாழ்

வாரத்தில் தொங்கிய சுரைக் குடுவையிலிருந்து விபூதியைப் பூசிக்கொண்டு புத்தக மேசைக் கருகே உள்ள கதிரையில் வந்தமர்ந்தான்.

கொஞ்ச நேரத்திலேயே தன் வேலை களை முடித்துக்கொண்டு பாட்டியும் அவன் அருகே வந்தமர்ந்தாள்.

இனி, ஒரு மணியாலத்துக்குக்

குறையாமல் அவர்களின் படிப்புத் தொடரும் அந்த ஒரு மணி நேரத்தில் எந்தக்

குலக்கொழுந்து

த.கலாமணி

கடுகடுப்புமின்றி ஆறுதலாகவும் ஆதரவாகவும் பாட்டி பாடம் சொல்லிக் கொடுப்பார். அப்போது தான் குமாருவின் முகத்தில் மலர்ச்சி தெரியும்.

குமாருவின் பாட்டியை எல்லோரும் ஆச்சி என்றே அழைத்தனர். ஆசிரியையாக வேலை பார்த்து ஓய்வு பெற்றவர். ஆரம்பப் பள்ளிப் பிள்ளைகளெல்லாம் மீனாட்சி என்ற அவரின் பெயரை ஆச்சி ரீச்சர் என்று சொல்லத் தொடங்கி, “ஆச்சி ரீச்சர்” என்ற பெயரே நிலைத்துப்போனது.

ஊரிலுள்ளவர்களும் கூட மீனாட்சி ரீச்சரை ஆச்சி என்றே விளிக்கத் தொடங்கினர். பிள்ளைகளுக்கு நல்லொழுக்கம் சொல்லித் தருவதிலும் பாடங்களை எளிமையாக விளக்குவதிலும் பேர் பெற்றவர் என்பதனால் எல்லோருக்கும் ஆச்சி ரீச்சரிடம் ஒரு மதிப்பும் மரியாதையும் இருந்தது.

குடும்பத்திலுள்ள சிறுசிறு சச்சரவுகளையும் கூட தங்களின் பிள்ளைகளின் நன்மை கருதி ஆச்சியிடம் பெற்றோர் எடுத்துச்சொல்வர். அவற்றை எல்லாம் பொறுமையாகக் கேட்டு, பிள்ளைகளை நல்ல சூழலில் வளர்க்க வேண்டியதன் அவசியத்தை ஆச்சி ரீச்சர் வலியுறுத்துவார்.

கெட்ட வார்த்தைப் பிரயோகங்களோ அல்லது கடினமான வார்த்தைகளோ ஆச்சியிடமிருந்து வெளிவரா. அப்படி ஏசுவர்களைக் கூட அன்பால் கண்டிப்பார்.

ஆச்சி மெல்லிய மாநிறம். எடுப்பான நாசியும் நெற்றியும் எப்போதும் அவரை அழகாகக் காட்டின. சதைப்பிடிப்பு அதிகம் இல்லாத வாளிப்பான உடல். சேவையிலிருந்து ஓய்வு பெற்றவர் என்பதை நம்ப மனம் மறுக்கும்.

ஆனால், அப்படி இருந்த ஆச்சி இப்போது வதங்கிப்போய்விட்டார். தோலில் சுருக்கம் விழுந்து அசதியும் ஆயாசமுமாக உடல் தளர்ந்து போயிருக்கின்றது.

ஓரிடத்தில் நின்று நிதானித்துப் பேசும் பொறுமையில்லை.

எதற்கோ அந்தரப்படுபவர் போல் வீட்டு வேலைகளைச் செய்து கொண்டிருப்பார்.

எப்போதும் எவருகோ எதுவோ சொல்வது போல வாய் அசைந்து கொண்டே இருக்கும். ஓசை வெளிவராது. ஆனால், குமாருவை அதட்டும் போது மட்டும் ஆச்சியின் குரலுக்கு அந்த சக்தி எப்படி வந்து சேருகின்றதோ தெரியாது. குமாரு அதிர்ந்து போவான்.

ஆச்சியின் இந்த மாற்றத்துக்கு பலரும் பல காரணங்களைச் சொன்னார்கள். ஆச்சியின் மூளை பிசகிப் போய்விட்டது என்றே பொதுவாக அபிப்பிராயப்பட்டார்கள்.

என்னையும் குமாருவையும் பார்த்து பச்சாதாபப் பட்டு ஏதோ சொல்ல வருபவர்களும் கூட ஆச்சியைக் கண்டதும் விலகிப் போய்விடுவார்கள்.

எனக்கும் ஆச்சி ரீச்சரின் மாறாட்டத்துக்குக்

காரணம் தெரியாமலே இருக்கிறது. ஒரே வீட்டில் வசித்தும் ஆச்சியின் போக்கை விளங்கிக்கொள்ள முடியவில்லையே என்ற ஆதங்கம் என்னுள் இருக்கத் தான் செய்கிறது.

எங்கள் செல்லக் குழந்தையின் மீது மட்டும் ஆச்சிக்கு ஏன் இந்தப்போபம்?

நானும் ஆரம்பப் பள்ளியில் ஆச்சி ரீச்சரிடம் படித்தவள் தான். அப்போது வகுப்பின் முதல் மாணவியாக நான் விளங்கினேன்.

ஆச்சி ரீச்சருக்கு என் மீதும் என் கெட்டித்தனத்தின் மீதும் நல்ல விருப்பம். என் கெட்டித்தனத்தைப் பற்றி “நல்ல சூட்டிகையான பிள்ளை” என்று எல்லோரிடமும் சொல்லிக்கொள்வார்.

எனக்கும் ஆச்சி ரீச்சர் மீது கொள்ளை ஆசை. ஆச்சி ரீச்சரை போல ஆசிரியையாக வரவேண்டும் என்ற ஆசையையும் என்னுள் வளர்த்துக்கொண்டேன்.

ஆரம்பப் பள்ளி வாழ்க்கையை முடித்துக்கொண்டு வெளியேறிய வேளையில் ஆச்சி ரீச்சரைப் பார்த்துத் தேம்பி தேம்பி அழுததும் கூட எனக்கும் இன்றும் நினைவிலிருக்கிறது. அப்போது ஆச்சி ரீச்சரின் கண்களிலும் கண்ணீர் துளிர்ந்து நின்றதை நான் பார்த்தேன்.

அதன் பின்பு இடைநிலைப் பாடசாலையில் படித்துக்கொண்டிருந்த போது மூன்று நான்கு தடவைகள் ஆச்சி ரீச்சரைச் சந்தித்ததுண்டு. அப்போதெல்லாம் என் படிப்பு பற்றியே என்னிடம் விசாரித்து அறிந்து கொள்வார்.

பின்பு, பட்டம் பெற்ற போதும் ஆசிரியர் நியமனம் பெற்றபோதும் என் உயர்ச்சிகளுக்குப் படிக்கல்லாய் அமைந்த ஆச்சி ரீச்சரை மானசிகமாக நினைத்துக்கொள்வேன்.

ஆசிரியப் பயிற்சியின் போது ஆனந்தனைச் சந்தித்த போது முன்பு எப்போதோ பார்த்த முகம் போல இருந்ததைக் குறித்து அப்போது நான் அதிகம் சிரத்தை காட்டவில்லை.

ஆனந்தனோடு நட்பு வளர்ந்து காதலாக மலர்ந்து ஒருவருக்கொருவர் குடும்பக் கதைகளைப் பரிமாறிக்கொண்ட போது தான் ஆனந்தன் வேறு யாருமல்லர், ஆச்சி ரீச்சரின் மகன்தான் என்பது தெரிய வந்தது.

உள்ளம் மகிழ்ச்சியில் துள்ளிக்குதித்தது.

ஆச்சியின் முகத்தையே அச்சில் வார்த்துப் படைத்தது போல் ஆனந்தன் இருந்தார். ஆனந்தனை முதன்முதலில் சந்தித்தபோது முன்பே எங்கேயோ பார்த்த முகம் போல இருந்தது இதனால் தானா என்று மனம் குதூகலித்தது.

ஆச்சி ரீச்சரின் மருமகளாகப் போகும் நாளை வெகு ஆவலாக எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தேன்.

நாளாந்தம் பாட்டியிடம் ஏச்சும் வசவும் வாங்கிக் கட்டிக்கொள்ளும் குமாருவுக்கு ஆதரவாக

இருக்கமுடியவில்லையே என்று அநேக வேளைகளில் நான் ஏங்கியதுண்டு. ஆனாலும் நான் ஒரு போதும் பாட்டியின் தர்பாரில் குறுக்கிட்டதே இல்லை. அப்படி என்னால் தலையிடவும் முடியாது.

பாட்டியின் நடவடிக்கைகள் யாவும் விளங்கிக் கொள்ள முடியாத புதிராகவே இருந்தன. குமாருவுக் கான பாட்டியின் சட்டதிட்டங்கள் கடுமையாகவே இருந்தன.

பாடசாலையிலிருந்து நேராக வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்துவிடவேண்டும்.

நண்பர்களுடன் கூடி விளையாடக்கூடாது. யாருடைய செயலிலும் சரி, பிழை என்று எதுவும் கண்டுபிடிக்கக்கூடாது.

இது தான் நீதி, இது தான் நியாயம் என்று எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் பேசக்கூடாது.

இவை எல்லாவற்றையும் அனுசரித்துப்போக, குமாரு பழகிக்கொண்டான். தப்பித்தவறி பாட்டியின் சட்டத்திட்டங்களை மீறி எதுவும் நடந்துவிட்டால் பாட்டியின் ஏசுக்களையும் வசவுகளையும் தாங்கிக் கொள்ள முடியாது.

அயலட்டையுடன் பேச்சு வைத்துக்கொள்ளக் கூடாது, கூட்டமாக உள்ள இடத்தில் நின்று வேடிக்கை பார்க்கக்கூடாது, பாடசாலையில் புறக் கிருத்தியச் செயற்பாடுகளில் ஈடுபடக்கூடாது, பாடப் புத்தகத்தைத் தவிர வேறு எதுவும் படிக்கக்கூடாது என்றெல்லாம் கட்டுப்பாடுகளை விதித்து, உலகமே தெரியாமல் குமாருவை பாட்டி வளர்க்கும் வளர்ப்பைக்கண்டு உள்ளம் குமுறும்.

ஆச்சி ரீச்சரா இப்படி மாறினார் என்று கேட்டு நெஞ்சம் மலைக்கும்.

மற்றவர்கள் சொல்வது போல ஆச்சி ரீச்சருக்கு மூளை மாறாட்டம் தானோ என்று மனம் ஐயுறவு கொள்ளும்.

ஆச்சி ரீச்சரின் மூளை மாறாட்டத்துக்கு என் பிள்ளையா பலியாக வேண்டும் என்று நெஞ்சு ஏம்பலிக்கும்.

குமாருவுக்கு பாட்டி இழைக்கும் கொடுமைகளைக்கண்டு ஒரு தாயாக நின்று என்னால் அவற்றைத் தடுக்க முடியாமற் போனது ஏன்? என் நெஞ்சுக்குத்தான் தெரியும்.

ஆனந்தனைக் கணவராக அடையப் பெறுதல் ஒரு பாக்கியம் தான், மனிதத்தின் மொத்த உருவமாக ஆனந்தன் விளங்கினார்.

நேர்மை, நியாயம், பரிவு, உறுதி என்பவை யாவும் ஆனந்தனின் பண்புகளாக இருந்தன.

கண்ணியம் தவறாத அவரின் செய்கைகளைப் பார்த்து வியந்து போவேன்.

ஆச்சி ரீச்சரின் மகன் என்று தெரிந்த பின் அவரின் வளர்ப்பு இப்படித்தானே இருக்கும் என்று நான் பெருமிதம் கொண்டேன்.

பெற்றோரின் சம்மதத்துடனான

திருமணத்திற்காக நானும் ஆனந்தனும் காத்திருந்தோம்.

திடீரென்று இடி விழுந்தது.

திருகோணமலைக்குச் சென்று கொண்டிருந்த பஸ் ஒன்றைக் காதையர்கள் வழிமறித்துப் பலியெடுத்த போது கொலையுண்டவர்களில் ஆனந்தனின் அப்பாவும் ஒருவர்.

ஆச்சி ரீச்சர் கதிகலங்கிப் போய்விட்டார். கணவரின் இறுதிச் சடங்குகளின் போது சித்த சுவாதீனம் இல்லாதவர் போல நடந்து கொண்டார்.

நாளடைவில் ஒரே மகனான ஆனந்தனின் ஆதரவில் ஆச்சி ரீச்சர் மெல்லத்தேறி, ஒரு நாளில் மகனின் திருமணத்தையும் நிறைவேற்றி வைத்தார்.

ஆச்சி ரீச்சருக்குத் துணையாக அவருடைய வீட்டிலேயே ஒன்றாக இருந்து எங்கள் குடித்தனத்தை நடத்தி வந்தோம்.

நாட்டு நிலவரங்கள் குறித்து ஆனந்தன் கவலை கொள்ளத்தொடங்கினார். யார் யாரோ வந்து போனார்கள்; நாட்டுச் சூழ்நிலைகளை விவரித்து வீட்டுக்கு ஒருவரின் பங்களிப்பை வலியுறுத்தினார்கள்.

ஆனந்தனுக்கும் அது நியாயமாகப்பட்டது. எங்களுக்கு சூழ்நடை பிறந்தவேளை, குமாரதீபன் என்ற பெயரையும் வைத்துவிட்டு, ஆனந்தன் காணாமல் போனார், என்னையும் சூழ்நதையையும் பார்த்துக்கொள்ளுமாறு கேட்டு, எழுதிவைத்துவிட்டுப்போன கடிதத்தைப் படித்துவிட்டு ஆச்சி ரீச்சர் இடிந்து போய் உட்கார்ந்து விட்டார்.

ஆனந்தன் காணாமல் போனதிலிருந்து எல்லாமே மாறி விட்டது.

ஆச்சி ரீச்சர் என்னுடன் முகம் பார்த்துப் பேசுவதை நிறுத்திக்கொண்டார்.

அயல் வீடுகளுக்குப் போவதை நிறுத்திக் கொண்டார்.

ஆச்சி ரீச்சரின் முகம் சோபை இழந்தது; சிரிப்பையும் மலர்ச்சியையும் மறந்து போனது.

எப்போதும் ஒரு மூலையில் அமர்ந்து விட்டேற்றி யாக எதையோ வெறித்து நோக்கிக் கொண்டிருந்தார்.

சூழ்நதையிடம் கூட ஆச்சி ரீச்சர் முகம் ஓட்டாமல் இருந்தமை எனக்குக் கவலையைத் தந்தது.

எனது பிரசவ லீவு முடிவடையும் தறுவாயில், சூழ்நதையை எப்படிப் பாட்டியிடம் தனியே விட்டுச்செல்வது என்று எண்ணிக்கொண்டிருந்த வேளையில் தான் ஆச்சி ரீச்சரில் திடீரென்று ஒரு மாற்றம் ஏற்பட்டது.

சூழ்நதையுடனேயே அருகமர்ந்து அவனைக் கவனிக்கத்தொடங்கினார். வீட்டு வேலைகளைக் காலையிலேயே அவசர அவசரமாக முடித்துக்கொண்டு சூழ்நதையுடனேயே பெரும்பொழுதைக் கழித்தார்.

எனக்கு நிம்மதியாக இருந்தது. எவ்விதச் சஞ்சலமுமின்றி பாடசாலைக்குப் போய்வரத் தொடங்கினேன்.

பாட்டி தனது பேரனுக்காக எல்லாம் செய்தார்.

நான் பாலூட்டுவது மட்டும் தான்.

ஆச்சியின் செய்கைகள் எல்லாமே குழந்தைக்கு அனுகூலமாகத் தான் இருந்தன. ஆனால், ஒன்றை மட்டும் கவனித்தேன்.

ஆச்சி ஒரு போதும் தன் பேரனுடன் செல்லம் கொஞ்சுவதில்லை. கதை சொல்வது கூட இல்லை, குழந்தை அழும் வேளைகளில் மட்டும் “பேசாமல் இரடா, குமரா” என்று மெதுவாக அதட்டுவார்.

குமாரு பள்ளிக்குச் செல்லத்தொடங்கியதும் பாட்டியின் கண்டிப்பு அதிகரிக்கத் தொடங்கியது.

குமாரு இப்போது எட்டாம் வகுப்பில் படித்துக்கொண்டிருக்கிறான். பாடங்களில் கெட்டிக் காரன் என்று எல்லா ஆசிரியர்களிடமும் பேர் எடுத்திருந்தான். தவணைப் பரீட்சைகளில் உயர்வான புள்ளிகள் பெற்று முதல் மாணவனாகவே என்றும் விளங்குகிறான்.

ஆச்சி ரீச்சரின் போக்கு இப்போது பாடசாலை ஆசிரியர்களுக்கும் தெரிய வந்துள்ளது. பயந்த சுவாமுடன் வகுப்பறைக் குழுச்செயற்பாடுகளில் கூட தலைமை தாங்கப் பின் நிற்கும் குமாருவின் நடத்தை களுக்கெல்லாம் ஆச்சி ரீச்சரின் மாறாட்டமான நடவடிக்கைகளே காரணம் என்பதையும் அவர்கள் அறியாமல் இல்லை. ஆனால், இந்த நிலைமையிலும் குமாரு படிப்பில் முதல் மாணவனாக இருப்பது தான் எல்லோருக்கும் வியப்பைத் தந்தது.

ஆச்சி ரீச்சரைப் பற்றி ஆசிரியர்களும் அயலவர்களும் என்ன கணிப்பைக் கொண்டிருக்கிறார்கள் இல்லையோ, குமாருவின் படிப்பைப் பொறுத்தவரை, அவனின் கெட்டித்தனத்துக்கும் வகுப்பில் முதல் மாணவனாக விளங்குவதற்கும் ஆச்சி ரீச்சர் தான் காரணம் என்பதை நான் நிதர்சனமாகத் தினமும் கண்டு கொண்டிருக்கிறேன்.

நானும் ஆசிரியை தான் ஆனால், வீட்டில் ஒரு நாளும் நான் குமாருவுக்கு பாடம் சொல்லிக் கொடுத்ததே இல்லை. அதற்குச் சந்தர்ப்பமும் எனக்குக் கிடைத்ததில்லை.

ஆச்சி ரீச்சர் தான் எல்லாம்.

ஆச்சி ரீச்சர் பாடத்தைப் பற்றிய விளக்கங்களைச் சொல்லும் போது அவரின் அநுபவ முத்திரை வெளிப்படும். பல்வேறு உதாரணங்களுடன் குறித்த விடயப்பொருளை விளக்குவார்.

இப்போதும் கூட, தயக்கத்துடன் பாட விடயமொன்று குறித்து குமாரு கேட்ட கேள்விக்கு விஸ்தாரமாகப் பதில் கூறும் வகையில் ஆச்சி ரீச்சர் விளங்கப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறார். குமாரு மலர்ச்சியுடன் ஆச்சி ரீச்சரின் விளக்கங்களைக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறான்.

இனி, பாடத்தை முடித்துக்கொண்டு, குமாருவுக்கு உணவு கொடுத்து, அவனைப் படுக்கச் செய்து, அவனுடன் அருகாகப் படுத்திருந்து அவன் உறங்கும் வரை அவனின் தலையைக் கோதிக்க

கொண்டிருக்கும் ஆச்சி ரீச்சரைக் காண எனக்குக் கண்ணில் நீர் துளிக்கும்.

இவ்வளவு பாசத்தையும் வைத்துக்கொண்டு, பகலில் மட்டும் ஆச்சி ரீச்சர் குமாருவை அதட்டி, மிரட்டிக் கொண்டிருப்பதற்குக் காரணம் என்ன என்றுதான் விளங்கவில்லை. இப்போது கொஞ்ச நாட்களாக வேறு ஒரு பயமும் எனக்குச் சஞ்சலத்தைத் தந்து கொண்டிருந்தது.

விடிந்ததும் விடியாததுமான அதிகாலைப் பொழுதில் எழுந்து ஆச்சி ரீச்சர் காலை உணவைத் தயாரித்துக்கொண்டிருக்கிறார். எந்தவிதப் பேச்சு வார்த்தையுமின்றி நானும், கூட மாட ஒத்தசை செய்து கொண்டிருக்கிறேன்.

பொழுது விடிந்ததோ இல்லையோ ஆச்சியின் தர்பார் ஆரம்பமானது.

“டேய், குமாரு! எழும்படா... பஸ்ஸை விட்டிடப்போறாய்...”

குமாரு அலறிப்புடைத்துக்கொண்டு எழும்பினான்.

“வாய் பார்த்துக்கொண்டு நிலலாமல் பல்லைத் தீட்டி முகம் கழுவிக்கொண்டு வந்து தேத்தண்ணியைக் குடியடா...”

இனி, பாடசாலைக்குப் புறப்படும் வரை குமாரு கரணம் போட்டுக்கொண்டிருக்க வேண்டும்.

இன்று காலையில் சற்றுக் குளிராக இருக்கிறது. ஆச்சி வெந்நீர் வைத்து ஒரு “பேசினில்” உள்ள தண்ணீரில் கலந்து விடுகிறார். குமாரு அவசர அவசரமாக குளித்து முடிக்கிறான்.

குளித்து முடித்து, பாடசாலைச் சீருடை அணிந்து வந்தவன் அவசர அவசரமாக சாப்பாட்டை வாயில் போட்டு விழுங்கினான்.

“ஏனடா, அவசரமாகச் சாப்பாட்டை விழுங்கிறாய். ஆறுதலாகச் சாப்பிட்டா..”

சாப்பாட்டை முடித்துவிட்டு, குமாரு தயங்கினான்.

ஆச்சிக்கு குமாருவின் இந்தத் தயக்கமெல்லாம் விளங்கும்.

“சொல்லடா, என்ன வேணும்?”

குமாரு தயங்கித் தயங்கித்தான் சொன்னான்.

“தமிழின் பாரம்பரியச் சின்னங்கள் உள்ள இடங்களுக்கு பாடசாலையாலை எங்களை “ருருக்கு” கூட்டிக்கொண்டு போகப்போகினாமாம்...”

ஆச்சி இடை மறித்தார்.

“அதொண்டும் தேவையில்லை. இப்ப பள்ளிக் கூடத்துக்கு வெளிக்கிட்டுப்போ..”

படலையடியில் “பிக்அப்” ஒன்று வந்து நிற்பதைப் பார்த்து நான் அதிர்ந்து போகிறேன்.

எது நடந்து விடுமோ என்று கொஞ்ச நாட்களாக பயந்து கொண்டிருந்தேனோ அது நடந்தது. “பிக்அப்” வாகனத்திலிருந்து இருவர் இறங்கி

படலையைத் திறந்து கொண்டு வீட்டுக்குள் வந்தார்கள்.

“பிக்அப்” வாகனத்தின் முன் கண்ணாடியில் “சிறுவர் பாதுகாப்பு அதிகாரசபை” என்ற வாசகம் பொறித்த அட்டைத்தாள் ஒட்டப்பட்டிருந்தது.

வந்தவர்களைக் கதிரையில் உட்காரவைத்து, அவர்கள் என்ன சொல்லப்போகிறார்கள் என்று பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறேன்.

“இங்க ஆச்சி ரீச்சர் என்று சொல்லுறது யாரை என்று...”

வந்தவர்களில் ஒருவர் சொல்லி முடிக்க வில்லை, ஆச்சி ரீச்சர் அவர்களின் முன்வந்து நிற்கிறார்.

“சொல்லுங்கோ, அது நான் தான்... என்ன விசயம்?”

வந்தவர்களில் மற்றவர் சற்று மிடுக்குடன் சொல்கிறார்.

“நாங்கள் சிறுவர் பாதுகாப்பு அதிகாரசபையிலிருந்து வாறம்... நீங்கள் உங்கடை பேரணைக் கொடுமைப் படுத்திறியள் என்று எங்களுக்கு “கொம்பிளைன்ற” வந்திருக்கு... நீங்கள் ரீச்சர், உங்களுக்கு தெரியும் அது சிறுவர் உரிமை மீறலென்று... அது தான் எச்சரிக்கை செய்துவிட்டுப் போக வந்தம்...”

ஆச்சி ரீச்சர் சுற்று முற்றும் பார்க்கிறார். குமாரு அந்த இடத்திற்கு வராமல் புத்தகப்பையுடன் வீட்டினுள் நிற்கிறான்.

ஆச்சி ரீச்சர் பதற்றப்படாமல் உறுதியாகச் சொல்கிறார்.

“உங்களுக்கு ஆர் முறைப்பாடு செய்தினமோ தெரியாது, நான் பேரணைக் கொடுமைப்படுத்தினோ இல்லையோ அவனோடை கடுமையா நடந்து கொள்ளுறன் தான். அப்பாவியான என்ரை மனுசனை இந்தப்பிரச்சினையிலை அநியாயமாப் பலி

கொடுத்திட்டும் என்ரை பிள்ளையின்ரை ஆதரவிலை வாழ்ந்து வந்தன்...”

ஆச்சிக்கு மூச்சு முட்டியது. கண்களில் நீர் வழிந்தோடியது. தன்னை ஆசுவாசப்படுத்திக்கொண்டு, மீண்டும் தொடர்ந்தார்.

“நான் என்ரை பிள்ளையை நல்லவனாத்தான் வளர்த்தன். நேர்மை, நியாயம் என்றெல்லாம் சொல்லிச் சொல்லி வளர்த்தன்... அவன் இந்தப்பிரச்சினை காலத்திலை தானும் தன்ரை பங்களிப்பை செய்ய வேணும் என்று எங்களையெல்லாம் விட்டிட்டுப் போயிட்டான்... எனக்கிருக்கிறது இந்த ஒரேயொரு பேரக்குஞ்சு. அதுக்கு இந்த நாட்டு நடப்புக் களெல்லாம் தெரிய வேண்டாம். பிறரின்ரை சகவாசமே வேண்டாம். இன்னும் ஒரு பிரச்சினை என்று வந்து என்ரை பேரக்குஞ்சுவையும் பலிகொடுத்திருவனோ என்று பயமா இருக்கு... அது தான் கொஞ்சம் கடுமையா நான் நடந்து கொள்ளுறன்... நான் அப்படித்தான் நடந்து கொள்ளுவன்... எனக்கு இதைவிட வேறையொரு தெரியேல்லை...”

ஆச்சி சொல்லிக்கொண்டிருக்கும் போதே அவரின் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் உடைப்பெடுத்து ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றது.

வந்த அதிகாரிகள் என்ன சொல்வதென்று தெரியாமல் திகைத்துப்போய் நிற்கிறார்கள்.

இந்தத் தெய்வத்தின் மீதா சந்தேகம் கொண்டேன் என்று என்னையே நொந்து கொண்டிருந்தேன் என்று என்னையே நொந்து கொண்டிருந்தேன் என்று என்னையே நொந்து கொண்டிருந்தேன்.

ஒன்றும் விளங்காதவனாக குமாரு மலங்க மலங்க விழித்துக்கொண்டிருந்தான்.

மரங்களை வளர்த்து
குளிர்மையாக்குவோம் தாயகத்தை

குளம் குட்டைகளை திருத்தி
வான் நின்று வீழும் துளிகளை சேகரித்து
பசுமையாக்குவோம் தாயகத்தை

நட்டும் ஆயிரம்
பட்டும் ஆயிரம் காலங்கள் வாழும்
பனையை அதன்
விதைகளை வகைதொகையின்றி
விதைத்து
பரம்பரைக்கு பரிசளித்து
பெருமைப்படுத்துவோம்
தாயகத்தை

காட்டில்
மரஞ்செடி கொடிகளை,
வனஜீவராசிகளை

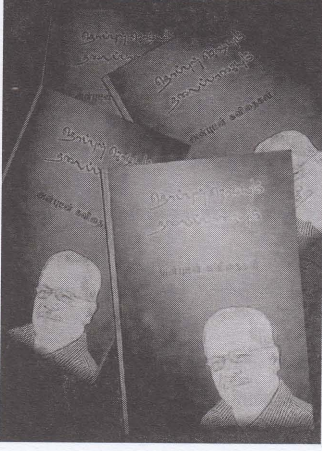
காதலிப்போம் தாயகத்தை!

காப்பாற்றி
பாவங்களிலிருந்து எம்மை விடுவித்து
புண்ணிய பூமியாக்குவோம்
தாயகத்தை

வற்றாத தாய்முலை கடல்
அதில் அமிர்த்தத்தை மட்டும் எடுப்போம்
விசத்தை கலவாது தடுப்போம்
கடலையும் சேர்த்து காதலிப்போம்
தாயகத்தை

இந்த கார்த்திகை நாளில்
கவிதையையும்,
காலம் கடந்த ஞானத்தையும் தவிர
என்ன இருக்கிறது எம்மிடம்?

முடிபாபு

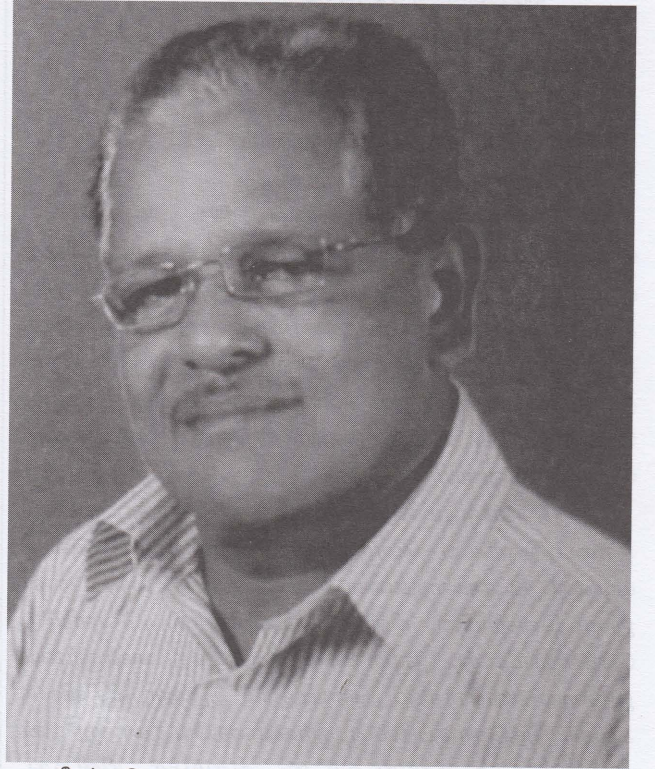

அன்புடனின் கவிதைகளை முன் வைத்து

அம்பாறை மாவட்டத்தில் உள்ள அட்டாச் சேனைப் பிரதேசத்தில் உள்ள பாலமுனை என்னும் கிராமத்தில் அன்புடன் 1951 இல் பிறந்தார். பாலமுனை பல கவிஞர்களையும், இலக்கியவாதிகளையும் தன்னகத்தே கொண்ட பிரசித்தி பெற்ற பிரதேசம். கலந்தர் லெவ்வை என்பது இவரது இயற்பெயர். பேனா நண்பியொருத்தின் “அன்புடன்” என்ற அழைப்பு இவரது இலக்கியப்பெயராக மாற்றம் கண்டு, அன்புடன் என்னும் பெயரில் கவிதைகள், சிறுகதைகள், கட்டுரைகள் எழுதி வருகின்றார். 1968 இல் குயிலோசை எனும் சஞ்சிகையில் “குயிலே நீ பாடு” என்னும் கவிதையுடன் இலக்கிய உலகில் பிரவேசம் செய்தார். 1970களில் இருந்து பத்திரிகை, வானொலி, மேடைக் கவியரங்குகளில் தன் ஆளுமையை வெளிக்காட்டத் தொடங்கி இதுவரையில் முகங்கள் (1988), ஐந்துதூண்கள் (2000), சாமரையில் மொழி கலந்து (2002), மரணமல்ல ஜனனம் (2011), தொப்புள் கொடியும் தலைப்பாகையும் (2016), ஆகிய தரமான 5 கவிதைத்தொகுதிகளையும் நெருப்புவாசல் (2011) சிறுகதைத்தொகுதியையும் வெளியீடு செய்துள்ளார்.

அன்புடனின் படைப்பு மொழி மிக இலகு வானது. சாதாரணமான பாமரமக்களும் படைப்புக்களை சுவைக்க வேண்டும் என்ற எண்ணப்பாங்கோடு தன் படைப்புக்களை வெளிக்கொணருகிறார். “முகங்கள்” தொகுப்பின் முன்னுரையில், “இலக்கிய வாசகனோடு சாதாரண வாசகரும் புரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் யாப்பு நெறியிலிருந்து கட்டறுத்துக் கொண்டு நவீன கவிதை பிரசவமானது என்பதை இன்று புதுக்கவிதைகள் எழுதும் புதிய கவிஞர்கள் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்” என்கிறார் அன்புடன்.

“எழுத்து வேறாகவும், செயல் வேறாகவும் இருக்கின்ற மனிதர்கள் மத்தியில் அன்புடன் தனித்துவமானவர்; தன் எழுத்தைப்போலவே நாகரிகமான ஒழுக்க வாழ்வு வாழ்பவர்” என அப்துல்

அஸீஸ் சொல்வது போல் இதயத்துக்கும் எழுது கோலுக்கும் நடுவில் இடைவெளியே இல்லாத ஒருவர் அன்புடன்.

“முகங்கள்” கவிதைத்தொகுப்பு அன்புடனின் முதலாவது கவிதைத் தொகுப்பு. அகில இலங்கை முஸ்லீம் லீக் வாலிப முன்னணியின் கிழக்கு பிராந்திய முதல் வெளியீடாகவும் இந்நூல் அமைந்தது. சமுதாயத்தில் தன் பார்வைக்கு உட்பட்டவற்றை, தன்னை ஈர்த்தவற்றை, தன் இதயத்தை குடைந்தவற்றை முதற்தொகுப்பில் கவிதைகளாகப் பாடியுள்ளார். 31 கவிதைகளை உள்ளடக்கி “முகங்கள்” வெளியானது. காதல், இயற்கை சார்ந்தவை, அன்பு, முஸ்லீம்களின் கொண்டாட்டங்கள், விஞ்ஞான ரீதியான, துன்பச் சுவை மேலிட்டவை, இறப்பின் பிரிவு, அரசியல், சமூகத் தில் நடக்கும் அநீதிகள், பிராணிகள், இனப்பிரச்சினை, 87

கலவரம் என பல்வேறு கருப்பொருள்களில் கவிதைகள் புனையப்பட்டுள்ளன. பிஜி தீவில் சீனித் தோட்டத்தில் மக்கள் படுகொலை செய்யப்படுவதைக் கண்டு, பாரதியார், கவிதைகளை துன்பச்சுவை சொட்ட பாடியது போல் பாலஸ்தீனத்தில் அமெரிக்கர்களால் செய்யப்படும் கொடுமைகளைப் பார்த்து;

“பாலஸ்தீனத்து
மண்
பருக்கைகள் ஒவ்வொன்றும்
பாலஸ்தீனரது
பாதத்தின் தனிச்சொத்து
ஏலத்தில் அதைப்பெறவோ
ஏமாற்றி ஆளுதற்கோ
காலம் இனி இடம் தராது
கடைசி மட்டும் போராடி
பாலஸ்தீனத்தை
பறிப்போமெனக் குரல் கொடுக்கும்
வேழம் - லிபிய
வீரமகன் “கடாபி” யினை
மாள வைக்கத்திட்டமிட்டா
மழை பொழிந்தீர் குண்டுகளால்?
கோழைகளே உங்களது
கொள்கையிலேன் கோணல் புத்தி?”

என ஆவேசமாக அமெரிக்கர்களைப் பார்த்து கவிதை புனைகிறார். இவ்வாறாக இந்தத் தொகுப்பில் உள்ள பல கவிதைகள் போராட்ட குணமிக்க கவிதைகளாக காணப்படுகின்றது. முதலாவது நூலுக்குரிய சிறிய குறைகளுடன் இந்நூல் வெளிவந்தாலும் பாராட்டப்பட வேண்டிய பல கவிதைகளை இந்நூல் தன்னகத்தே கொண்டு வெளியானது.

“சாமரையில் மொழி கலந்து” தொகுப்பு பாலம் கலை இலக்கிய பேரவையின் வெளியீடாக வெளியானது. 49 கவிதைகளை உள்ளடக்கி 14 வருட கால இடைவெளியின் பின்னர் கவிஞரால் வெளியீடு செய்யப்பட்டது. இயற்கையை பாடாத கவிஞர்கள் இல்லை என்பார்கள். அன்புடனும் அதற்கு விதிவிலக்கல்ல. இத்தொகுப்பில் முதற்கவிதையே “காற்று”டன் கவிஞரின் உரையாடலுடன் ஆரம்பிக்கின்றது. அடுக்கடுக்கான மொழிநடை, புராண இதிகாசங்களை கவிதைகளில் கலக்கும் விதம் என்பன கவிஞரின் தனித்துவம். உதாரணமாக “நிழல்மான்” கவிதையில்;

“பிரிந்தது ராமன் அல்ல
சீதை தான்
பிரிந்தது நிஜமானல்ல
நிழல் மான்
அந்தப் பிரிவுதானே
கற்புள்ளவளை
தீ
கரியாக்காது
என்ற போதனையை போதித்து”

எனவும்,

“பிரிந்தது தமயந்தி அல்ல

நளன் தாள்

பிரிவுக்குள்ளேயே

சுபம் விழுந்திருந்தால்

புகழேந்திக்கு

புகழ்மாயை விழுந்திருக்கும்...?

புழுதி மாலை அல்லவா

புடை சூழ்ந்திருக்கும்...?”

என இதிகாசங்களை தன் பார்வையில் கவிதை யாக்கியுள்ளார்.

கற்பனையான கவிதைகள் புனைவதில் கவிஞர் வல்லவர்: உதாரணமாக;

“எண்ணச்சிறகுகள் என்னிடம் உள்ளன

சொந்தம் எனக்கினி வானங்கள் ஏழுமே” (உயிர்ப்பு)

இரண்டாவதாக கவிஞரால் வெளியீடு செய்யப்பட்ட இத்தொகுப்பில் முதற்தொகுப்பில் காணப்பட்ட குறை பாடுகள் நீங்கி கருப்பொருள் தெளிவு, சொற்கூர்மை என்பன சிறப்பாக அமைந்துள்ளன.

அண்மையில் கவிஞரது 5 ஆவது கவிதைத் தொகுப்பான “தொப்புள் கொடியும் தலைப்பாகையும்” 100 கவிதைகளை உள்ளடக்கி வெளியாகியுள்ளது. ஈழத்தில் இருந்து வெளியான பல்வேறு பத்திரிகைகள், சஞ்சிகை களில் 70 களின் பிற்பகுதியில் எழுதத் தொடங்கிய கவிதைகளுடன் அண்மையில் (2006) எழுதிய கவிதைகள் வரையில் இத்தொகுப்பில் இணைக்கப்பட்டுள்ளன.

கவிஞர் பிறந்த ஊரான பாலமுனை, வாழ்ந்த ஊரான ஒலுவில், வாழும் ஊரான அட்டாளைச்சேனை போன்ற ஊர்களை பிரசித்திப்படுத்தும் கவிதைகள் தொகுப்பின் ஆரம்பத்தில் இணைக்கப்பட்டுள்ளன. கவிஞரது இத்தொகுப்பில் உள்ள பல கவிதைகள் பாட்டாக இசையுடன் பாடி மகிழக்கூடியன. உதாரணமாக:

“கடலின் மீது கதிர்களை வீசி

கதிரவனுதித்தானடா

படருமொழியால் பாங்கான பங்கம்

பாடி மலர்ந்ததா!”

கவிஞரது இத்தொகுப்பில் காதல் பற்றிய கவிதைகளும் உள்ளடங்கியுள்ளன. இசைவைக்கேள், மெல்லத்திற்குமா கதவு, பாவிடும் அப்பாவிடும், உதிர்ந்த நட்சத்திரங்கள், ஞாபகமான ஞாபகம், சாவதா நாம் வாழ்வதா, மரணசாசனம் போன்ற கவிதைகள் காதலை பற்றிய கவிதைகளாக காணப்படுகின்றன. பண்பாட்டு விழுமியங்கள், பெண்களின் உடை ஒழுக்கம் போன்ற விடயங்களையும் கவிஞர் தனது கவிதை வாயிலாக வெளிப்படுத்த தவறவில்லை. “தளிருடலை நெளியாதே” போன்ற கவிதைகளை இதற்கு உதாரணம் காட்டலாம்.

நடிகர் மாதவனின் நடிப்பில் வெளியான “ரன்” திரைப்படத்தில் “தேரடிவீதியில் தேவதை வந்த திருவிழா...” என்ற பாடலில் இந்தியாவில் உள்ள ஊர்களை குறிப்பிட்டு அங்கு உள்ள பெண்களின் உருவ அமைப்பு விவரிக்கப்படும். அதேபோன்றதொரு கவிதையை கவிரும் 1990 இல் “தென் கிழக்கு தேவதைகள்” என்னும் தலைப்பின் கீழ் புனைந்துள்ளார்.

“அக்கறைப்பற்று பெண்களது
அன்பின் ஆழம் ஆழியின் ஆழம்!
அட்டாளைச்சேனை பெண்கள்
பட்டாலும் பால் மரம்தான்
பாலமுனைப் பெண்களிடம்
பசுப்பாலின் மணம் மணக்கும்
திராய்கேணி பெண்களுக்கு
திலகம் தான் உலகமப்பா!

ஒலுவிலூர் பெண்களைப் பார்
தொட்டாச் சினூங்கி செடிகளைப்பார்
நிந்தவர் பெண்களுக்கு
நீளமான மூக்கமைப்பு
காரைதீவுப் பெண்களது
கார் கூந்தல் காலை எட்டும்
மாளிகைக்காடு பெண்களுக்கு
மல்லிகைக்காடு மனங்கள்
.....”

என நீளும் கவிதையில் சாய்ந்த மருது,
கல்முனை, பாண்டிருப்பு, மருதுமுனை. நீலாவணை,
நட்பிட்டி முனை, மாவுடிப்பள்ளி, சம்மாந்துறை என பல
ஊர்ப் பெண்களைப் பற்றிய தன் பார்வையை படர
விட்டுள்ளார். நகைச்சுவை உணர்வு மேலிட்டாலும்
கவிஞரின் நுண்ணிப்பு திறன் வியக்க வைக்கின்றது.

முஸ்லீம் சமூகம், இஸ்லாம் சார்பான
கவிதைகளும் தொகுப்பை அலங்கரிக்கின்றன.

ஊர்களிடையே காணப்படும் முரண்பாடு
களை, புரிந்துணர்வற்ற தன்மைகளை பற்றிப் பாடும்
கவிதையாக “நாய் வால் நிமிருமா” கவிதை
அமைந்துள்ளது.

“இருக்கிறது எங்களுர்
இரண்டாகி இப்பொழுது
முட்டையிலே மயிர் பிடுங்க
ஒரு குழு இருக்கிறது
பிடுங்கிய மயிரினிலே பேன் பார்க்க மறுகுழுவாய்
இருக்கிறது எங்களுர் இரண்டாகி இப்பொழுது...

.....
நானா? நீயா நமக்குள்ளே யார் பெரிசு
ஆண்டவன் ஆளுவதா?
ஆளவந்தவர் ஆளுவதா?
சான்றோர் ஆளுவதா?
சாண்டோக்கள் ஆளுவதா?
.....”

என ரௌடிசம், மதச்சண்டைகள், குழுச்சண்டைகளை
முன் வைத்து கவிஞர் தன் வருத்தத்தை
தெரிவிக்கின்றார்.

நமது நாட்டைப் பொறுத்தவரையில் பல்
வறுமைக்குடும்பங்கள் கூப்பன் கடைகளை நம்பி
வாழ்வது அனைவரும் அறிந்த ஒன்று. அந்த கூப்பன்
கடைகளில் வேலை செய்பவர்களும் சரி, ஊர்
பிரமுகர்களும் சரி கூப்பன் கடை சாமான்களை இடை
இடையே சுரண்டு வது வழமையாகிவிட்டது.

அதனையும் கவிஞர் தன் கவிதை வரிகளிலே
வெளிக்கொண்டு வந்துள்ளார்.

“.....

நிலவின் ஒளியினிலே நின்றங்கு நோக்குகிறேன்
வேலி பயிரை மேயும் தட்டலில்
கூப்பன் கடைக்குள் “குசுகுப்பு”க் கேட்கிறது

உள்ளநாள் வரையும் ஊர்மக்கள் கண்களிலே
மண்ணைத்தூவி ஐயோ... மடிக்குள் சுருட்டுகிறார்...
மிளகாய்ச் சாக்கொடு மீன்டின
வகைகளையும்
கள்ளத்தனமாய் கடத்திச் “சுகி”க்கின்றார்.

கல்வீடு, உழவு மெசின், கசகாப் புதுநோட்டு
வெள்ளையிலும் சாரம் வெளிக்கிட்டால் யோக்கியன்தான்
ஏதிவைகள்? ஏதிவைகள்? ஏன் மவுனம் காட்டுகிறீர்
கூப்பன் கடையை கலக்கி குடித்ததனால்

மாடி கட்டி

மண்ணில் மதிப்பாக வாழுகிறீர்

“பேடி”களை அறிவோம் பெருமைத்தனமெல்லாம்

ஊழைப் பெருமூச்சில் ஏக்கம் உமதுயர்ச்சி...”

என்கின்றார்.

தனி மனித ஆளுமைகள் பற்றிய கவிதைகள் ,
கதிரவன் பற்றிய பல கவிதைகள், அரசியல், தாயின்
தாலாட்டு, பணிப்பெண்களது துன்பங்கள், வன்முறை
கள், இயற்கை வனப்பு, போராளிகள், நாட்டுவளம் என
பல்வேறு கருப்பொருள்களில் கவி புனைந்துள்ள கவிஞர்
சமாதானமாக அனைவரும் அமைதியான வாழ்வு வாழ
வேண்டும் என பல கவிதை களில் ஏங்குவதை உணர்
முடிகின்றது.

அன்புடன் பற்றிய
இத்தொகுப்பில் அன்புடனின்
இலக்கிய ஆளுமைத்திறன்
பற்றிய பல அறிஞர்கள்,
எழுத்தாளர்கள் கூற்றுக்களும்
இடையிடையே இணைக்கப்
பட்டுள்ளமையும் குறிப்பிடத்
தக்கது.

நாட்டுபற்று, மனிதாபி
மானம், சமூகநலன் இயற்கை
வனப்புகளின் சிறப்பு போன்ற
விடயங்களை அதிக கவனத்
திற்கு கொண்டு வரும் தொகுப்
பாக இத்தொகுப்பு அமைந்
துள்ளது. அன்புடனின் படைப்
புலகம் விரிந்தது. பன் முகப்
பார்வை கொண்டது.
தொடர்ந்த தும் தன் பணியில்
தளராத ஈடுபட
வேண்டும்.

சமூக விமர்சனமாக அமைந்துள்ள “கூத்துப் படிச்ச கதை” குறுநாவல் பற்றிய பார்வை

முன்னுரை

வங்காலை மண் தந்த கலைஞர்களில் திரு. பத்திநாதன் பெனாண்டோ அவர்களும் ஒருவர். கடந்த 18 வருடங்களாக நான் இவரை அறிந்திருக்கிறேன். 1998ஆம் ஆண்டு வங்காலைப் பங்கில் நான் உதவிப் பங்குத்தந்தையாகப் பணியாற்றிய காலத்தில் இவர் எழுதிய “கள்வர் நடுவே கடவுள்” என்ற இயேசுவின் திருப்பாடுகளின் காட்சியை (Passion Play) வங்காலையில் மேடையேற்றினோம். வழக்கமாக திருவிவிலியத்தை மையப்படுத்தியதாக அமையும் திருப்பாடுகளின் காட்சிகளில் இருந்து முற்றிலும் வேறுபட்டதான கதையமைப்பைக் கொண்டதாக இவர் ஆக்கிய இப்படைப்பு அமைந்திருந்தது. திருவிவிலியத்திற்கு புறம்பான பல மூலங்களில் இருந்து பல சம்பவங்களை எடுத்து வித்தியாசமான வகையில் இந்தத் திருப்பாடுகளின் காட்சியை வடிவமைத்திருந்தார். அந்தப் பக்தி பூர்வமான கலைப்படைப்பு வாயிலாகவே முதன் முதலில் திரு. பத்திநாதனோடு நான் அறிமுகமானேன். அன்று தொடக்கம் இன்றுவரை அவருடனான உறவும் தொடர்பும் தொடர்கிறது.

பல்துறை நாடகாசிரியரான பத்திநாதன்

திரு. பத்திநாதன் பல்துறை சார்ந்த நாடகங்களைப் படைத்திருக்கின்றார். இவருடைய கன்னி முயற்சி 70களில் இவர் எழுதிய “சவுலும் பவுலும்” என்ற (ஒரு மணித்தியால) கூத்து நாடகமாகும். தொடர்ந்து அதேகாலப்பகுதியில் “காலதேவன் கட்டளை” என்ற (ஒரு மணித்தியால) ஏகலைவனை மையப்படுத்திய புராண நாடகத்தைப் படைத்தார். 1979இல் “வேட்டை” என்ற இரண்டாம் இராஜசிங்கனை மையப்படுத்திய வரலாற்று நாடகத்தை உருவாக்கினார். தொடர்ந்து “பொக்கிசம்” (வரலாற்று நாடகம்), “முப்பது வெள்ளிகள்” (சமய நாடகம்), “விடுதலை” (சமய நாடகம்), “கள்வர் நடுவே கடவுள்” (திருப்பாடுகளின் காட்சி), “செஞ்சொற்றுக் கடன்” (கூத்து நாடகம்) என இதுவரை எட்டுக்கும் மேற்பட்ட நாடகங்களை உருவாக்கியுள்ளார். இதைவிட பல வில்லிசைகளையும், கவிதைகளையும் படைத்துள்ளார். இவ்வாறு கடந்த 40 வருடங்களுக்கு மேலாக கலை இலக்கியத்துறையில் குறிப்பாக நாடகத்துறையில் கால்பதித்துப் பயணம் செய்யும் இவர் தற்போது புனைகதை இலக்கியத்திலும் ஆர்வம்கொண்டு ஒரு குறுநாவலை நமக்கு வழங்கியுள்ளார்.

குறுநாவல் வடிவிலான புனைகதை இலக்கியம்

திரு. பத்திநாதன் படைத்துள்ள இந்தப் புனைகதை அல்லது புதின இலக்கியம் ஒரு குறுநாவல் வடிவத்தில் அமைந்துள்ளது. புதினம் தொடர்பாக பல்வேறு வரைவிலக்கணங்கள் கூறப்பட்டாலும் வின்செஸ்டர் என்ற இலக்கியத் திறனாய்வாளர் புதினம் தொடர்பாகக் கூறும் கருத்து இங்கு நோக்கத்தக்கது:

“புதினத்தை எழுதுபவர் அதன் முறை அல்லது அமைப்பு பற்றிய மரபான எந்த விதிகளையும் பின்பற்ற வேண்டும் என்பதில்லை. அவர் மூன்று பெரும் பகுதிகளைக் கொண்ட கதையையோ, மூன்று பக்க அளவுடைய கதையையோ எழுதலாம். அவர் எத்துணை அளவு சிறப்பாகக் கதையைக் கூறமுடியுமோ அத்துணையளவு அதைக் கூறவேண்டியதே அவர் கடமை. மனிதத் தன்மை அல்லது வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகள் முழுமையுமே அவருடைய கதைக் கருவுக்கு நிலைக்களனாகும். ஏனைய இலக்கிய வடிவங்களைவிடப் புதினம் எழுதுவதற்குரிய விதிகள் மிகச்சிலவேயாகும்” (C.T. Winchester, *Some Principles of Literary Criticism*, 1950, p.285 As quoted by ஞானமூர்த்தி, டாக்டர் தா. ஏ., *இலக்கியத் திறனாய்வியல்* ஜந்திணைப்பதிபகம், சென்னை, 2011, ப.308.)

இந்த அடிப்படையில் இந்தப் புதினத்தை குறுநாவல் வடிவிலான ஒரு புனைகதை இலக்கியம் எனலாம். பத்திநாதன் படைத்துள்ள இப்புதின இலக்கியம் நாவல் இலக்கியத்திற்குரிய அத்தனை பண்புகளையும் கொண்டுள்ளது எனக்கூற முடியாதுவிட்டாலும் வின்செஸ்டர் கூறுவதைப்போன்று இங்கே புதினத்துக்குரிய விதிகள் முக்கியமல்ல, மாறாக ஆசிரியர் தனது கதையை எத்துணை சிறப்பாகக் கூறமுடியுமோ அத்துணை சிறப்பாகக் கூறியுள்ளார் என்பதே முக்கியமானது.

வாழ்க்கை அனுபவம்

கவிதையைவிட, சிறுகதையைவிட நாவலே அதிகமான யதார்த்த வெளிப்பாடாக அமைகிறது. நாவலில் ஒரு இலகுத் தன்மையை, நெகிழ்ச்சித் தன்மையைக் காணமுடியும். அதாவது கவிதை போன்று இறுக்கமுடையதாக, கட்டுக்கோப்பு உள்ளதாக நாவல் இருக்கவேண்டியதில்லை.

“ஆசிரியரின் உண்மையான அனுபவத்தைப் பொருளாகக்கொண்டிலங்கும் புதினமே சிறந்ததாகும். புதினம் புனைகதையேயாதலின் அதன்கண் உண்மை அனுபவம் இடம்பெறவேண்டியதில்லை எனச் சிலர் கருதுகின்றனர். இங்ஙனம் கருதுவது பெருந்தவறாகும். நம்பகத்தகுந்த கருத்துக்களும் நிகழ்ச்சி

களும் இல்லாத புதினம் உயர்ந்ததாகக் கொள்ளப் பெறாது. வாழ்க்கையின் எந்தப் பொருளைப்பற்றிப் புதின ஆசிரியர் எழுத விரும்பினாலும் அதை நன்கு தெரிந்தவராகவும், அதன்கண் அனுபவமுடையவராகவும் இருத்தல் வேண்டும். அவருக்கு நன்கு தெரியாத பயிற்சியில்லாத பொருளை அவர் தெரிந்தெடுக்கக் கூடாது” (சூனமூர்த்தி, டாக்டர் தா. ஏ., இலக்கியத் திறனாய்வியல், ஐந்திணைப் பதிப்பகம், சென்னை, 2011, ப.311.)

இக்குறுநாவலும் வாழ்க்கை அனுபவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டே படைக்கப்பட்டுள்ளது. கிராமிய மனம் கமழும் ஒரு கதையாக இந்நாவல் அமைந்துள்ளது. கடற்றொழில், கள்ளக்கொட்டில், கூத்து நாடகப் பயிற்சி போன்ற சூழ்நிலைகளைச் சுற்றி கதை பின்னப்பட்டுள்ளது. கிராமத்து பேச்சு வழக்கு சிறப்பாகக் கையாளப்பட்டுள்ளது.

கிராமங்களில் உள்ள குடிப்பழக்கம் எந்தளவு சாதாரணமான, இயல்பான ஒன்று என்பது இங்கே காட்டப்படுகின்றது. கள்ளு, சாராயம் போன்றவை இங்கே ஏராளமாக, தாராளமாகக் கிடைக்கின்ற சூழல் காணப்படுகின்றது. குடிக்கின்றவர்களுக்கிடையே இருக்கின்ற நட்பு, உறவு, அந்நியோன்னியம் போன்றவை ஆழமானதாக உள்ளதை இக்கதையில் இருந்து அறியமுடிகிறது.

ஒரு கிராமத்தில் நாட்டுக்கூத்து அரங்கேற்ற மென்பது பலரையும் ஒன்றிணைத்து, அரவணைத்து செய்யவேண்டிய பிரமாண்டமான ஒரு முயற்சி. இதிலே பல்வேறு நிலைகளில் உள்ள மனிதர்கள் பல்வேறு பொறுப்புக்களை வகிப்பர். ஒரு கிராமத்தில் நாட்டுக் கூத்தை மேடையேற்றுவதில் உள்ள சவால்கள், சிக்கல்கள், இழுபறிகள் போன்றவை இங்கு அழகாகக் காட்டப்படுகின்றது.

மீனவ சமூகத்தின் வாழ்வியல் போராட்டம் இங்கே சிறப்பாகச் சொல்லப்படுகின்றது. இயற்கையை நம்பி வாழும் மீனவர்களின் வாழ்வுப்போராட்டம், பொருளாதார நெருக்கடிகள், கடன்தொல்லைகள் நம் மனதை வருடுகின்றது. இக்கதையில் வரும் நெத்தலிக் கருவாடு மழையில் நனைந்துபோகும் சம்பவம் உண்மையில் வாசிப்போரின் மனதில் மிகுந்த துக்கத்தை உண்டாக்கும் ஒரு சோக நிகழ்வாகும்.

பாத்திரப்படைப்பு

சவிரியான் என்ற ஒரு சாதாரண, ஓரளவு வசதியான மீனவர் ஒருவரை அடிப்படையாக வைத்து இக்கதை பின்னப்பட்டுள்ளது. சவிரியானின் சிந்தனை, மனப்போராட்டம், நடவடிக்கைகள் யாவும் ஒரு சாதாரண, அப்பாவியான, நற்குணம் மிக்க ஒரு கிராமத்துக்குடிமகனை எம் கண்முன் நிறுத்துகின்றது.

தந்தைக்கு எதிரான விமர்சனங்களை ஆங்காங்கே முன்வைக்கும் சவிரியானின் இரு மகன்கள், எல்லா வேளையிலும் தனது கணவனின் மனநிலையைப் புரிந்துகொள்ளும் சவிரியானின் மனைவி போன்ற பாத்திரங்கள் இயல்பான கதாபாத்திரங்களாகப் படைக்கப்பட்டுள்ளன. இதைவிட கடற்கரையில், கள்ளக்கொட்டிலில்,

கூத்துப் பயிற்சியில் சவிரியானோடு தொடர்புகொள்ளும் பல கதைமாந்தர் களை இக்கதையில் காண்கின்றோம்.

மனதை நெருடும் கதையின் முடிவு

கதையின் முடிவு மனதை நெருடுவதாக, எதிர்பாராதவிதமாக அமைந்துள்ளது. அடிப்படையில் ஒரு நேர்மையாளராய், மனிதாபிமானம் நிறைந்தவராய், இன்னுமொருவகையில் சொல்வதானால் அப்பாவியாய் விளங்கிய கதையின் நாயகன் சவிரியான் தான் எல்லோராலும் ஏமாற்றப்பட்டதை இறுதியில் உணர்ந்து கொள்கிறான். அந்த உணர்வு அவனை வெகுவாகப் பாதிக்கின்றது. “எல்லாரும் என்ன ஏமாத்திப் போட்டான்” என்று திரும்ப திரும்ப சவிரியான் சொல்வதன் மூலம் அவன் ஒரு புத்திசுவாதினமற்ற நிலைக்கு சென்று விடுகின்றான் என்பதை உணரமுடிகின்றது. இதுவே இக்கதையின் முடிவாக உள்ளது.

சமூக விமர்சனமாக உள்ள குறுநாவல் இது!

இந்நாவல் உண்மையில் ஓர் சமூக விமர்சன மாகவே உள்ளது. கிராமத்து மக்களின் பலம், பலவீனங்களை நூலாசிரியர் சிறப்பாக வெளிக்கொணர்ந்துள்ளார். கள்ளமில்லா வெள்ளை உள்ளம் படைத்த கிராமத்து மாந்தரை பெருமளவில் சித்தரிக்கும் இந்நாவல், சுயநலம் மிக்க, குறுக்குப் புத்திமிக்க, ஏமாற்று மனிதர்களையும் இனம்காட்டத் தவறவில்லை.

யதார்த்தபூர்வமான வாழ்வுச் சூழ்நிலையில் மனிதர்களின் வேறுபட்ட நடத்தைக் கோலங்கள் இக்குறுநாவலில் அழகாகச் சித்தரிக்கப்படுகின்றது. குடிவெறியின் ஆதிக்கம் எந்தளவு மனிதரைப் பாடாய் படுத்துகிறது என்பதை இந்நூலாசிரியர் சிறப்பாக எடுத்துக்காட்டி, அதன் விளைவுகளை வாசகரின் சிந்தனைக்கே விட்டுவிடுகின்றார்.

நிறைவாக

அனுபவம்மிக்க ஓர் புனைகதை ஆசிரியரைப் போல வெகு லாவகமாக இந்நூலாசிரியர் இக்கதையை நகர்த்திச் செல்கின்றார். எந்தவிதமான சிக்கல்களும் இல்லாமல் மிகவும் இலகுவாகப் புரிந்துகொள்ளத்தக்க விதத்தில் இக்குறுநாவலை அமைத்துள்ளார்.

அதிக நேரமெடுத்து, அதிக பக்கங்களை வாசிக்க விரும்பாத இக்காலத்து இளவயதினர் இலகுவில், விரைவாக வாசித்து முடிக்கும்வகையில் இக்குறு நாவல் வெறும் நூறு பக்கங்களைக் கொண்டதாக உள்ளது.

இக்குறுநாவலைப் படித்து முடித்தபோது இக்கதையாசிரியர் ஏன் முன்னமே புனைகதை இலக்கியத்திற்குள் காலடி பதிக்கவில்லை? என்ற கேள்வியே மேலோங்கி நிற்கின்றது. இதுபோன்ற இன்னும் பல புனைகதைப் படைப்புக்களை இந்நூலாசிரியரிடம் இருந்து தமிழுலகம் எதிர் பார்க்கின்றது.

பேசும் இதயங்கள்

ஜீவநதியின் 90 ஆவது இதழில் வெளியான சித்தாந்தனின் கதை பற்றியது

ஈழப் போரின் மௌனிப்பிற்கு பின்னரான “மனநிலை” விகாரங்களிற்கு உள்ளான ஒரு சிங்கள இராணுவ வீரன், குடும்பத்தினது “உணர்வு பிரளயத்திற்குள்” சென்று எழுத்தாளர் கதையாடலை நிகழ்த்தியிருக்கின்றார். போரினால் தோற்கடிக்கப்பட்ட ஒரு தரப்பின் பிரதிநிதியாக இருந்து கொண்டு போரில் வெற்றிபெற்றவர்களின் உணர்வுகளை அகக்கண் கொண்டு ஒரு பார்வை செய்திருக்கின்றார்.

கதை இருத்தலின் இயல்பு என்பது அறிவர்த்தத்தின் மற்றும் இருத்தலின் இயல்பைப்பற்றிய யதார்த்தங்களை வற்றிவிடச் செய்வது இல்லை என்பது “புத்தரின் கண்ணீர்” என்ற சிறுகதையினூடாக நிதர்சனம் ஆக்கப்பட்டுள்ளது.

இங்கு கதையாடல் மையத்தில் வைத்து பார்க்கப்படும் “சமரசிங்க” வும் “சந்தன” வும் சாதாரண சிங்கள விவசாய மக்களாக இருந்த போதிலும் அவர்களிற்கேயுரிய கிராமப்புற ஆழ்கியல் வாசனையை வெளிக்கொண்டுவருவதில் எழுத்தாளர் சற்று பின்னடைவை சந்தித்துதான் உள்ளார்.

“ஒரு குண்டு வெடிப்பு சம்பவம்” சாதாரண சிங்கள இளைஞன் மத்தியில் ஏற்படுத்திய வன்மம் “புலிகளை” அழித்தலில் இருந்து பின்வாங்கி இறந்த பெண் உடலங்களின் பால் உறுப்புகளின் மீது வெற்றியை கொண்டாடி மகிழ்ந்து இருந்தது. கருணையும் ஜீவகாருண்யமும் மிக்க அன்பான குடும்பத்தில் பிறந்து, வளர்த்து எடுக்கப்பட்ட ஒரு சிங்கள இளைஞன் இலகுவாக வன்முறை சார் விடுதலையின் மீது விருப்புக்கொள்கின்றான். இவ் விடயம் உளவியல் ரீதியாக இனம் கடந்து அவதானிப்பிற்கு உட்படுத்த வேண்டிய விடயமாகவே உள்ளமை எழுத்தாளரால் கேள்விக்குட்படுத்தப்பட்டுள்ளது. “மனிதர்களின் தழ்நிலைகளே முடிவெடுக்கும் மாற்றத்திற்கு அவர்களை உட்படுத்துகின்றது.” மனிதனால் நற்பண்புகளாக கோடுகாட்டிய அனைத்து ஒழுக்கவிழுமியங்களும் ஒரு கணப்பொழுதில் வெற்றியின் மமதையில் தூக்கிவிசப்பட்டு இருத்தலின் இயங்கியலுக்கு பொருத்தமற்றவர்களாக மாற்றிவிடுகின்றது அவர்களை.

“சமரசிங்க” என்ற தந்தையின் அன்பும், புரிதல்பாடும் ஒரு சராசரி தந்தையாக எழுத்தாளரால் அவரை வர்ணித்து இருந்தாலும் அவரின் வாழ்க்கை முறைக்கு அப்பாற்பட்ட “பாரிய சிந்தனை கிளறல்களை” சமரசிங்க என்ற பாத்திரத்தினுள் திணிக்க முற்பட்டு இருக்கின்றார். சமரசிங்க-சாதாரண-கிராமப்புற-பெளத்த மதத்தை நம்பும்-ஒரு விவசாயியே ! அவர் சார்ந்த மானிடம் பற்றிய அதிர்ச்சிபுரிதல்களை எதிர்பார்க்க முடியாது.

நடுநிலைவாதியாக இருத்தல் என்பது பல விடயங்களில் இரு இனங்கள் சார்ந்த நியாயப்படுத்தல்களை முன்வைத்தல் அன்று.

“இராணுவமும் தமிழ்ச் சனங்களை கொன்று குவிப்பதை சொன்னான்” மேற்குறிப்பிட்ட வசனப்பரப்பில் பெரும் விமர்சனம் உண்டு. இக்காலப்பகுதியில் சாதாரண சிங்கள பொதுமக்கள் மத்தியில் பெரும் இனவாத பிரச்சார முன்னெடுப்பு செய்யப்பட்டு இருந்தது. சரியான செய்தி “செய்தி தணிக்கை” என்ற பெயரில் எதிர்தரப்பில் கொல்லப்படும் அனைவரும் புலிகள் என்ற விம்பத்தையே ஏற்படுத்தி இருந்தது. இக்காலப்பகுதியில் சமரசிங்க அடிப்படை முரண்களை புரிந்த பாத்திரப்படைப்பாக காட்டப்பட்டமை புனைவின் அதி உச்சம் என்றே நினைக்க தோன்றுகின்றது.

அடிமட்ட கிராமப்புற சிங்கள மக்கள் பழகுவதற்கு இனிமையானவர்களாகவும், இலகுவில் உணர்ச்சி வயப்படுபவர்களாகவும், பெரு இனத்துவேச கதையாடலுக்குள் ஒளிந்து இருக்கும் வன்முறையை அறியாதவர்களாகவும், தமிழர்களோடு பழகுவதற்கான விருப்போடும் இருக்கின்றனர். என்பது போருக்கு பிந்திய காலங்களிலேயே அறியக்கிடைத்தது பெரும்பாலான எம்மவர்க்கு, ஆனால் அவர்கள் இன்றும் தமது பிள்ளைகள் இராணுவத்தில் பணியாற்றுவதை, புலிகளை தோற்கடித்தமையை கௌரவமாக நினைப்பவர்கள். “தமிழ் மக்கள் இன அழிப்பு செய்யப்பட்டார்கள் என்ற அவலத்தை/செய்தியை அவர்களால் இன்றும் ஏற்றுக் கொள்ளாதவகையில் மூளை சலவை செய்யப்பட்டிருக்கின்றார்கள். என்பது அடிமட்ட கிராமப்புறமான வடமத்திய மாகணத்தின் “வலகம்பாணுவ” பிரதேச மக்களோடு வாழ்ந்து பழகும் சந்தர்ப்பத்தின் போது அறியக்கிடைத்தது.

எனவே இங்கு சித்தாந்தன கதைக்களத்திற்குள் கொண்டுவந்த சமரசிங்க என்ற பாத்திரப்படைப்பு அடிமட்ட கிராமத்தவனா?, கிராமத்தவனா?, நகரம்-கிராமத்திற்கு கிடைப்பட்டவனா?, நகரப்புறத்தவனா? பெரும் கேள்விக்கு பதில் சொல்லாமலே சென்றுவிட்டது. வாசகர்களிற்கு மேற்குறிப்பிட்ட நான்குவகையான பிரதேச சிங்கள மக்களுடனான பழக்கத்தில் அவர்களிற்கிடையிலான வித்தியாசத்தை உணர்த்தே இருப்பார்கள் என்பது புரியப்படாமல் கதையின் சில பகுதிகளில் சமரசிங்க ஒரு நகரப்புற சிங்களவராக சிந்திக்க வைக்கப்பட்டு இருந்தமை ஒரு பின்னடைவே..! “சந்தன” போர்க்களத்தில் செய்த கொடூர்ச் செயல்களிற்கு பின்னர் மாற்றம் சமரசிங்கவில் ஏற்படுத்தப்பட்டு இருந்தால் மிகவும் நன்றாகவே பாத்திர படைப்பு வலிதலுக்குட்படாமல் அதன் போக்கிலேயே விடப்பட்டு இருக்கும்.

“போருக்கு பின்னரான வெற்றியில் திளைத்த சந்தன வீட்டில் அனுபவித்த அந்நிய நிலைப்பாடும் அவனின் மனமாற்றமும்”

இவ்விடத்தில் சித்தாந்தன “சந்தன” என்ற படைப்பை சுதந்திரமாக விட்டு வெற்றி பெற்று இருக்கின்றார். சாதாரண மனிதனில் ஏற்படும் குழு உணர்வும் தனிமனிதனாகும் போது ஏற்படும் “ஏதிலித்தன உளவியல்” மிக அழகாக நல்ல அழகியலாக கொடுக்கப்பட்டு இருக்கின்றது. “பெண்களின் பிறப்பு உறுப்புகளின் மீது சப்பாத்து கால்களை வைத்து போர் வெற்றியை கொண்டாடியவன்” வீட்டிற்கு வந்தபோது சொந்த தங்கையாலும், தாயாலும் நிராகரிக்கப்பட்டான். குற்றவாளியாக உணர வைக்கப்பட்டான். இங்குதான் சிறுகதையின் உச்சம் இருந்து கொண்டிருக்கின்றது.

பலராலும் மனம் நோகப்பட்ட கொடூரம் சிங்கள ராணுவ வீரனின் குடும்பத்தின் சார்பாக பார்க்கப்பட்டு இருப்பது பொதுவெளியில் மையங்களை தகர்த்து எறிந்து ஏனைய பாத்திரங்களையும் ஆழகாக சித்தரித்தது மட்டுமல்லாது தமிழ் வாசகர்களிடையே ஒரு மன ஆறுதலையும் தந்துவிட்டு செல்கின்றது.

சித்தாந்தன சிந்தனையில் வெற்றிபெற்றே உள்ளார். சில மெருகூட்டல்களோடு நிச்சயமாக இச்சிறுகதை சிங்கள மொழிபெயர்ப்பு செய்யப்பட்டு சிங்கள வாசகர் மத்தியில் உரையாடு தளம் ஒன்றை அமைக்க வேண்டியது காலத்தின் தேவைகளில் ஒன்றே...!

-தர்ஷன் அருளானந்தன்

New

Nadhika Jewellers

22 Ct. Gold Jewellers

தரமான 22 கரட் தங்க நகைகளை
புதுவிதமான டிசைன்களில்
பெற்றுக் கொள்ள
நாட வேண்டிய ஒரே இடம்

நியு
நதீகா

Gospoho Junction,
Sea street,
Colombo -11
Tel:001-2444967

Branch:

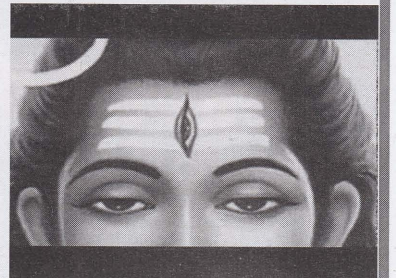
51, Negombo Road,
Peliyogoda

Tel:0112940071

உங்களின் வாழ்வை வளமாக்கும் தியான சற்சங்கங்கள் அருட்
பேருரைகள்

ஞானக்கண் என்று சொல்லப்படுகின்ற மூன்றாவது கண்ணை
சிறுவர்களுக்கும் பெரியவர்களுக்கும் விழிப்படையச் செய்து
வரும் ஒரு ஞான சற்குருவின் தமிழ் அருட் பேருரைகள் தியான
சற்சங்கங்கள் குறுகியகால காணொளிகளாக இப்போது
இணையத்தில் கிடைக்கின்றன இணைய முகவரி:

<https://www.youtube.com/channel/UCgIIISAOiWVEC0hLLc1hEKMw>

உங்கள் இல்லங்களில் நடைபெற
இருக்கும் மங்களகரமான
நிகழ்வுகளுக்கு...

மதி கலர்ஸ்

தருமண அழைப்பீதழ்
காட்சியறை

MATHI
COLOURS

WEDDING CARD SHOW ROOM

15/2, Murugesar Lane, Nallur, Jaffna.

T.P: 021 2229285, 077 7222259

இச் சஞ்சிகை அல்வாப் கணையகம் விளையீட்டு உரிமையாளர் கணாதி ச. காமணி அவர்களால் மதி கலர்ஸ் நிறுவனத்தின் அச்சிட்டு விளையிடப்பட்டது.